Ára: 1 forint

XVI. évfolyam 41. szám

1960. október 13

Ludas Matyi

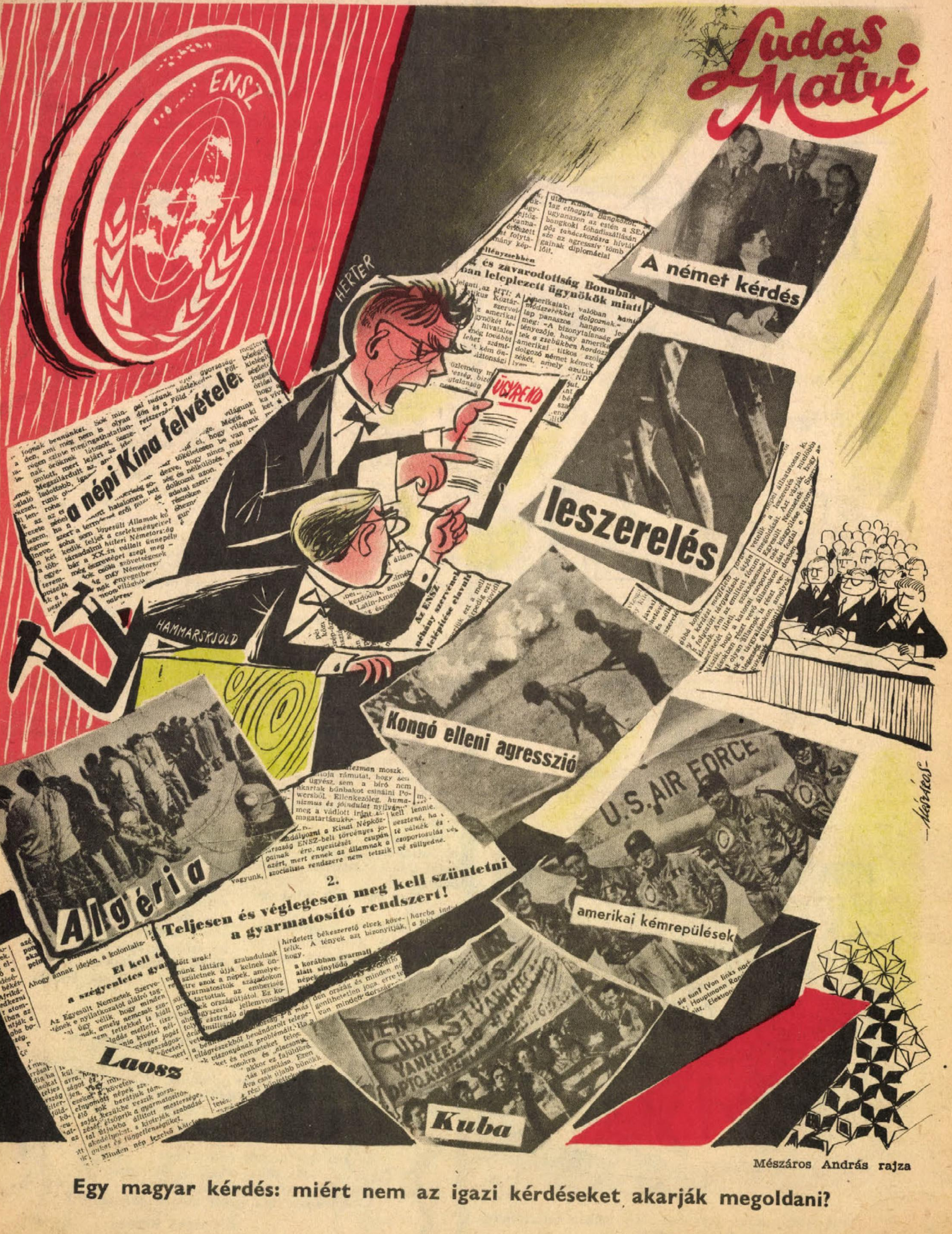
ENSZ
HERTER
HAMMARSKJOLD
a népi Kína felvétele
ÜGYREND
és zavarodottság Bonnban leleplezett ügynökök miatt
A német kérdés
leszerelés
Az ENSZ néhány szervének leépítése elavult
Kongó elleni agresszió
U.S. AIR FORCE
Algéria
2.
Teljesen és véglegesen meg kell szüntetni a gyarmatosító rendszert!
El kell t...
a szégyenletes gya...
amerikai kémrepülések
Laosz
Kuba
CUBA SI YANKEES NO
Mészáros

Mészáros András rajza

Egy magyar kérdés: miért nem az igazi kérdéseket akarják megoldani?

Prognózis

Szűr-Szabó József rajza

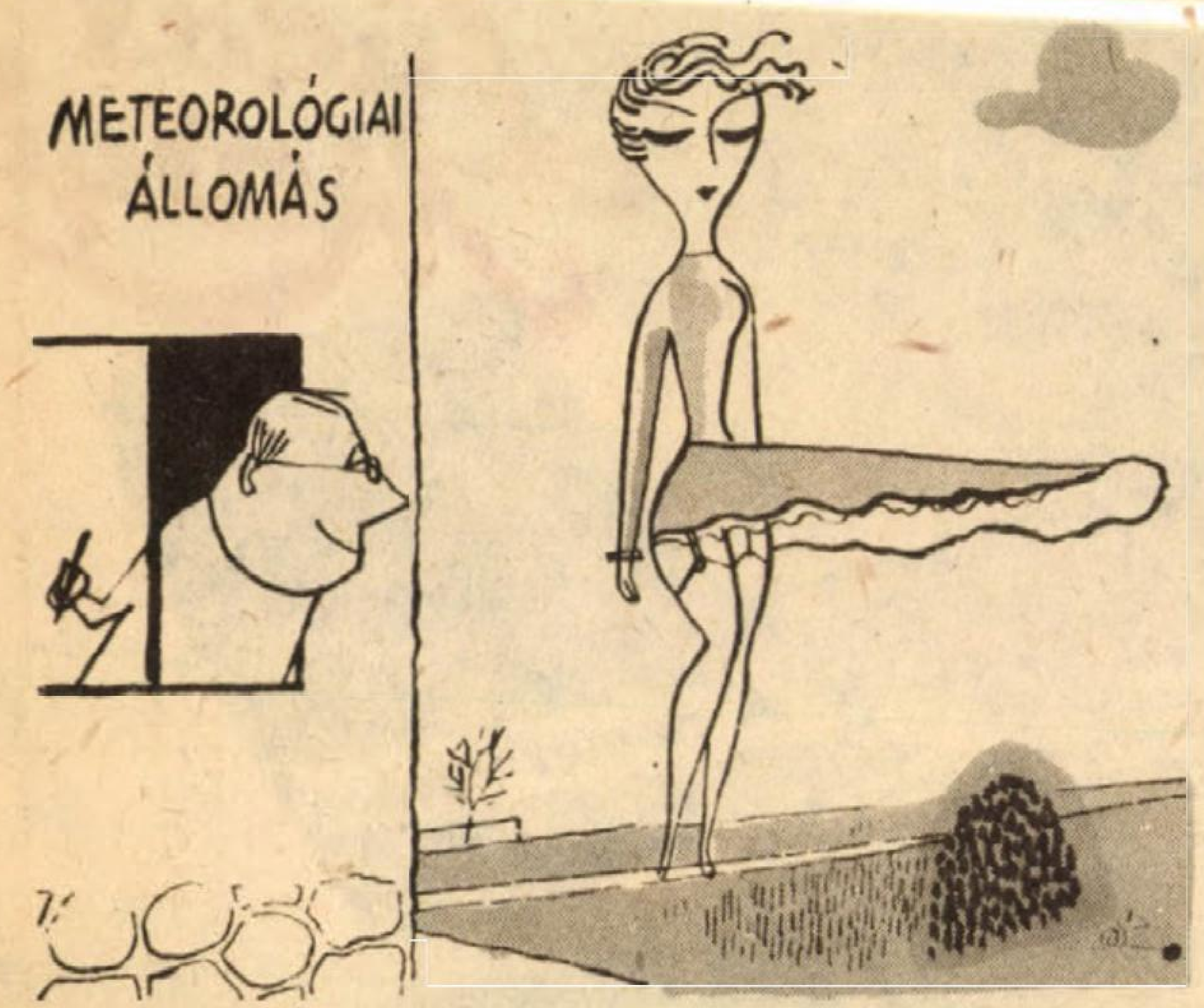

– Bejöhet, Micike, már látom a szélirányt!

Előgyakorlatok hazatérés előtt

Toncz Tibor rajza

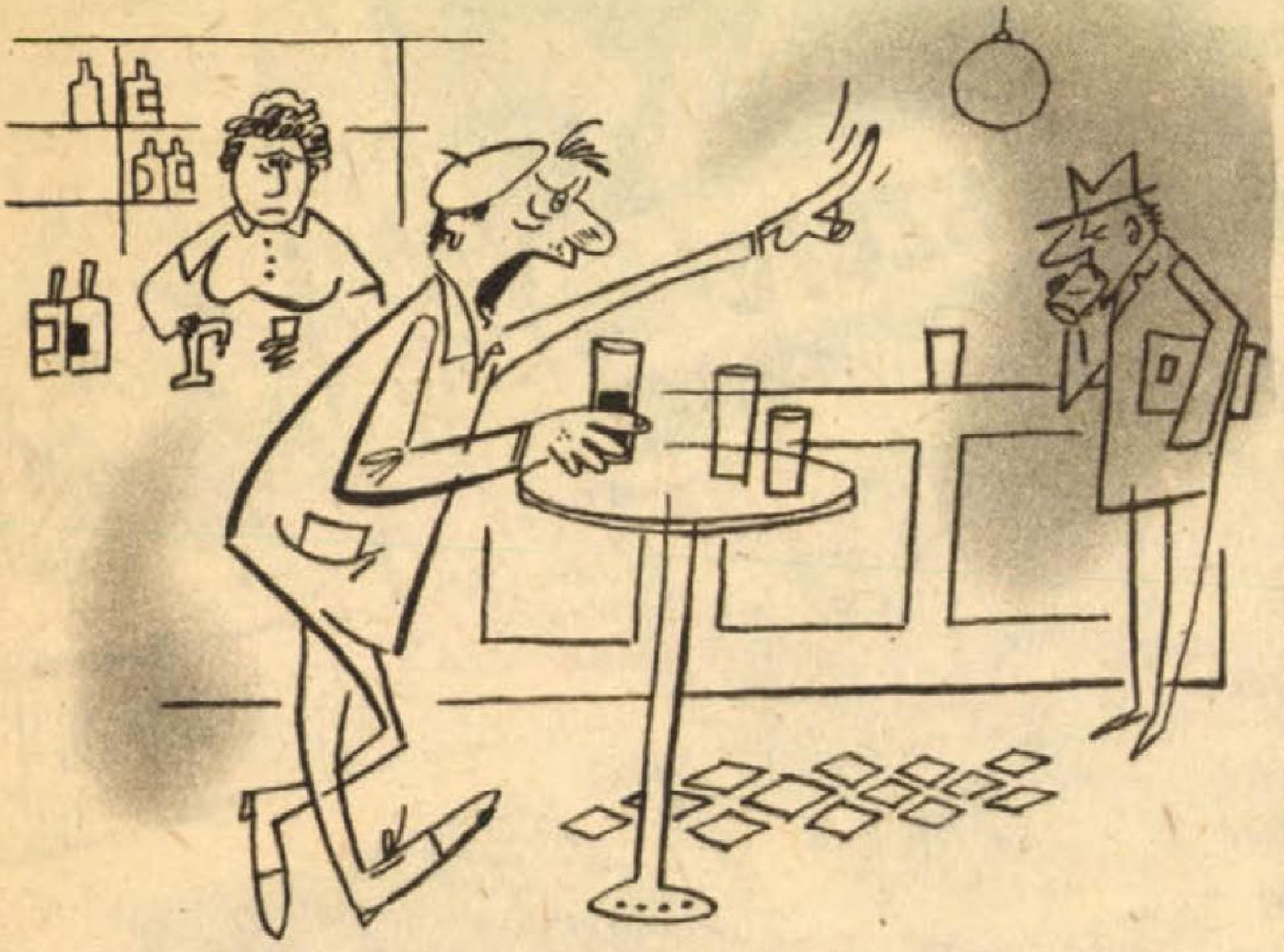

– Te, asszony! Ez a leves kozmás!

Figyelmetlenség

Szegő Gizi rajza

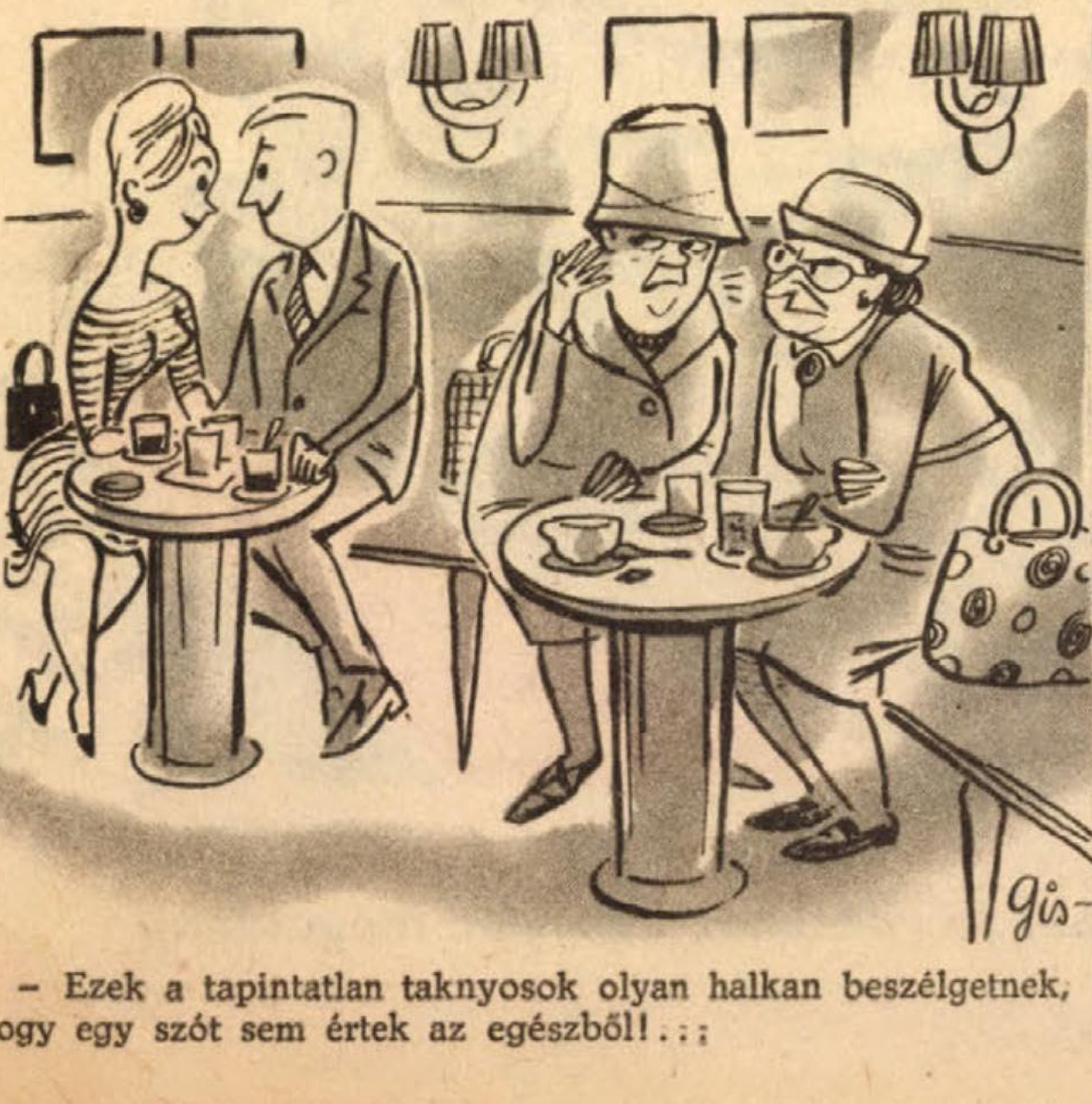

– Ezek a tapintatlan taknyosok olyan halkan beszélgetnek, hogy egy szót sem értek az egészből! . : ;

VISZONTSZIVESSÉG

Szomorú, ha az embert senkinek (azaz pesti argónyelven „niemand"-nak) tekintik, de legalább olyan kellemetlen, ha azt hiszik róla, hogy úgynevezett „nagy ember". Ezt bizonyítja alábbi esetem Pálócsi Tivadarral.

Pálócsi kevésszámú tisztelőim közé tartozik. Életét körülményesen tudnám jellemezni. Haláláról nyilván úgy emlékezne meg a sajtó, hogy „jellegzetes színfolt tűnt el Budapest éjjeli életéből".

Fájdalom, elkövettem azt a könnyelműséget, hogy szívességet kértem Pálócsitól, és ennek esztendők óta fizetem busás kamatait.

A botlás még 1944 decemberében történt az ostrom kellős közepén. Rohantam az omladékok között, mert 3 órára randevúm volt özvegy Szvircsáknéval, aki szolgálaton kívüli piaci árus volt ebben az időben, és fekete kendermagot árult Lövölde téri lakásán.

Szóval nagy rohanásban találkoztam Pálócsival, aki hosszú ellenállási történetbe kezdett, amelynek természetesen ő volt a hőse. Féltem, elkésem özvegy Szvircsáknét, a kendermagot, a gyertyát, satöbbit, ezért idegesen közbevágtam:

– Bocsáss meg, hány óra?

Tempósan kivette az óráját, megnézte és így szólt:

– Öt perc múlva három.

Erre köszönés nélkül tovább száguldottam.

Évekig nem láttam Pálócsit. Egyszer csak szembejött velem a Duna-parton. Üdvözlés helyett így köszöntött:

– Nagy ember vagy!

– Miből gondolod? – kérdeztem gyanakodva.

– Csak ne szerénykedj! Bemondták egy villámtréfádat a rádióban. A saját fülemmel hallottam.

Szorongatta a kezemet, mintha Kossuth-díjat kaptam volna, majd minden átmenet nélkül odavágta:

– *Most* én kérek tőled szívességet.

Kellemetlenül hangsúlyozta, hogy „most". Kénytelen voltam bővebb felvilágosítást kérni. Szemrehányóan felelte:

– Nem emlékszel, ugye! Hiába, könnyen felejtik el az emberek, ha jót teszünk velük. Nem emlékszel, hogy az ostrom alatt megkérdezted tőlem, hány óra és én a legnagyobb bombázásban, és hidegben kigomboltam a kabátomat és bemondtam neked a pontos időt?! Nahát, most én kérek tőled szívességet, olyat, aminek az elintézése egy szavadba kerül. Utaltass ki egy kétszoba hallos lakást a sógoromnak.

Mondhattam volna, öregem, kis pont vagyok én ilyesminek az elintézéséhez. De azt hogy „kispont vagyok" csak a nagyemberek mondják, amikor nem akarnak valamit elintézni. A magamfajta szegény ördög egy kicsit büszke rá, hogy valaki befolyásos embernek tartja. Így megígértem a kérés teljesítését. Persze lakást nem szereztem, csak ellenségeket, a sógor is úton-útfélen hangoztatta, bezzeg sok pénzért kijártam volna a lakást.

De Pálócsi hamar megbocsátott. Állandóan zaklatott apróbb kérésekkel, hol útlevelet kért, hol állami kölcsönt, hol diplomáciai kinevezést.

Hosszú szünet után újra eléterelt a sors. A szokásos bevezetéssel kezdte: „Most én kérek tőled szívességet." Aztán előadta:

– A sógorom, mint tudod, disszidált. Amerikába került, csoda rosszul megy neki! Arra gondoltam, ott most van az elnökválasztás, szólhatnál az érdekében . . .

Nem fogom elárulni, hogy ott sincs befolyásom! Összeráncoltam a homlokomat és fontoskodva félbeszakítottam:

– Ne is folytasd, semmit sem tehetek! *Előbb* kellett volna szólnod. Már elköteleztem magam Kennedynek.

Stella Adorján

SZAKSZERŰ BESZÁMOLÓ

Az egyetemen gólyabál volt,
Reggel ötig ropták a táncot
Az aulában vidám kedvvel
Az első éves közgazdászok.

A Madártani Intézetben
A szakcikket most arról róják,
Hogy afrikai útjuk előtt
Mambóztak egyet még a gólyák.

Hidvéghy Ferenc

Szorongás

Ne tessék elmondani senkinek, maradjon köztünk: az utóbbi időben kényszerképzeteim vannak.

Napközben semmi bajom, de amikor hazamegyek a Kősó utcába és befordulok házunk kapuján, furcsa szorongás fog el. Ez a szorongás minden lépcsőfoknál erősebb, hiába mondogatom magamnak szeretettel: ne gondolj arra, minek gondolsz arra, gondolj másra. Nem tudom.

Arra kell gondolnom, attól félek, hogy mire hazaérek, lakásomat átalakították Mackóvá, mert az jövedelmezőbb.

Az a kényszerképzetem támad, hogy benyitok az ajtón és a régi, szüleimtől örökölt bútorok: a kihúzható, nagy ebédlőasztal és a kényelmes, öreg karosszékek helyett, forint nagyságú asztalokat és gombostűfej-székeket találok, mert így többen elférnek a lakásban és a bevétel is nagyobb lesz.

A pszichológia szerint, a szorongás nem más, mint figyelmeztetés. Ezért állok meg félve az ajtó előtt és nem merek bemenni, mert attól tartok, hogy a korszerűen átalakított lakásomban nem fogok helyet kapni és kénytelen leszek majd a pultnál elfogyasztani az estebédemet, meginnom vacsora utáni feketémet, ha csak a feleségem nem foglalt jóelőre asztalt.

Megbénít ez a szorongás. Nem tudok becsöngetni, illetve nem merek. Attól rettegek, hogy a Mackóvá átalakított lakásom üzletvezetője azt fogja mondani: „Tetszik látni, szerkesztő úr, micsoda forgalom van itt? Azelőtt csak önök ketten lézengtek a lakásban, becses felesége és ön, nem volt itt forgalom abszolute semmi, kész ráfizetés volt az egész lakás... És tessék most körülnézni! Egy gombostűt sem lehet leejteni!..."

Kezem a csengőn, de tétovázom.

Nem tudok szabadulni a kényszerképzetektől. Nemcsak attól félek, hogy Mackó lett az otthonomból, mert az rentábilisabb, hanem attól is, hogy tíz óra tájban elalszom az asztal mellett — általában tíz órakor szoktam lefeküdni — és akkor a pincér azt mondja majd nekem: „Ne itt aludjon, apikám, menjen inkább szépen haza, apikám..." És akkor hova menjünk haza?

Pszichológushoz fogok menni...

Fülemet az ajtóhoz tapasztom: dzsessz-muzsikát hallok. Te jó ég, gondolom magamban, itt zene is van, és ahol zenélnek, ott táncolnak is; sokkal jövedelmezőbb egy zenés-táncos, Mackó-jellegű lakás, mint egy régimódi, konzervatív családi otthon. Nem merek bemenni a minden igényt kielégítő, frissen átalakított lakásomba, mert nem vagyok úgy felöltözve...

Igyekszem erőt venni magamon, leküzdeni a szorongást és beszélek a fejemmel, de hiába. Arra gondolok, ha én most bemegyek randalírozni, azt fogják hinni rólam, huligán vagyok, aki meg akarja zavarni a saját Mackómban üldögélő dolgozók békés szórakozását és kiteszik a szűrömet.

Ott állok az ajtó előtt. Csöngessek, vagy ne csöngessek?

A szorongás nem múlik el, de azért bátran becsöngetek. A feleségem nyit ajtót. Berohanok a lakásba. Minden a régi, minden a helyén. Készül a vacsora, szól a rádió. A forgalom kicsi. Béke és boldogság... Dehiszen itt le is tudok ülni!

Egy kicsit azért még mindig szorongok: nem kellene kitennem a konyhaasztalra a magyar zászlót?

Ami biztos, az biztos.

Mikes György

Nyugatnémet ágy

Szűr-Szabó József rajza

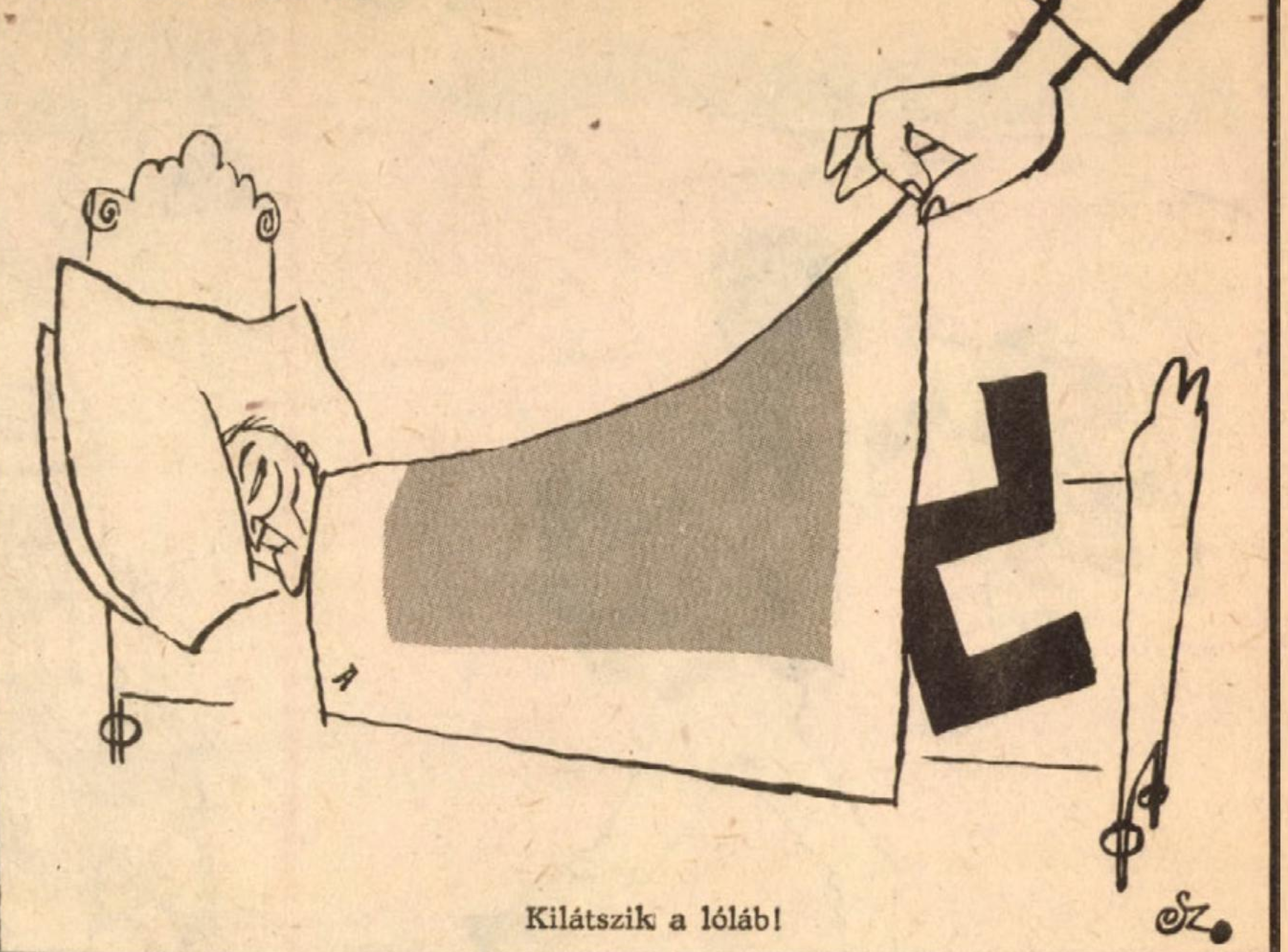

Kilátszik a lóláb!

Az optika városa

Hegedűs István rajza

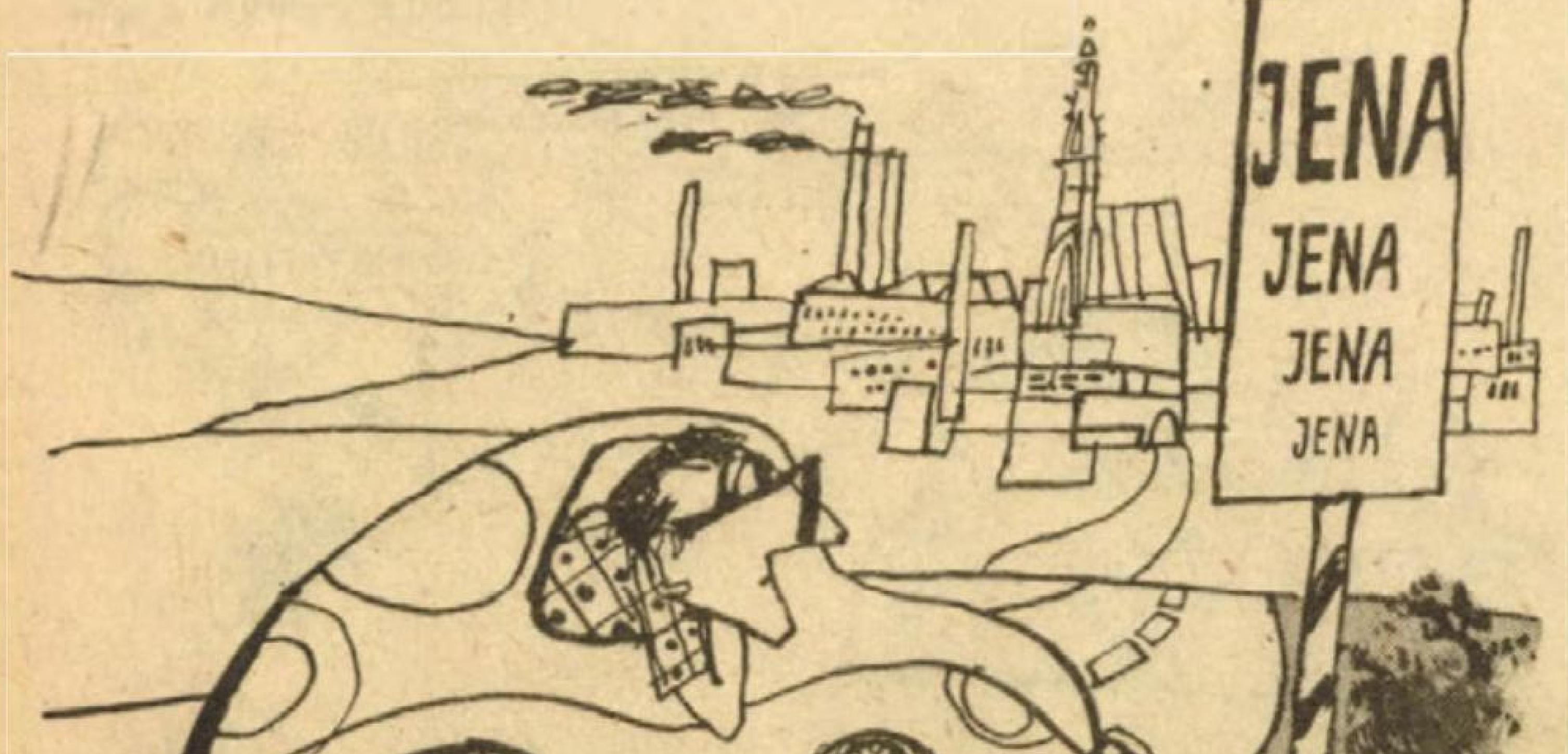

Pesti reggel

Kallus László rajza

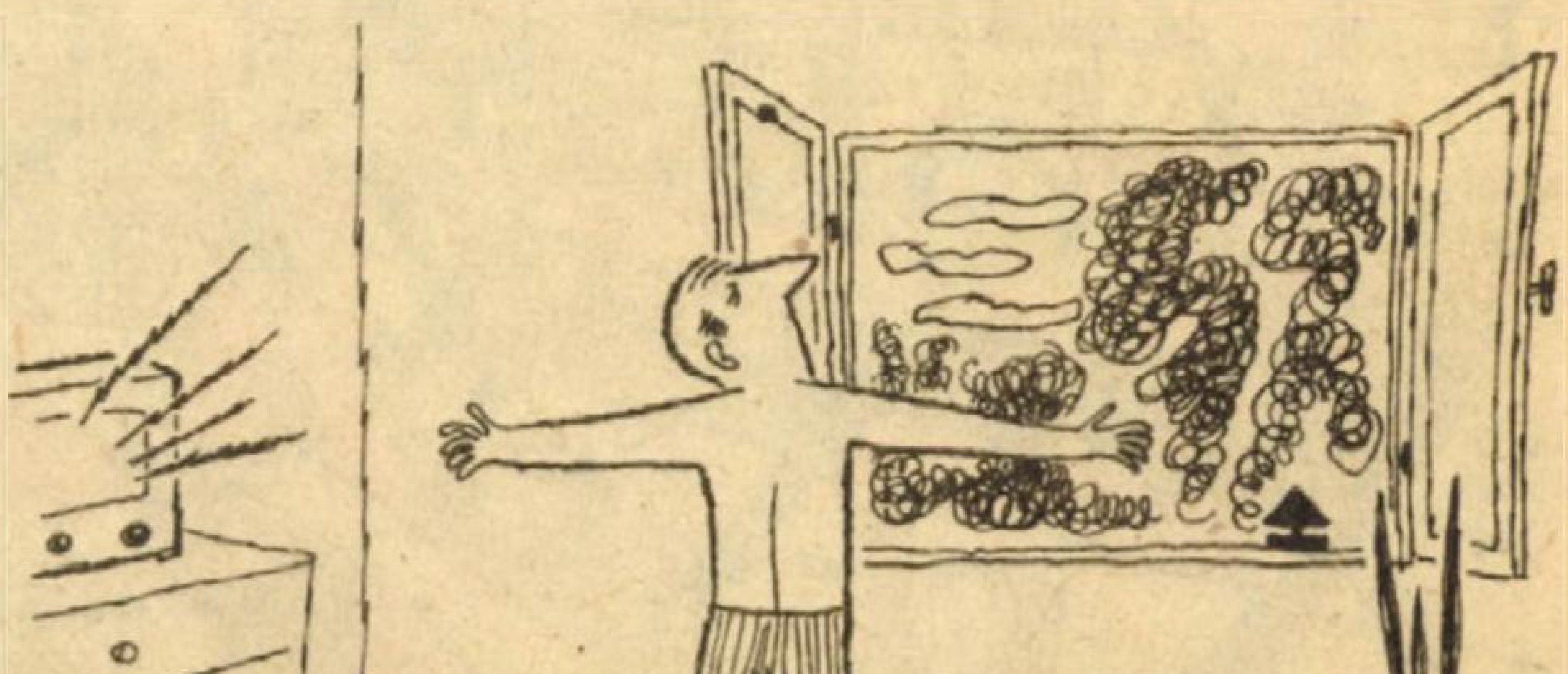

– És most, kedves hallgatóink, lélegezzünk be friss reggeli levegőt!

Afrikai rikkancs

Vasvári Anna rajza

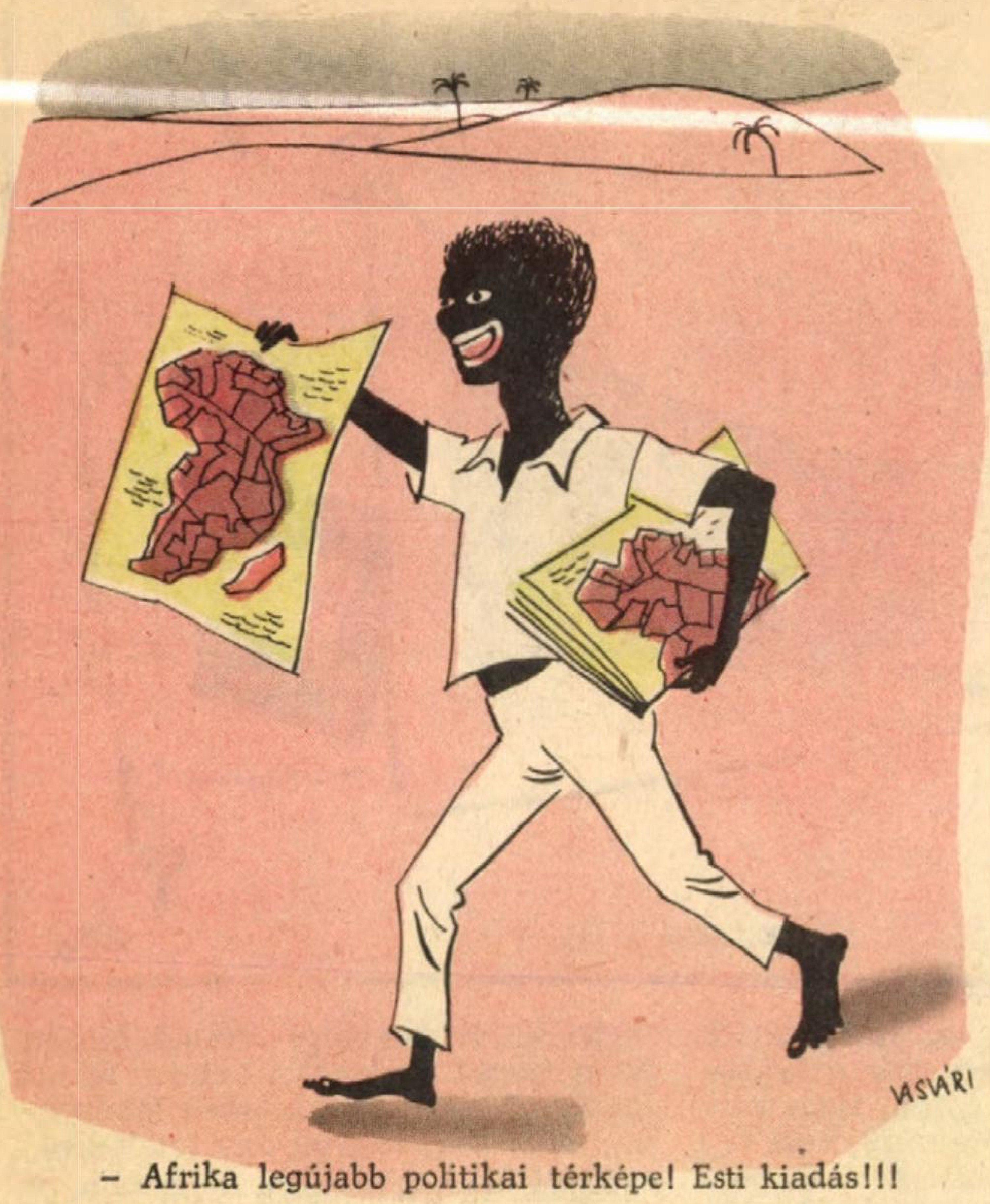

– Afrika legújabb politikai térképe! Esti kiadás!!!

Ebadta árulkodik

Toncz Tibor rajza

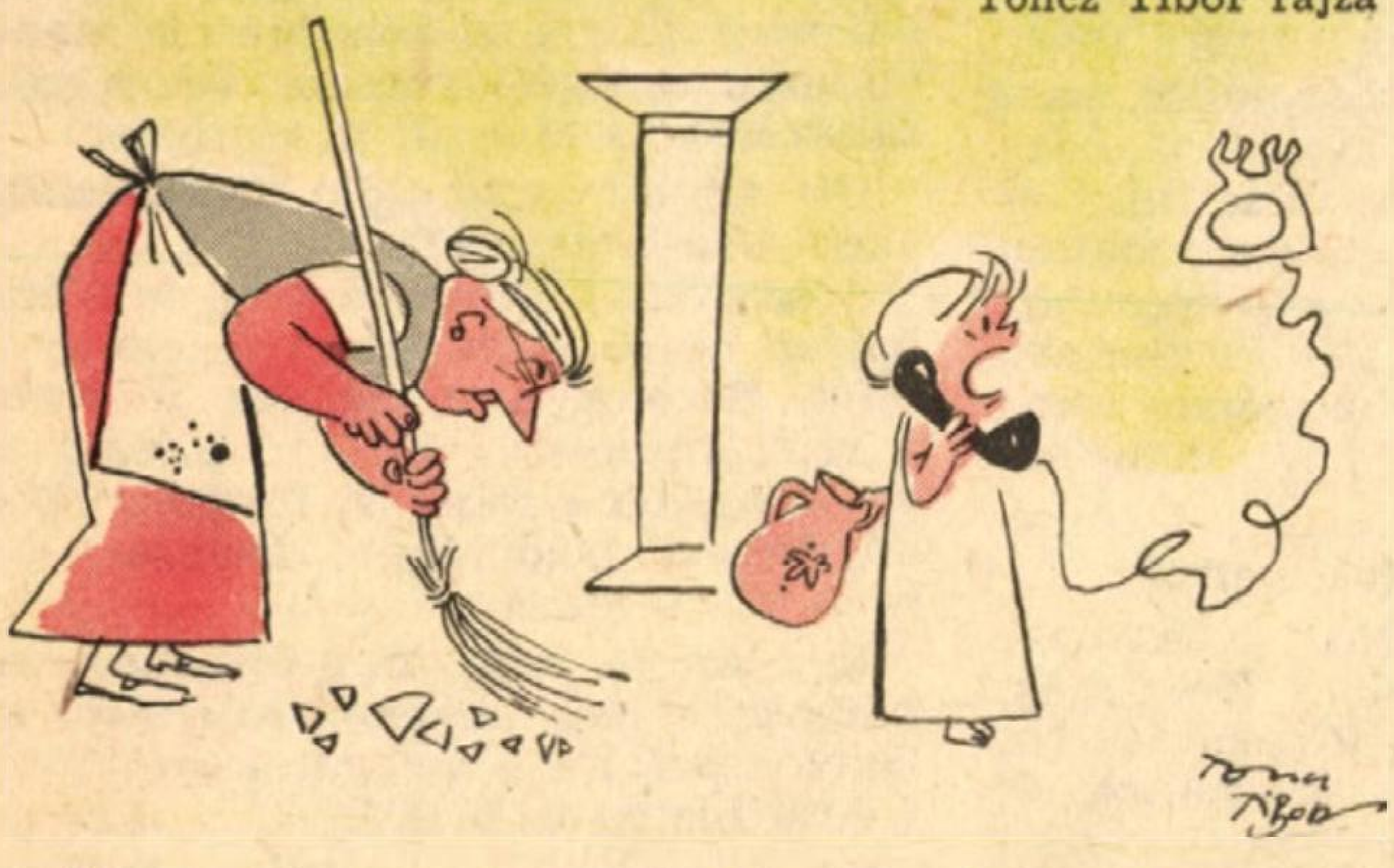
Toncz Tibor

– Anyu, a nagyanyu nem vigyáz rám, mindent összetörök!

Lakásmegoldás válóper után

Szegő Gizi rajza

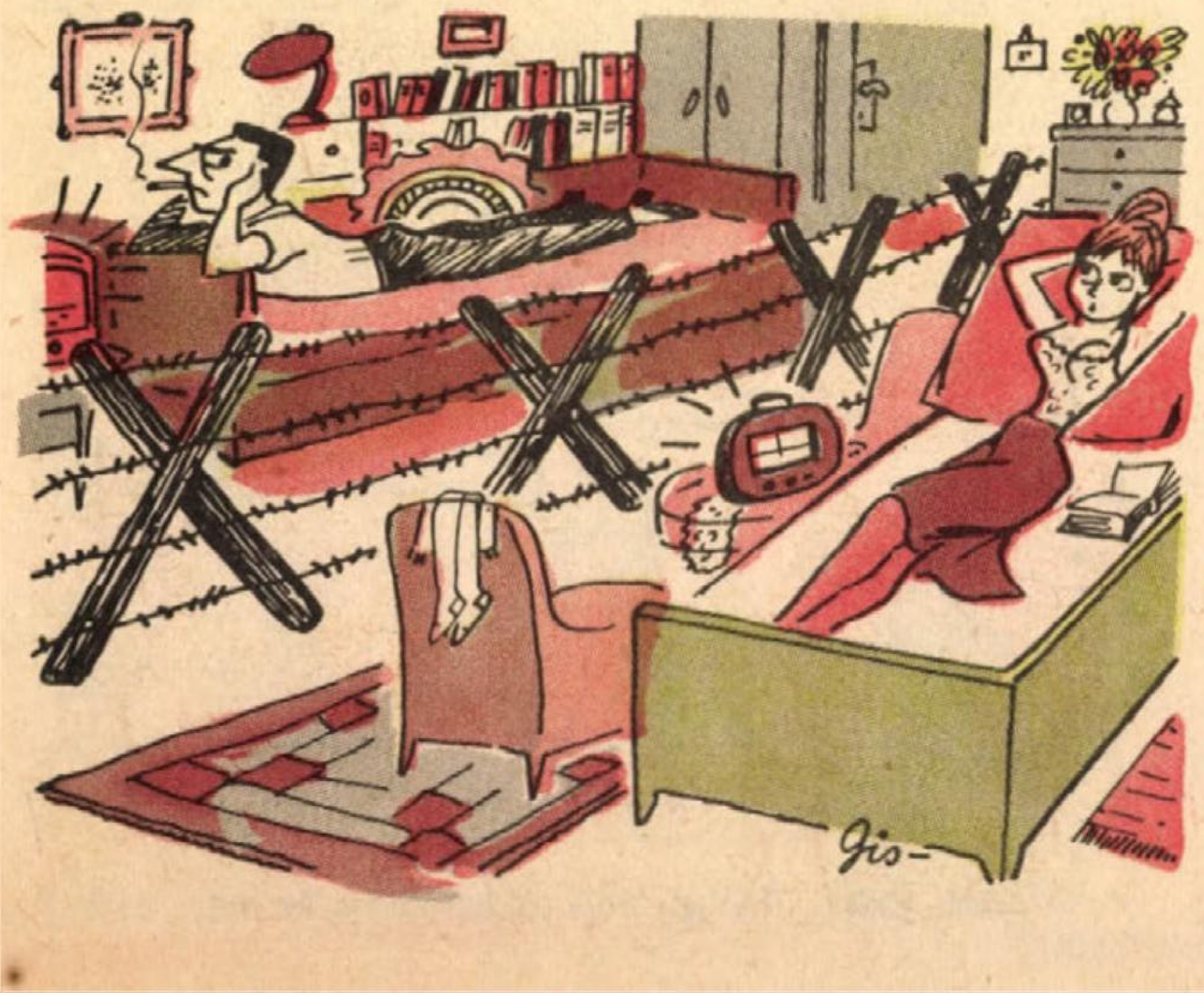

Rejtekhely Dél-Amerikában

Hegedűs István rajza

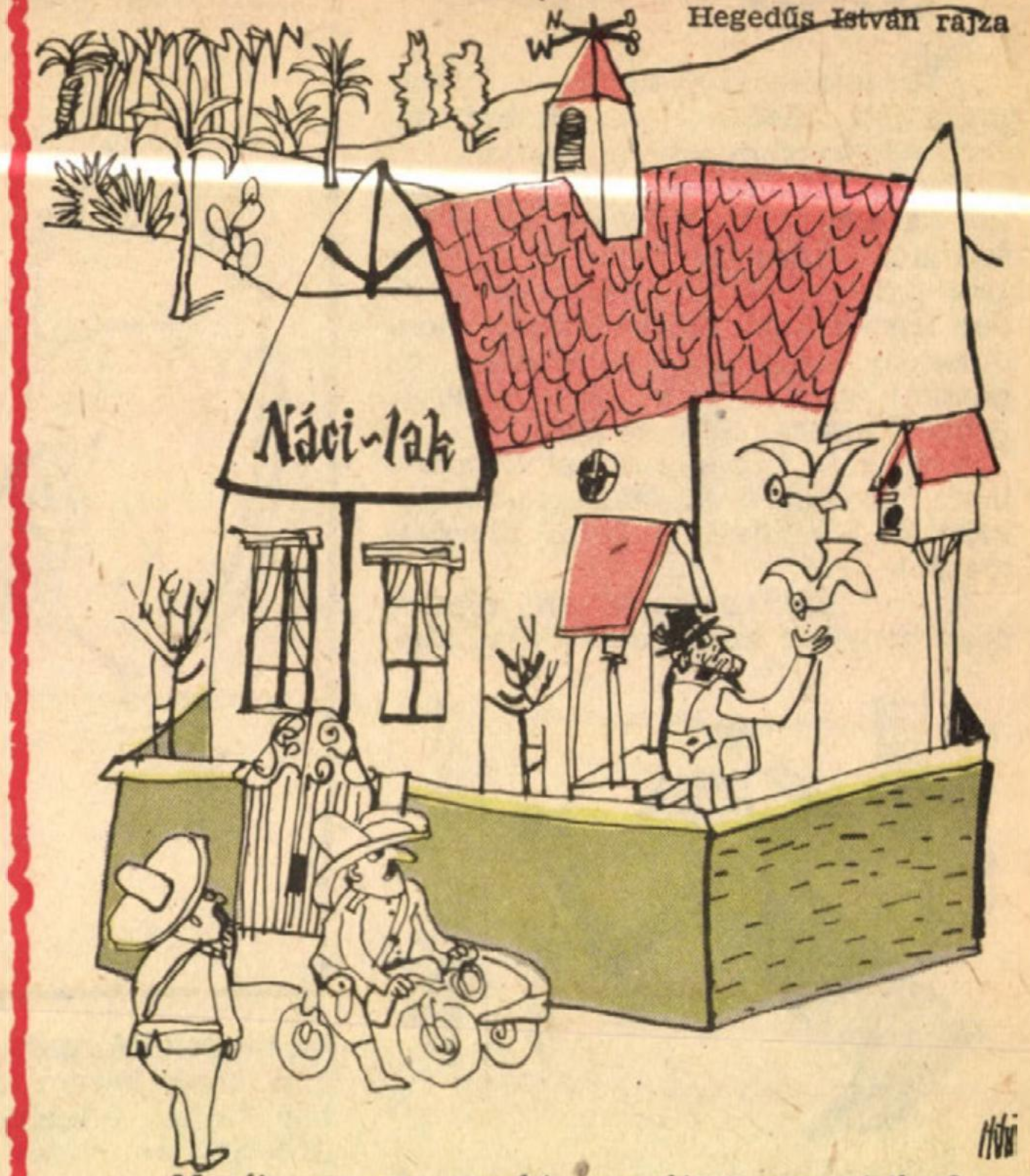

– Mondja, szenyor, ugyebár nem látott erre nácikat?

Korszerű munkagép

Szegő Gizi rajza

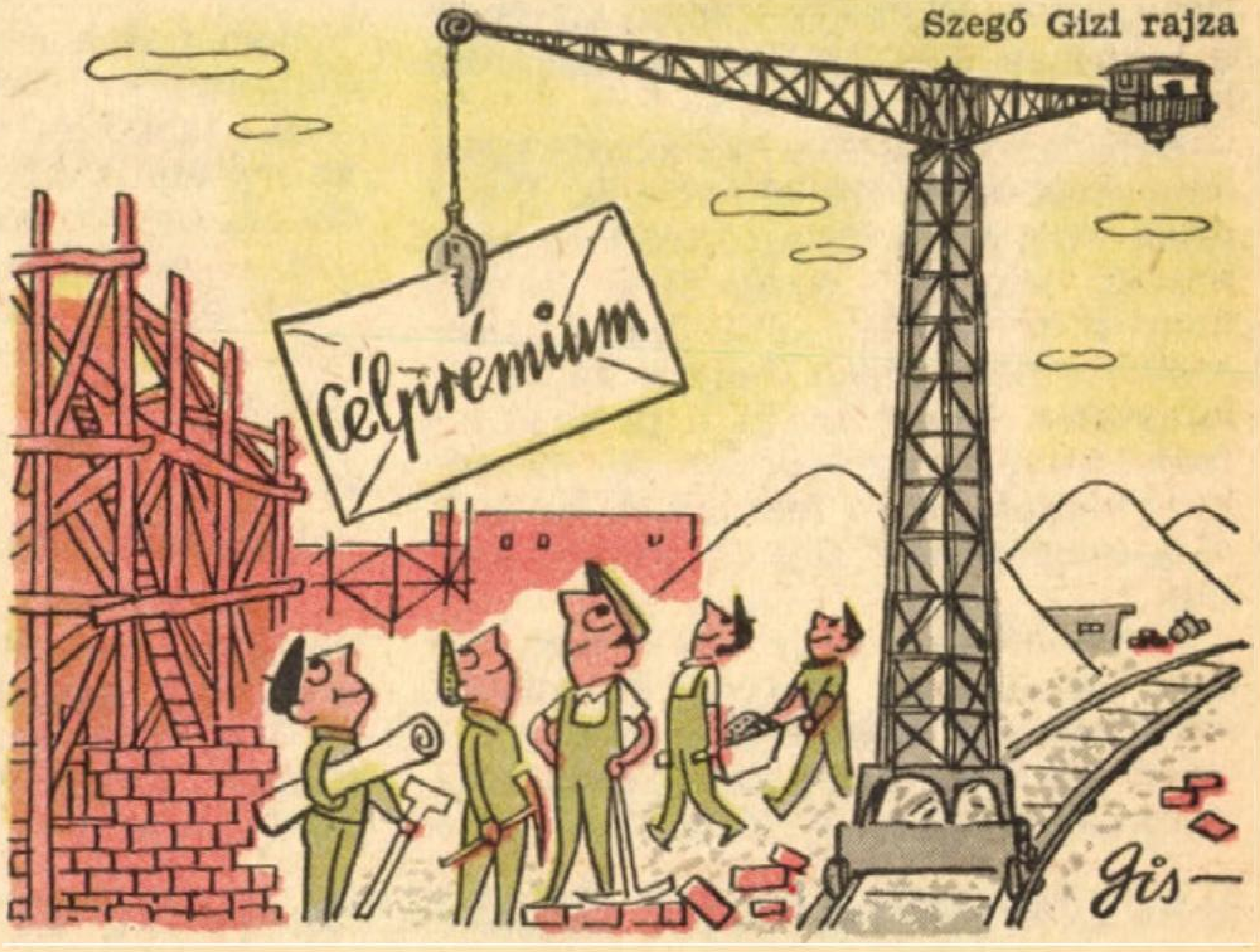
Célprémium
Gis-

Az idén is lesznek disznótoros autóbuszok

Hegedűs István rajza

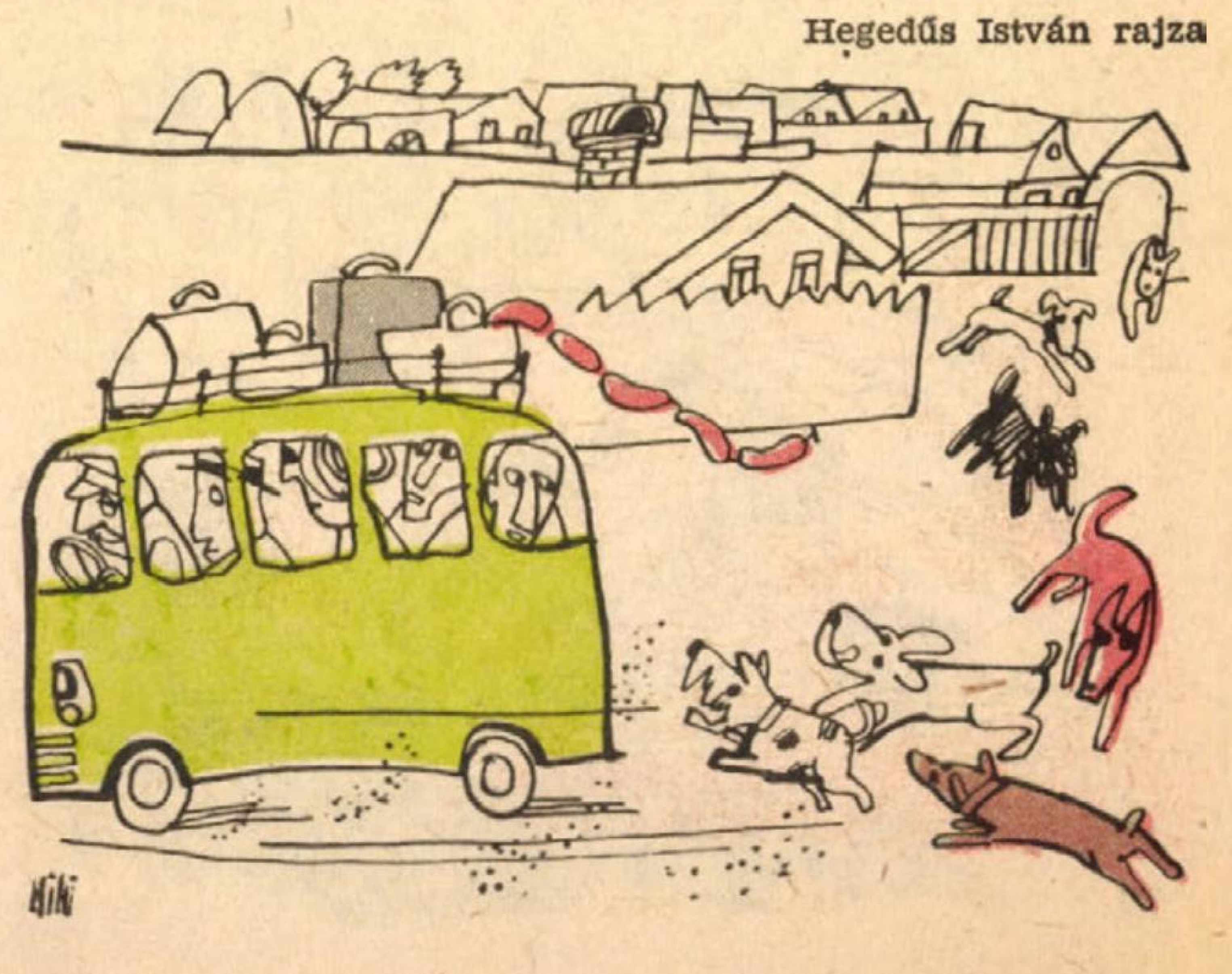

Diplomata-találkozók New Yorkban

Mészáros András rajza

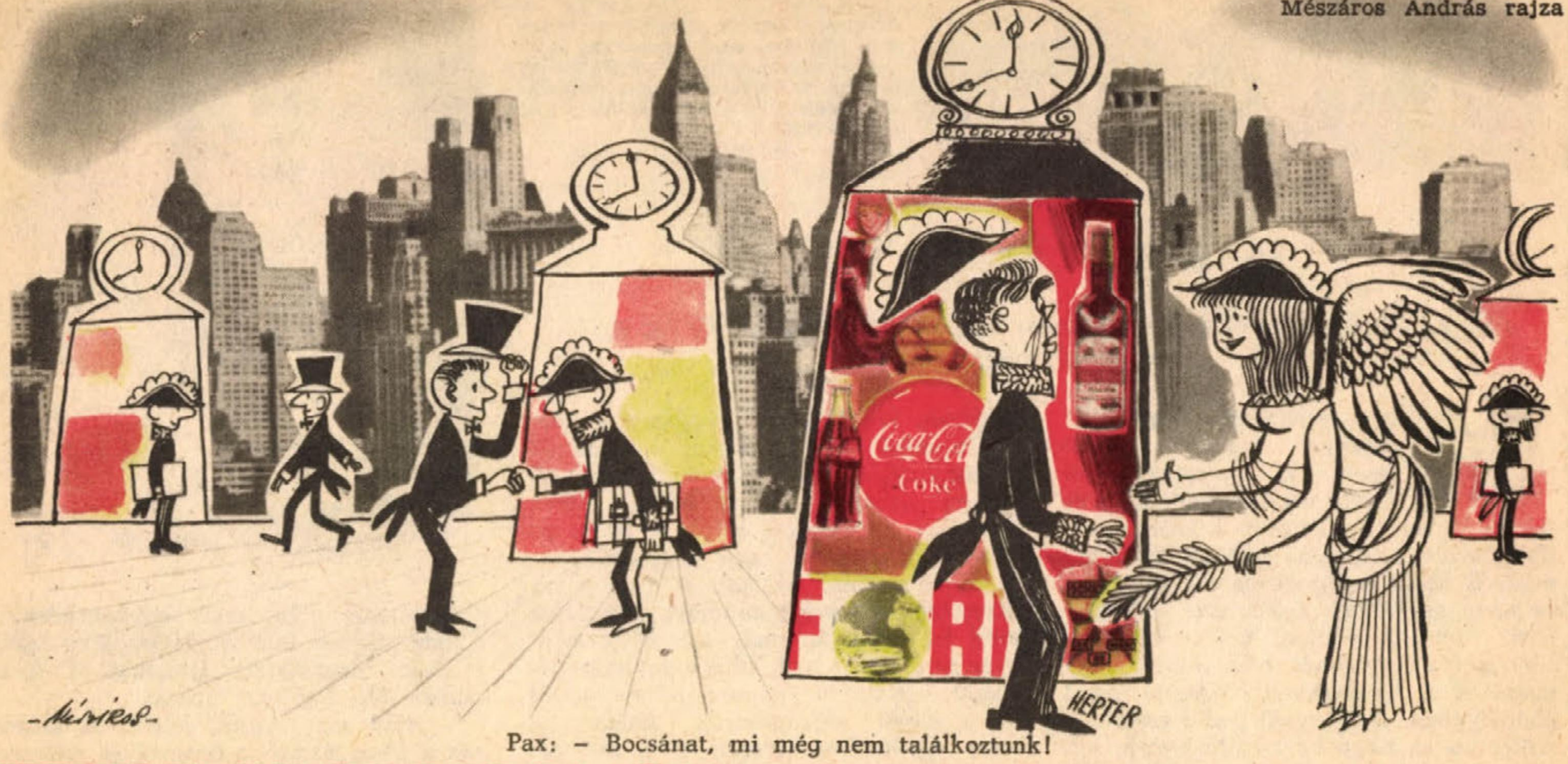

Pax: – Bocsánat, mi még nem találkoztunk!

Hézagpótló iskola

New Yorkban bezártak egy iskolát. Nem mindennapi tantárgyak szerepeltek az iskola programjában. Az iskola ugyanis detektívképző tanfolyam volt. Borsos tandíj mellett egyéves kurzuson a tanulók mindent elsajátíthattak, amit egy jó detektívnek tudni kell: betörők üldözését, ujjlenyomat felismerését, az álarcos útonállás különböző formáit, a nyomok nélküli bűntény ismérveit és egyéb hasznos dolgokat.

De hiszen ezeket valóban tudni kell a jó detektívnek, miért kellett hát bezárni az iskolát?

A felelet igen egyszerű. Kiderült, hogy a tanulóknak több mint egyharmada nem detektívjelölt volt, hanem megrögzött gonosztevő, többszörösen büntetett betörő és tolvaj. Továbbképző tanfolyamnak tekintették az iskolát.

Nőnek az igények

Meghozták már a menyasszony ágyát,
de az ara rázza rokolyáját;
– Addig ember nem fekszel az ágyba,
míg egy TV nem kerül a házba,

Van már neki televíziója,
de a férjjel csakis így áll szóba:
– Édes uram, szeretnélek téged,
ha vennél egy magnós zenegépet.

Zenegépe is van Juliskának,
de estére így szól az urának:
–Egy Moszkvicsot míg nem szerzel nékem,
ne mondd azt, hogy „édes feleségem...”

Van már TV, zenegép és Moszkvics,
de Juliska zsörtölődik most is:
– Azt ígérted, édes Jani lelkem,
hogy komfortost építünk a telken!

Megkapta a kétszoba-komfortot,
de Jani már sokallja a dolgot:
Juli! Ha most helikoptert áhítsz,
meg se állj az édes jó anyádig!

Vértes József

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy New York-i nagyáruház bejárata fölé hatalmas tábla van kifüggesztve az alábbi felirattal:

„Száz dollár jutalom annak, aki olyan cikket keres áruházunkban, amelyet mi nem tartunk!”

Mr. Brown elolvassa a táblát, aztán bemegy az áruházba. Odajön hozzá az üzletvezető:

– Mit parancsol?

– Kérek egy olyan nőt, akinek a térde magasabb, mint az orra.

– Méltóztassék a nyolcadik emeletre, a 76-os számú osztályunkra felfáradni.

Mr. Brown szörnyen elcsodálkozva beül a liftbe, az üzletvezető pedig felveszi a házitelefont és felhívja a 76-os számú osztályt:

– Halló, állítsák a Bessy kisasszonyt gyorsan a fejére!

Az első fűtés

Gerő Sándor rajza

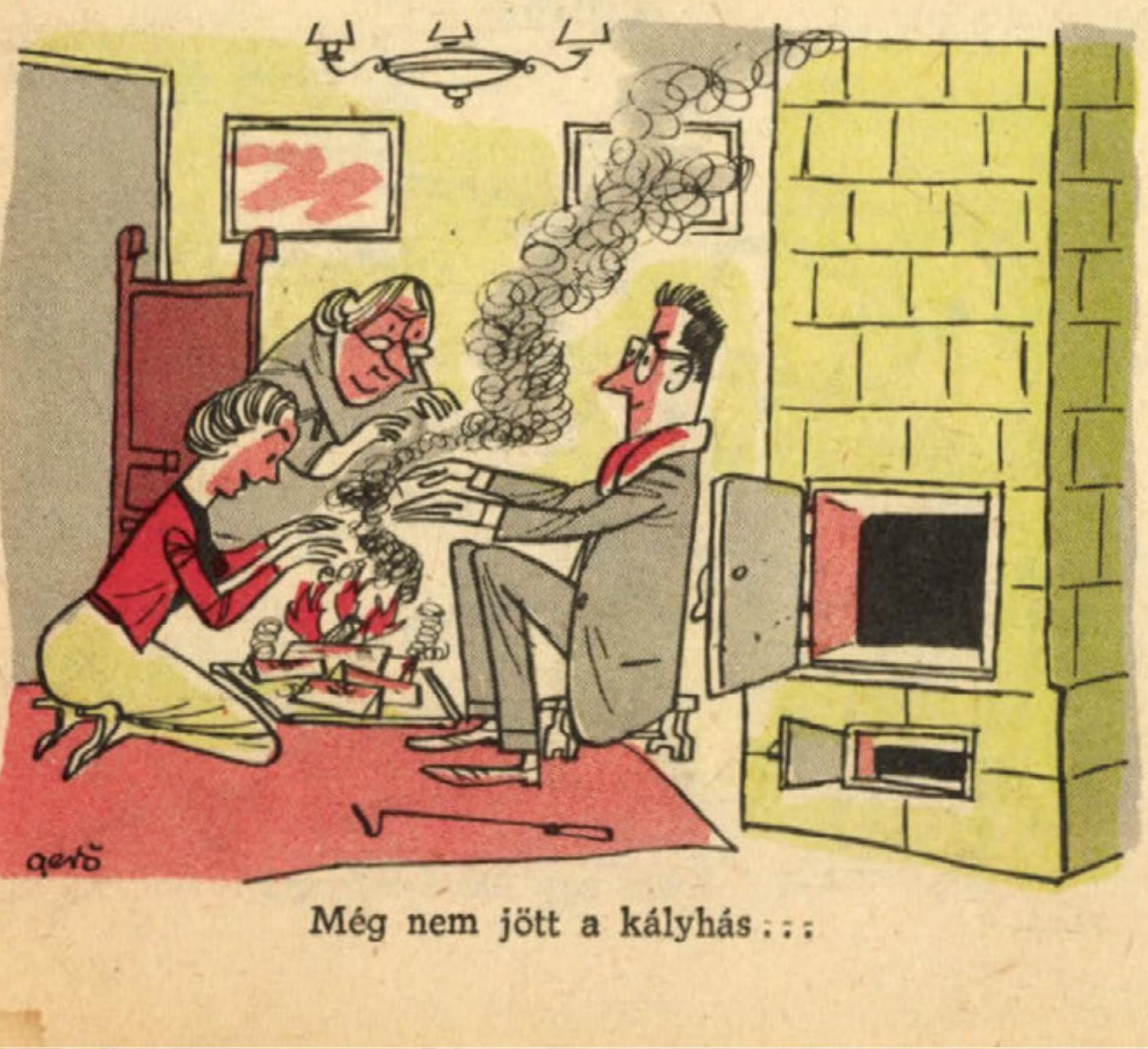

Még nem jött a kályhás : : :

Vonzerő

Vasvári Anna rajza

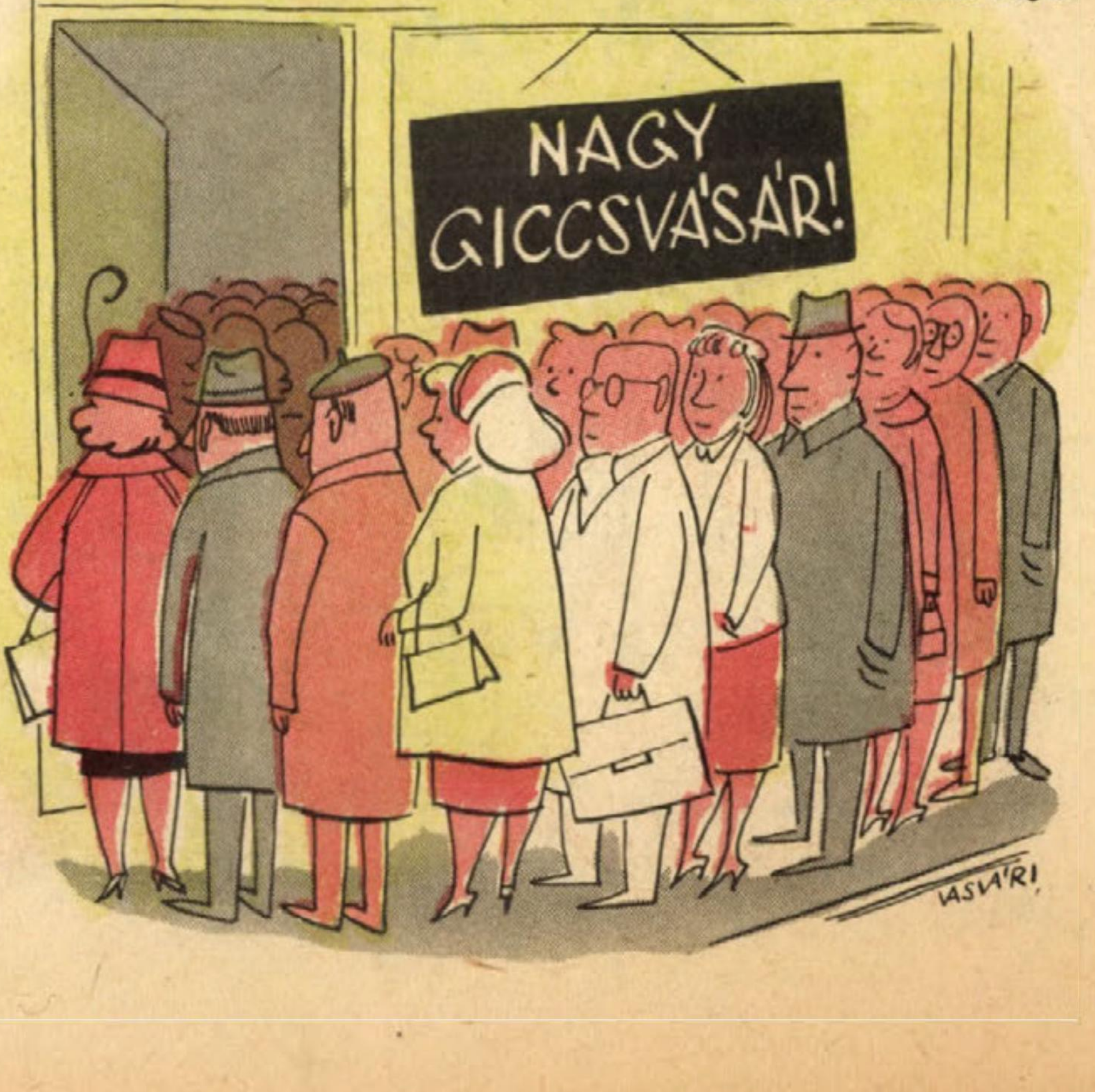
NAGY GICCSVÁSÁR!

Pesti Dekameron

BOCCACCIO: „Szerkesztő úr, megbeszélésünk szerint mellékelten küldöm mai témákra átdolgozott történeteimet, melyeket egy hosszú értekezletre ítélt hallgatóság beszélt el a felszólalások alatt egymásnak."

A TANULMÁNYÚT

(Egy fiatal leány Olaszországban megtapasztalja, hogy mi a neo-realizmus.)

ÉLT a Vízivárosban egy Vizi Rózsika nevezetű fiatal leány, ki gyermekéveiből szinte észrevétlenül szép és felnőtt ifjú nővé serdült és a házbeli férfiak kezdtek kezitcsókolommal köszönni neki. E leány pedig élt-halt a filmekért és nagy szeretettel gyűjtögette a különböző film-magazinokat, és a nevezetes filmsztárok fényképeit, elhatározva, hogy maga is a filmszakmát választja majd életpályájául. A leánynál pedig csupán a szülei voltak nagyobb mozikedvelők, kik mindenek felett az olasz neo-realista filmekért bolondultak, és a filmművészet tetejének tartották már azt is, ha valamely filmkockán egy világítóudvar, vagy egy szárítókötél jelent meg néhány alsóneművel. És noha máskülönben a legnagyobb erkölcsi felügyelet alatt tartották leányukat és szerfelett ügyeltek arra, hogy annak természettudományos felvilágosultsága ne terjedjen a gólya-mese határain túl, minden esetben magukkal vitték leányukat, valahányszor csak neorealista olasz filmet néztek meg, hogy a leánygyermek ízlésvilága helyes irányban fejlődjék. Titokban pedig már előre igen büszkék voltak Rózsikára, és egymás között arról beszélgettek, hogy leányuk Olaszországban fog majd elhelyezkedni, ők pedig utána költöznek a leány első nagyobb anyagi sikerű filmje után. Annakokáért olasz nyelvtanfolyamra is járatták leányukat, kinek szüntelen könyörgésére végül levelet írtak egy régi, Rómában élő rokonuknak, ki a leányt meghívta magához a szünidőre.

Rózsika repeső szívvel utazott el a római rokonokhoz és naphosszat szívdobogva sétált a városban és a filmgyárak környékén leselkedett, hogy legalább a kerítésen kívül lásson valamit a neorealizmusból. Midőn pedig a rokonok megismerték a leány vágyait, bemutatták őt egy ismerős film-embernek, kinek nyomban megtetszett a fiatal leány és szívesen megígérte, hogy megmutat neki mindent, ami érdekelheti a filmgyár környékén. És ezért mindjárt a lakására vitte fel Rózsikát, mely szintén a filmgyár környékén volt, és miután meggyőződött a fiatal nő gyermeki naivságáról és együgyű rajongásáról, elhatározta, hogy egy-kettőre bevezeti őt a neo-realizmusba. És belépve a lakásba, az olasz filmrendező így szólt Rózsikához:

– Most azt fogom neked bemutatni, méghozzá szemléletesen, hogyan kell a neo-realizmushoz legmegfelelőbb környezetet megteremteni és annak hangulatát beállítani. Képzeld tehát, hogy e lakás a mi elképzelt filmünkben szereplő lakás lesz, mi ketten pedig a film szereplői vagyunk. A legelső teendő most az, hogy a lakás rendjén változtassunk, elsősorban pedig, hogy ágyazzunk meg, mivelhogy olyan film, melyen az ágynemű nincsen elöl, nem lehet neo-realista olasz film, csupán angol vagy német film lehet. Mindenekelőtt tehát most ágyazz meg!

Miután Rózsika megágyazott, a filmrendező így folytatta:

– A neo-realizmus stílusa a következőkben azt kívánja meg, hogy én levessem a kabátomat és felgyűrjem az ingem ujját, mivelhogy felöltözötten üldögélő férfit csupán a legunalmasabb stílusú dán filmekben láthatnál. Te pedig ülj ide mellém és fáradozzunk a neorealizmus alaphangulatának megteremtésén.

A jelenet után, mely egyszer-kétszer a naturalizmus felé is elcsúszott, a filmrendező hazakísérte Rózsikát és elbúcsúzva tőle, így szólt hozzá:

– Amit ma tanultál tőlem, az szorosan a filmgyártáshoz tartozik és műhelytitok. Ezért kérlek, hogy ne beszélgessél róla senkivel, még rokonaiddal sem, míg Olaszországban vagy.

A leány mindent megígért neki és ezután mindennap kikövetelte a maga számára a neo-realizmust és annak különböző irányzataival is tisztában volt már, hogy végül a filmrendező maga elégelte meg a dolgot és azt mondta:

– Azt hiszem, hogy most már mindennel tisztában vagy, amire csak szükséged lehet egy jó játékfilmhez. Én tehát elbúcsúzom tőled, mert szeretnék egy hétig forgatókönyv nélkül élni.

Azzal elbocsátotta Rózsikát és a leány, kinek úgyis letelt a vakációja, hazautazott, és Pestre érkezve, mindjárt eldicsekedett barátnőinek, hogy hogyan és miként sajátította el a neo-realizmust egy olasz filmszakembertől. A barátnői pedig – hallván a leány elbeszélését – csaknem megpukkadtak a nevetéstől, egyikük pedig, egy nagyszájú leány, így szólt hozzá:

– Ha annyiból áll ama bizonyos neorealizmus, melyről beszéltél, úgy bizonyisten kár volt érte Olaszországba utazni!

Somogyi Pál

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

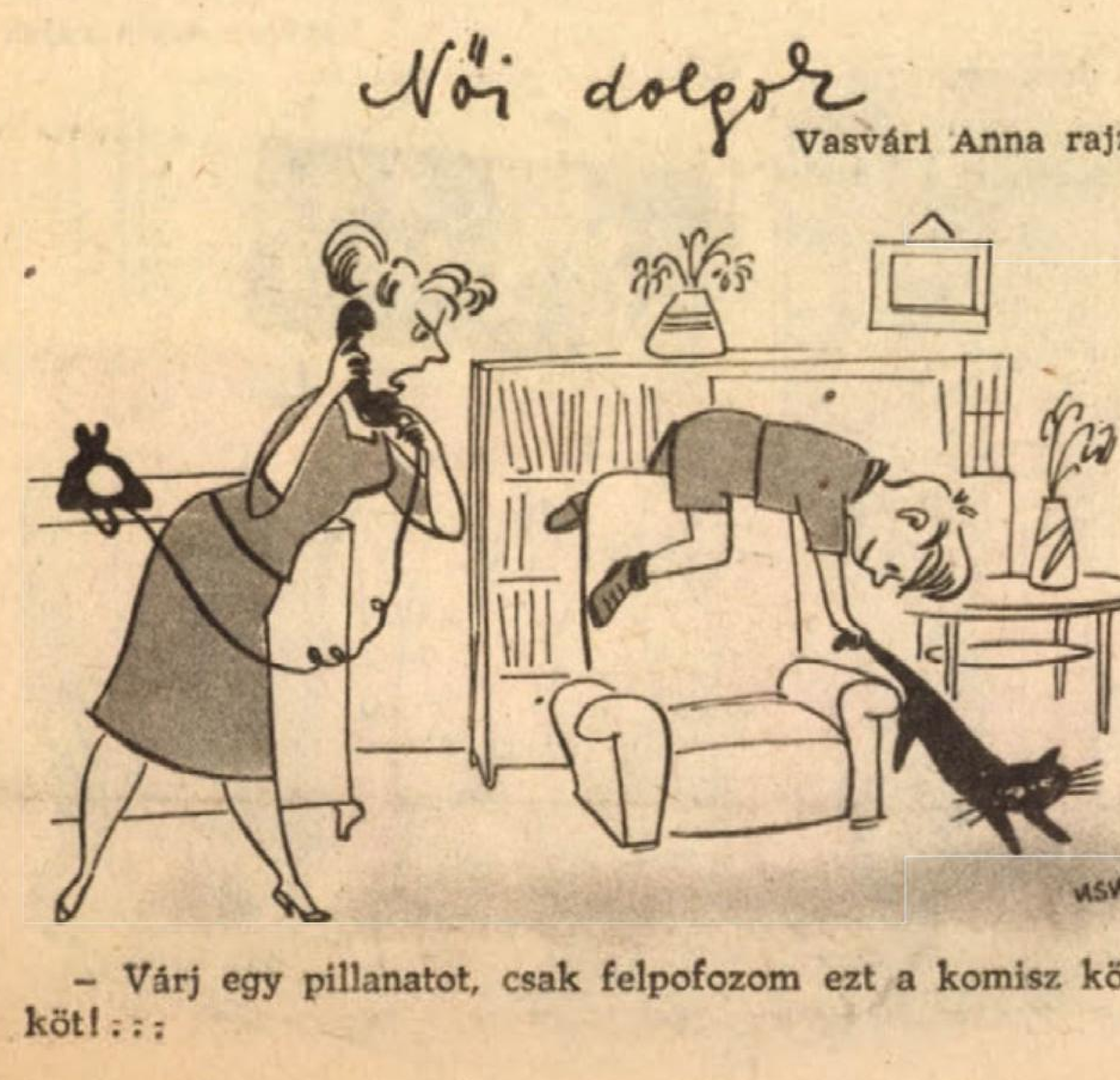

– Várj egy pillanatot, csak felpofozom ezt a komisz kölyköt! : : :

Újítás

Szűr-Szabó József rajza

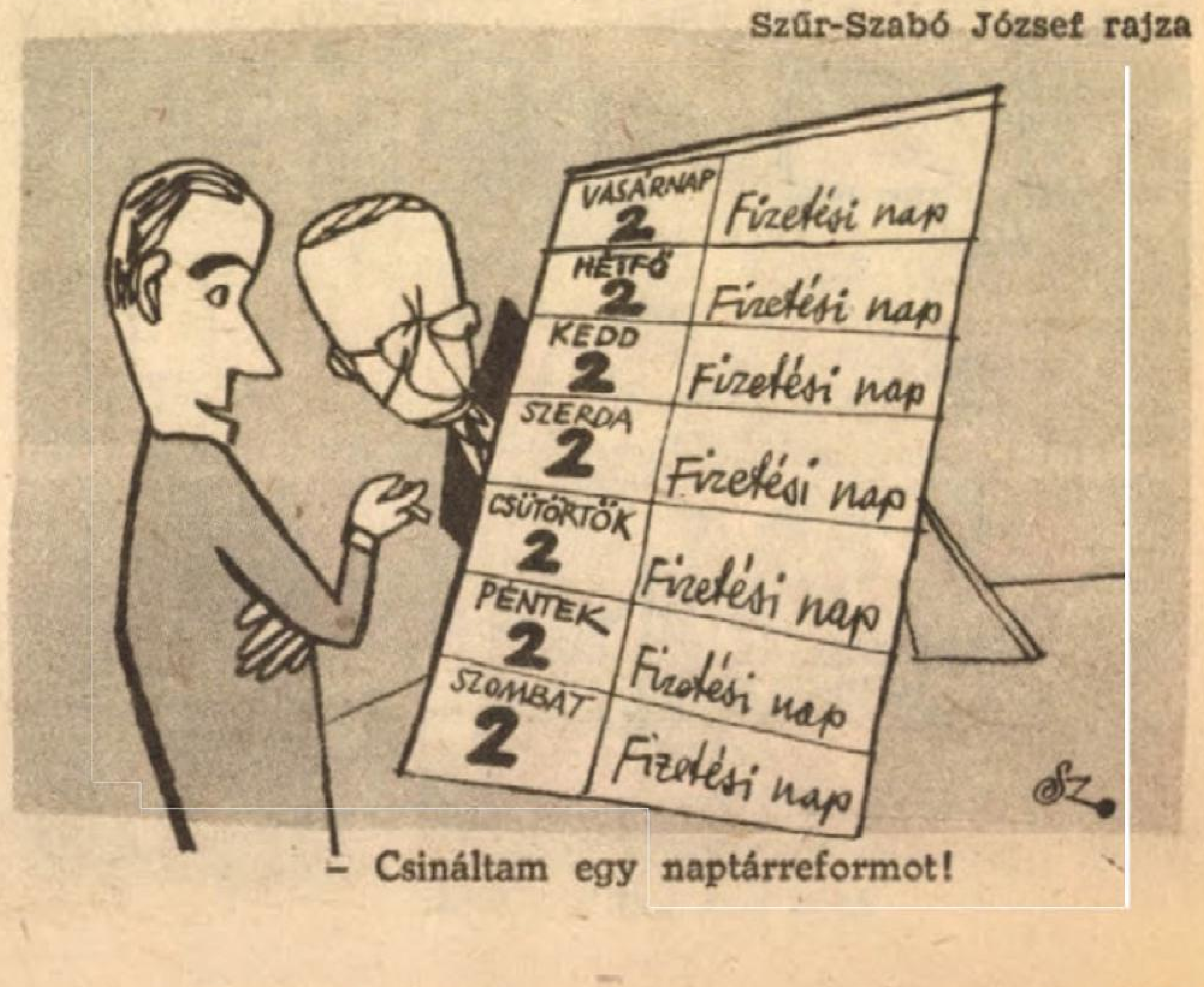

– Csináltam egy naptárreformot!

Televíziós Kis Lexikon

(Csehszlovákiában 650 ezer televízió-előfizetőt tartanak nyilván. A televízió olyan népszerű ebben az országban, hogy egyesek már nemcsak ócsárolják, hanem magasztalják is. Jan Kalina kitűnő bratislavai író, televíziós kézi lexikont állított össze. Ebből a műből közöljük az alábbi részleteket. Ha a budapesti televízió netán helyenként magára ismerne, az a merő véletlen játéka.)

Antenna. Újszerű villámhárító, amely a villámokat és a mennydörgéseket egyenesen házhoz szállítja.

Bábel. Játékfilm. Játék a szavakkal. A szereplők németül beszélnek, a narrátor szlovákul magyarázza a bolgár feliratot.

Bécs. Semleges televízió, amely általában szovjetellenes közleményeket sugároz, de ellensúlyozásul amerika-barát képeket is ad.

Budapest. Erről a televízióról azt hiszik a csehszlovákok, hogy nagyszerű. Ugyanis nehezen lehet fogni.

Csak 16 éven felülieknek! 8–15 éves gyerekek kedvenc műsora.

Eurovízió. Az angol királyi gyerekek házi-híradója.

Izzólámpa. Alkatrész, amelyet hosszas utánjárás után a műszerész kicserél – egy rosszabbra.

Komoly zene. Nem illik szidni, akár tetszik, akár nem.

Külföldi közvetítés. Riporterek kiküldetése olyan országba, amelynek nyelvét nem ismerik.

Kettős expozíció. Gyenge felvételbe átkopírozódik egy még gyengébb.

Opera. Gyönyörű fiatal színésznő tátogatja a száját – három másodperces késéssel kövér szoprán szolgáltatja az éneket.

Operatőr. Könyörtelenül leoperálja a a színésznek a fejét vagy a lábát.

Rendező. Hát ez bizony elkelne néhány műsornál!

Rögtönzés. A TV legfőbb irányító vonala. (Lásd: *Kapkodás.)*

Rögtönzött interjú. A bemondó felolvassa rögtönzött kérdéseit, mire az áldozat riadtan felolvassa a rögtönzött választ.

Rövid szünet. Néha csak harminc percig tart, máskor csupán fél óráig. (Lásd: *Nem az ön készülékében van a hiba.)*

Sötétség. A TV közvetítés egyik legkellemesebb szakasza, különösen, ha kettesben élvezzük a műsort. Hír szerint rövidesen tökéletesítik és feltalálják a televízió nélküli sötétséget.

Sportközvetítő. Három perces késéssel pontatlanul elmondja, amit pontosan láttunk.

Szerző. Minden bukott műsor bűnbakja. Siker esetén nevét diszkréten elhallgatják a kritikusok.

Szomszédság. Panaszkodnak a televíziónk hangosságára, de érdekesebb meccseknél megtisztelnek látogatásukkal.

Televíziós híradó. Az újságok tegnapi híreit gondosan szétmázolva.

Zavarás. Absztrakt festők műveinek vetítése.

Zeit im Bild. Bécsi híradó, szónokló miniszterekkel, papokkal, templomszenteléssel és félmeztelen hollywoodi görlökkel.

Ján Kalina
(Bratislava)

AKI MÁSNAK VERMET ÁS

Régi viccek után kutatva, eljutottunk Mezőcsátra, ahol épp egy vaskori temetőt tártak fel a régészek. Szorgos munkával az alábbi vicceket ástuk ki a helyszínen:

Tiszta haszon

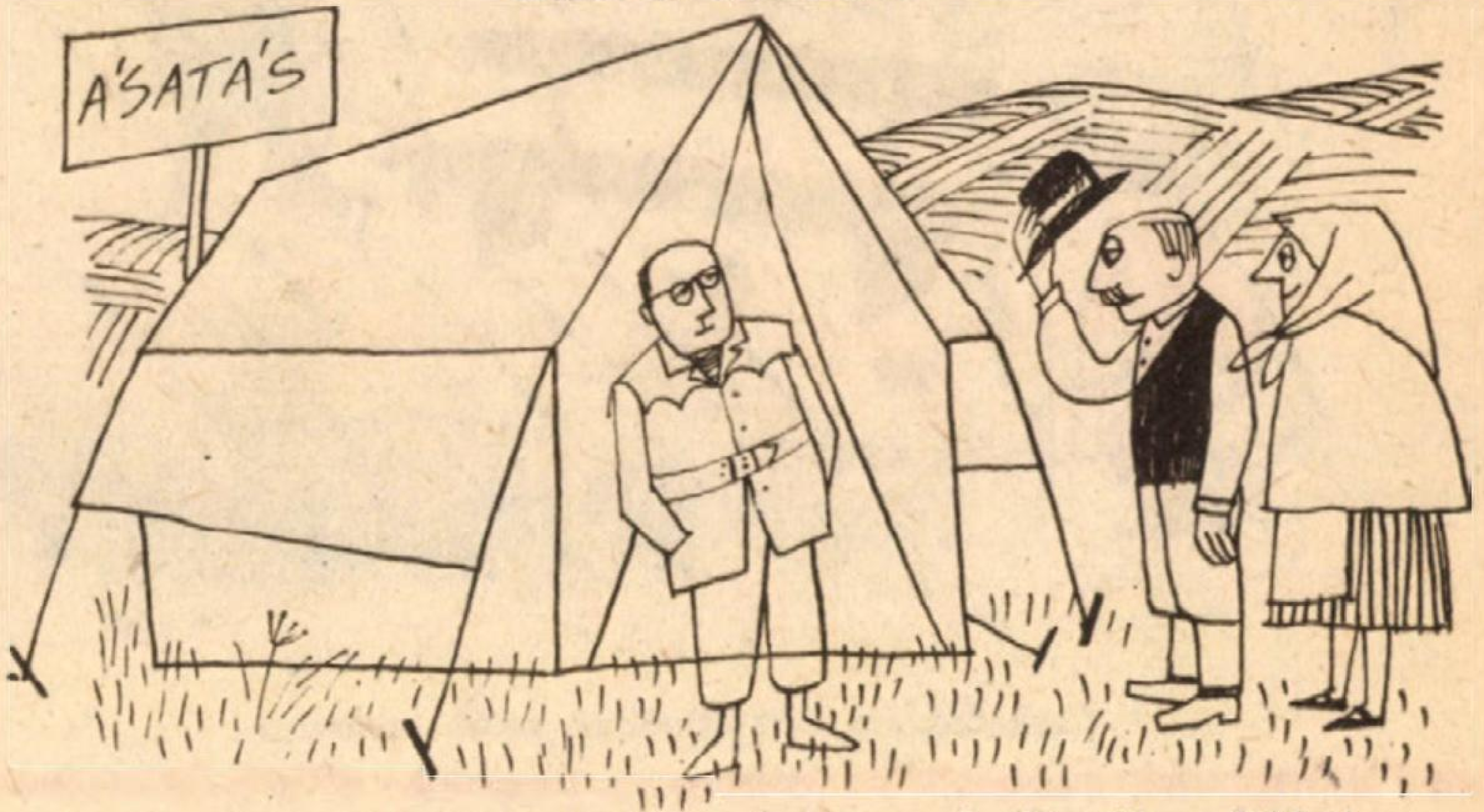

– Köszönjük, régész kartárs, hogy megfordították a földet!

Restaurálás

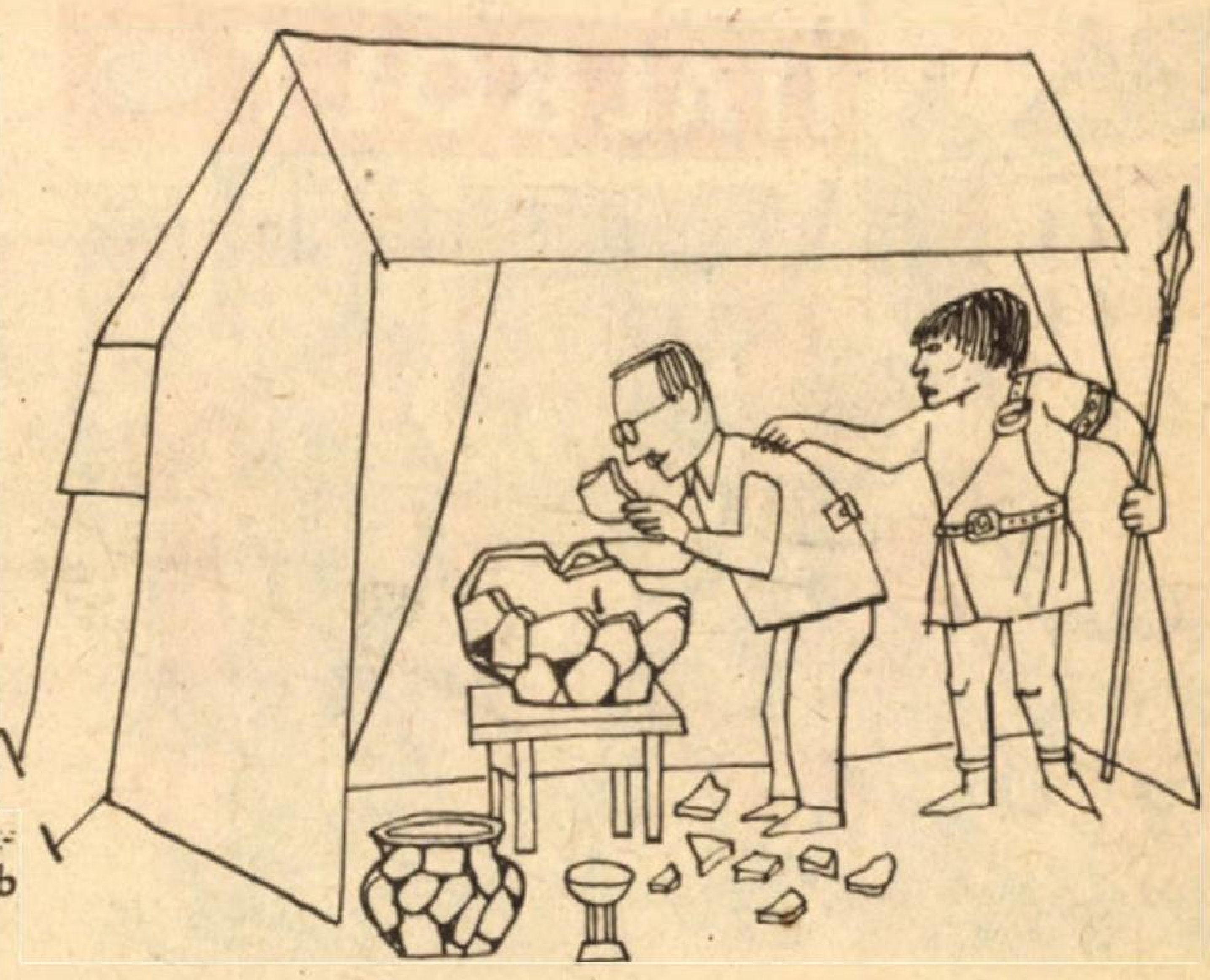

– Úgy emlékszem, az a darab nem oda való!

Régi, de jó

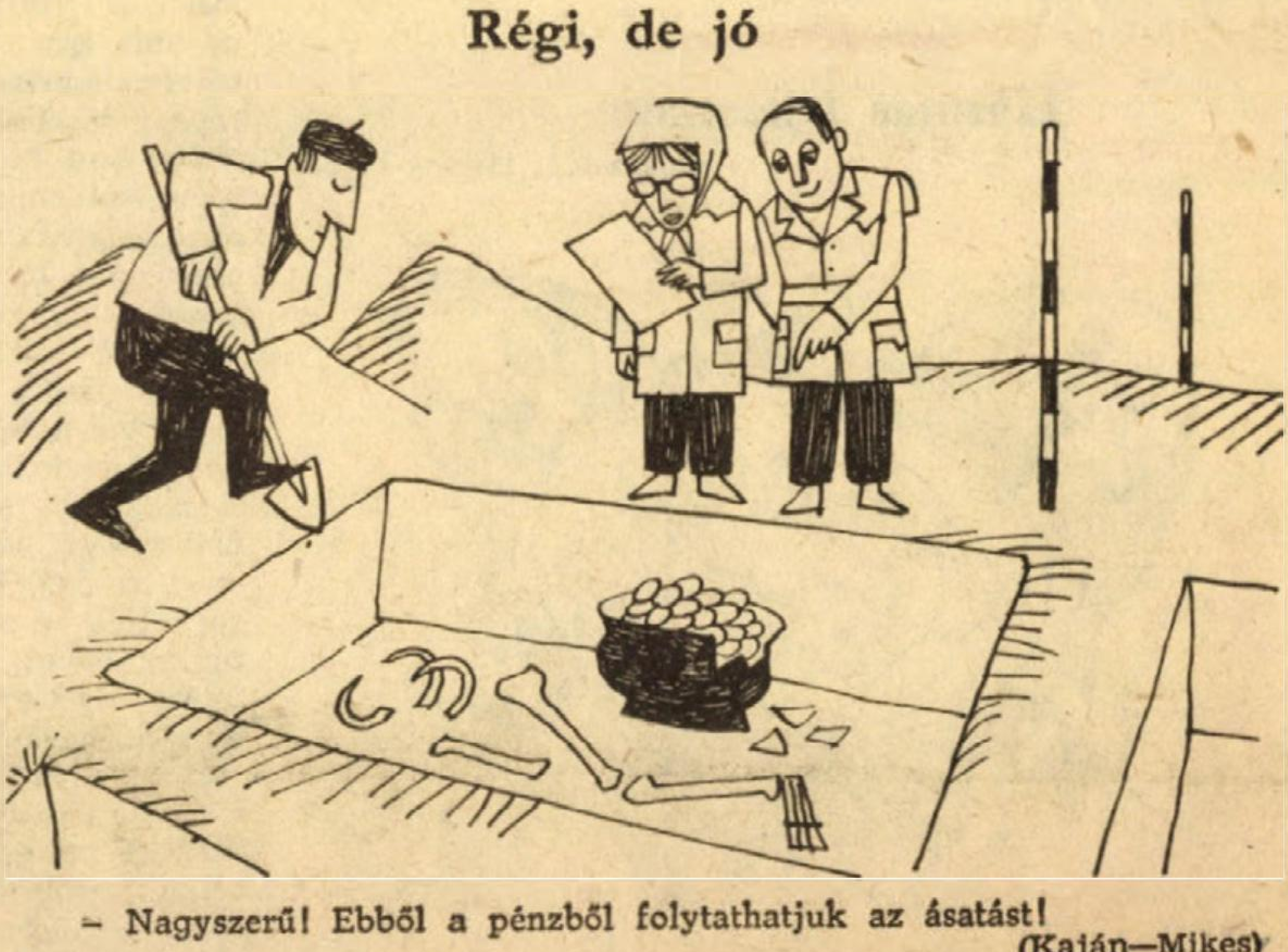

– Nagyszerű! Ebből a pénzből folytathatjuk az ásatást!

(Kaján–Mikes)

Vannak még problémák

Mészáros András rajza

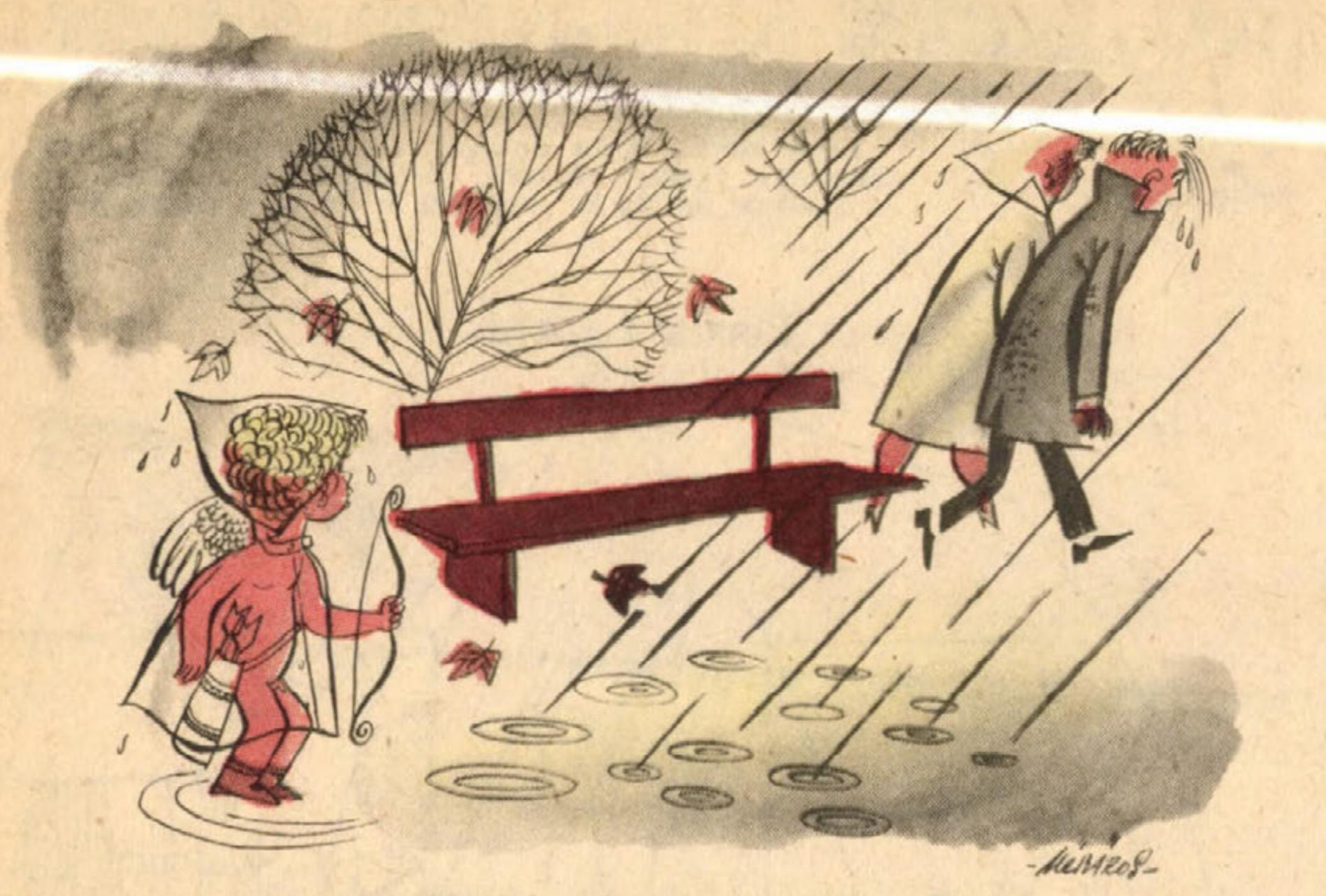

– Csak tudnám, mit csináljak velük tavaszig!

Ejtőernyős esőben

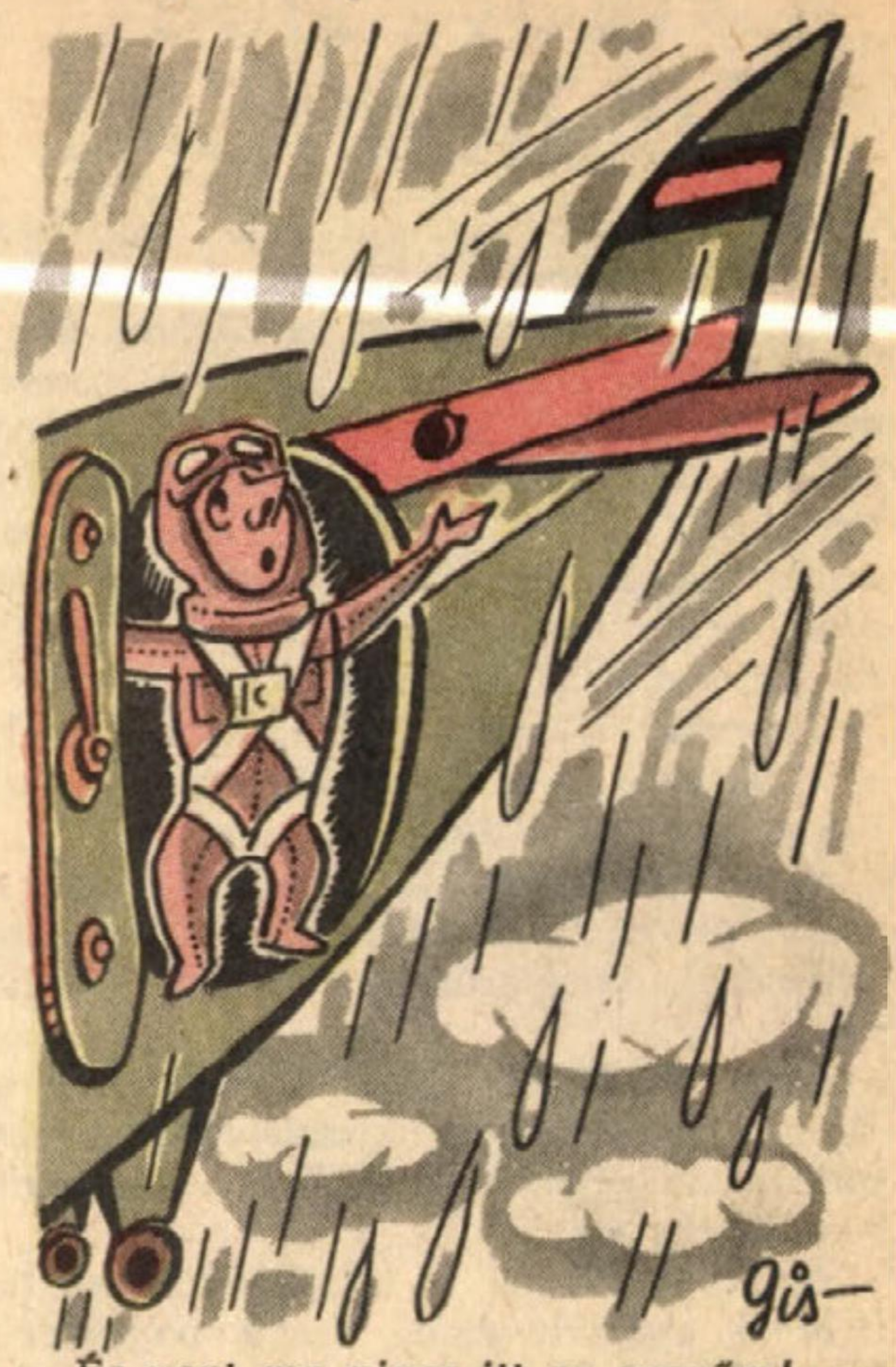

– És pont ma nincs itt az ernyőm! : : :

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

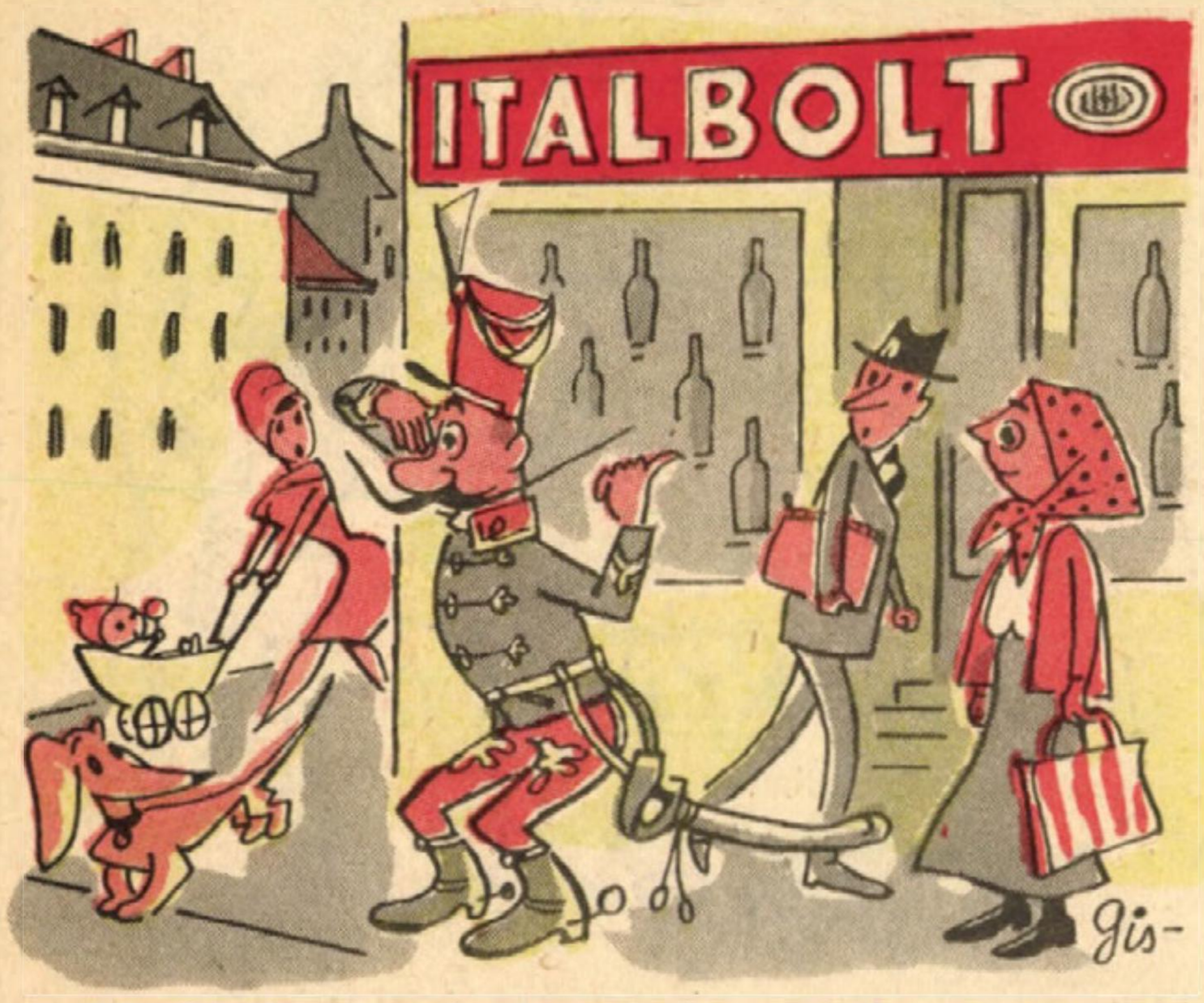

– Ma fizetésnap volt, és uramfia, egyetlen szesztestvér sem jelent meg az italboltban! : : :

Hármas lakáscsere

Balázs-Piri Balázs rajza

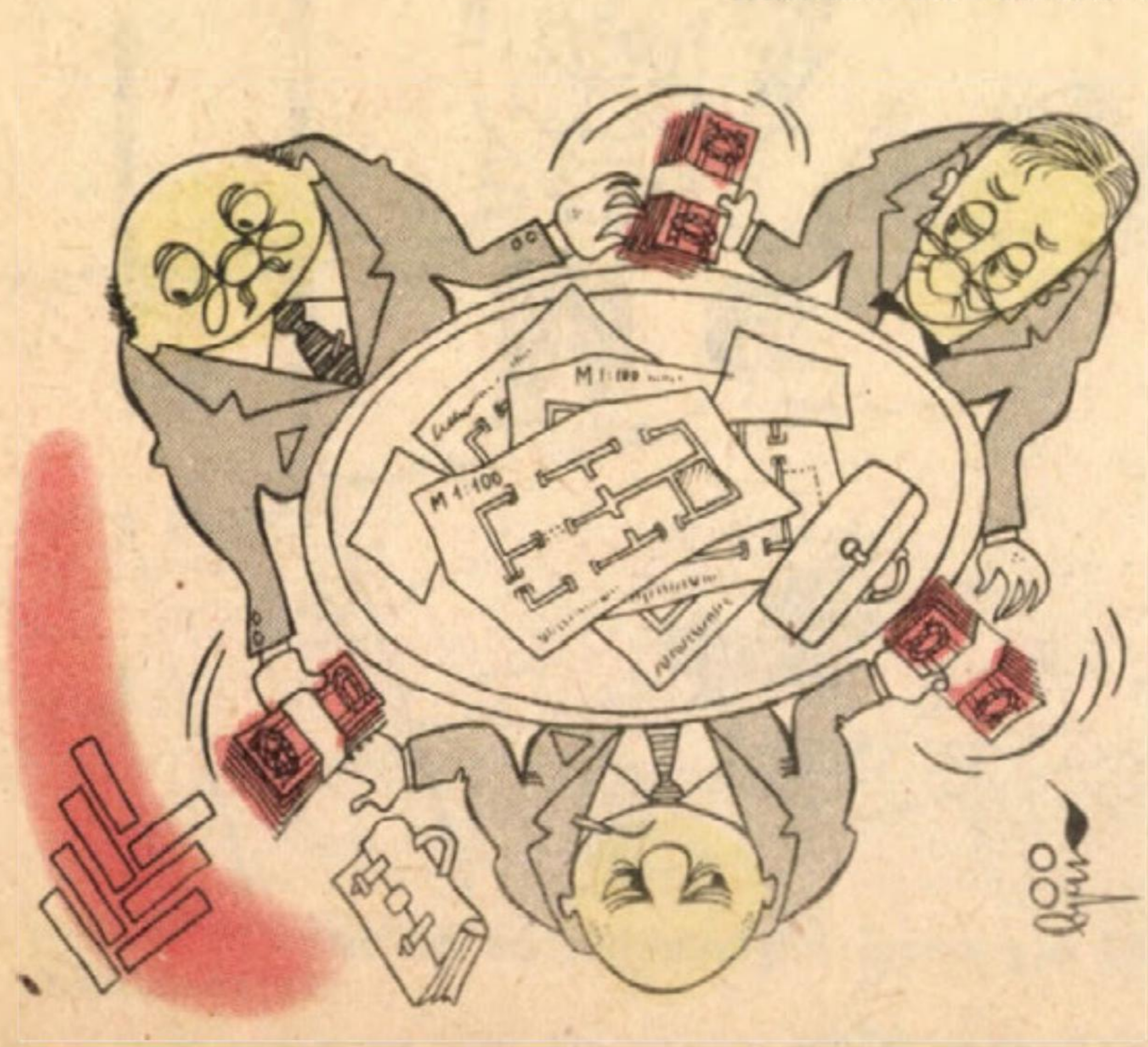

Nedves történet

Tetszik emlékezni ugye, milyen meleg volt egy bizonyos augusztusi napon fővárosunkban? Ilyenkor ugrik a majom a vízbe. Magam is ezt tettem. Aránylag rövid lelkitusa és hosszú sorbanállás után.

Isteni volt.

Nincs miért titkoljam tovább: színhely a Lukács uszoda. Állunk a medencében néhány százan, vagy néhány ezren; nem tudom megszámolni, mert egyesek időnként a víz alá bújnak. A víz hűvös és nedves, ebben a melegben valóságos áldás. Ez az áldás alulról jön. De részünk van egy másik áldásban is, felülről. Ugrálnak a fiúk.

Röptükben is könnyű megismerni a fiúkat. A fiúknak ugyanis egy régi, középkori törvény szerint nem kell fürdősapkát viselniök a Lukácsban akkor sem, ha tizenöt centiméteres hullámos és frufrus egzisztencialista frizurát viselnek, ellenben a lányoknak akkor is fürdősapkát kell viselniök, ha valaminő okból egyáltalán nincs hajuk. Megismerszik ezenkívül a fiú onnan is, hogy embertársainak a fejére ugrik, kockáztatva saját koponyájának épségét, ami még hagyján, mert az övé. Ugrálnak a partról a fiúk be a vízbe, ahol annyi az ember, hogy akkor is a fejére ugrik valakinek, ha mellé akar ugrani. S mit tehet a szerencsétlen fürdőző: amikor a röpülő ifjú a vízbe csobban, a fürdőző rúg egy nagyot erre a célra tartalékolt lábával. Két eset lehetséges: vagy bele tud rúgni az ifjúba, vagy belerúg másvalakibe. Ez utóbbi szintén nem nagy tragédia, mert az élet eleme a harc, s ez így van az uszodában is. Ma te rúgsz valakibe, holnap beléd rúg valaki. S közben az a jó kis hűvös, nedves víz. Nagyszerű!

Hé, hő, mi ez? Már megint a fejemre esett egy fiatalember. Amikor elsötétült a nap a szemem előtt, még el akartam a fejemet kapni, de már későn. Egy csontos fiatalember esett a fejemre, meg is ütötte a fejem búbját, a könyöke lehetett, vagy a térde, végeredményben mindegy. Mire ki tudtam nyitni a szemem, már el is merült mellettem a vízben. Mindenesetre rúgtam egy nagyot, torpedó-szerűt, radar hiányában abban az irányban, amerre az ellenséget sejtettem. S vártam, hogy felbukkanjon, hogy megmondjam a véleményemet neki a mamájáról, aki nyilván eszpresszókba mászkált azalatt, míg más anya a fiát nevelte, megtanítván arra az alapvető szabályra, hogy tisztességes fiatalember, nem ugrik idegen hölgyek fejére sem az uszodában, sem máshol. „Szép kis mamája lehet, fiatalember, hogy ilyen repülő huligánt nevelt magából, micsoda dolog ez, üsd, vágd, nem apád, nem is személyzeti főnököd? Micsoda életelvek ezek, hallja-e, fiatal barátom?”

Itt tartottam gondolatban, amikor közvetlen közelemben felbukkant az ellenfél a víz alól. Prüszkölő, röhögő pofája nagyon ismerős.

Nem részletezem a dolgot.

A saját fiam volt.

Fedor Ágnes

Az unalmas család

Minden emberben él a vágy az utazás után, így nagyon népszerűek a nyelvtanfolyamok. A rádió műsorában is igen hallgatott a rövid nyelvtanfolyam: 1000 szó ilyen, vagy olyan nyelven.

A napokban – már nem is tudom, miért – kinyitottam a rádiómat és éppen 10–15 szóra tanítottak az ezer közül. A nyelvlecke-sorozat elején tarthattak, mert ismét módom nyílott találkoznom az unalmas családdal. Tetszenek ismerni őket, hiszen bárki is, aki csak egy nyelv tanulását elkezdte valamikor, rögtön megismerkedhetett velük. Ők azok, a Brown vagy Dupont, vagy Schmidt család, akinek tevékenységéből meg lehet tanulni a nyelv alapismereteit, a legfontosabb, leggyakoribb szavakat, főneveket, igéket. Hogy miért unalmasak? Mert unos-untalan – több száz év óta – ugyanazt csinálják. Az apa (der Vater) vagy dolgozik, vagy – ez inkább a Brown-család fenntartójára vonatkozik – a pipáját tisztogatja. A mama mindig főz (Sie kocht), mintha képtelen lenne győzni falánk családja szükségleteit, a nagypapa hintaszékben ül (to sit), a nagymama horgol. Életük az évszázadok megszokottságával pereg, egyszóval unalmasak vagytok, Brownék, Schmidték és utálatosak, mert gyávák vagytok!

Tudjátok mikor kezdenélek becsülni benneteket? Annál a nyelvleckénél, amikor fellázadtok a maradi életformátok ellen. Amikor a papa, M. Dupont futball-labdával beveri szomszédja M. Durand-ék ablakát, amikor a mama – végre otthagyva rabsága színhelyét, a konyhát – elhatározza, hogy filmszínésznő lesz és csípőjét riszálva nézegeti magát a tükörben. A nagypapa – szakállas bácsi – szakállas vicceket (Scherze) mesél, amin a többiek megadóan nevetnek. A nagymama pikáns férfi-magazint (magasine) gusztál.

Esküszöm, nekem sokkal kedvesebb így a család, és ha az egyik legközelebbi nyelvórán találkozom velük, kész vagyok ékes arameus nyelven is megtanulni.

Auf Wiedersehen!

Tardos Péter

5+1-es iskola

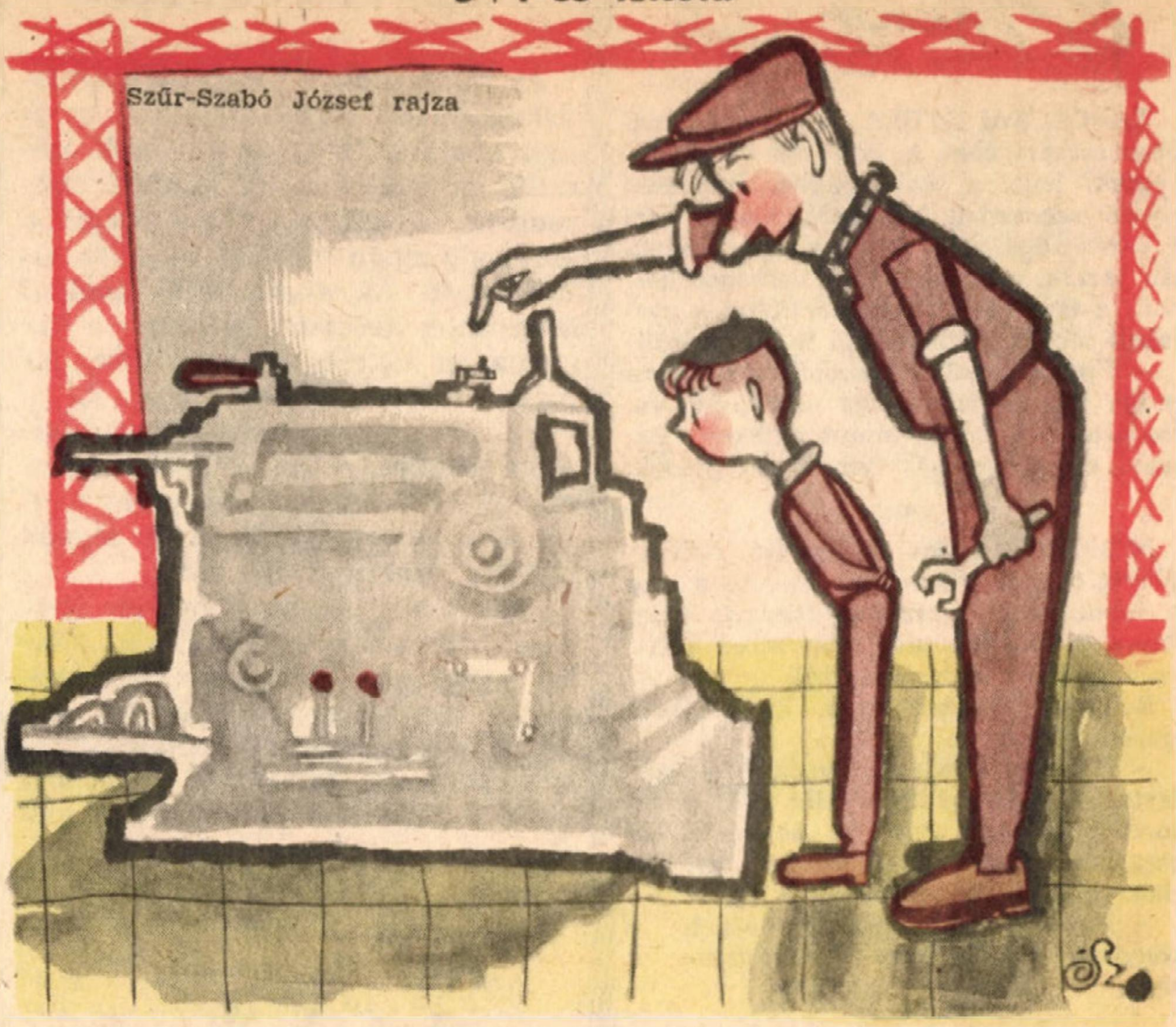

Szűr-Szabó József rajza

– Öcskös, jól figyelj, mert nem akarok szégyenkezni, ha a mérnököm leszel!

Lovaglás cápán

A békaember-sport érdekes új vonással gazdagodott. Mint a „Daily Mirror" amerikai tudósítója jelenti, egyes tengerpartokon divatba jött a cápák meglovagolása. Izgalmat kereső ifjú amerikai békaemberek a víz alatt fiatal cápákkal játszanak, belekapaszkodnak a farkukba, vagy pedig a hátukra ülve lovagolják meg őket. Nagyon izgalmas, érdekes sportág, bár nem egészen veszélytelen. Ebben az évben eddig 13 halálos áldozata és 23 súlyos sebesültje volt. Nem csodálható, hogy az egyik strandon ezzel a táblával igyekeztek elriasztani a vakmerő békaembereket: „A cápák etetése tilos!"

Biztos állás

Balázs-Piri Balázs rajza

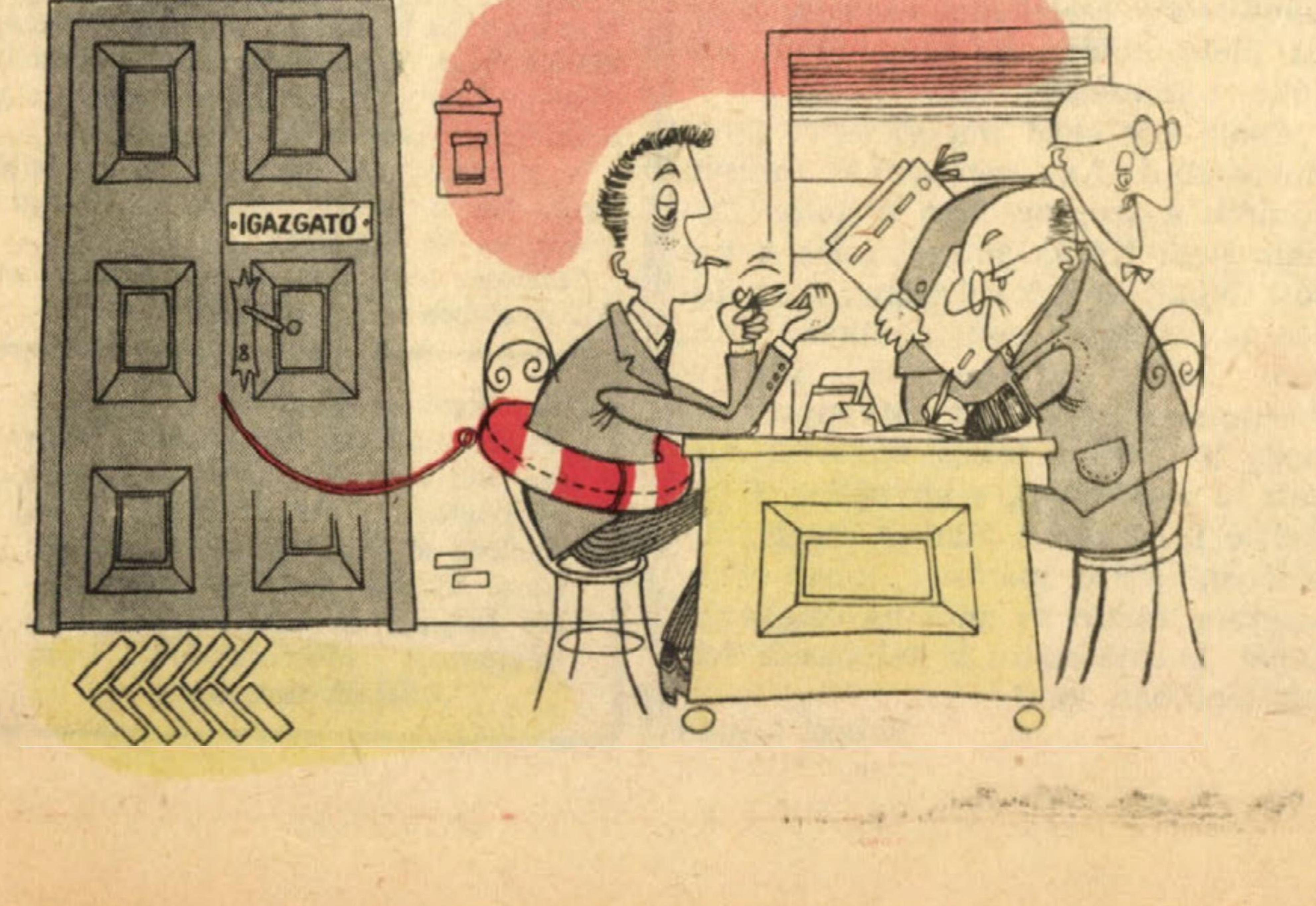

Szuperkonyha

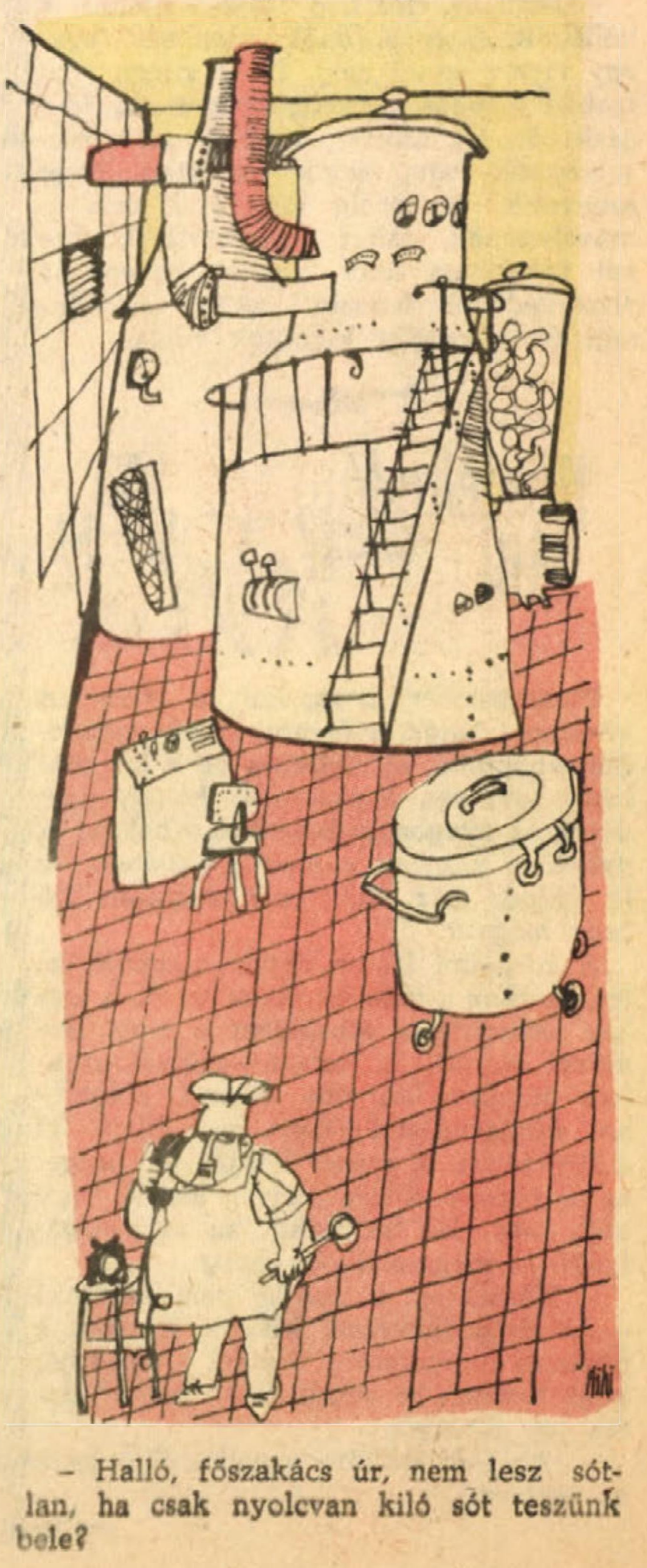

– Halló, főszakács úr, nem lesz sótlan, ha csak nyolcvan kiló sót teszünk bele?

A humor könyvéből

TAPOLCZAI GYULA, a jókedélyű színész társaságában a kollégák arról csevegtek, hogy a régi világban mindenki abban szenvedett leginkább hiányt, ami a mestersége volt. A suszter fiai mezítláb jártak, a szabó foltos nadrágot hordott, a tanító nem tudta taníttatni a gyerekeit stb. A vitához Tapi is hozzájárult:

– Egyes foglalkozásokban ez még ma is így van. A minap egy nőorvosnál vacsoráztam, s éppen, amint a feketét iszszuk, egyszerre csak beront hat gyerek.

*

MORAVIA, a neves olasz író, első regényét tízezer példányban jelentette meg a kiadó. Már másnapra Moravia megkapta a csekket, mégpedig mind a tízezer példány elszámolásáról.

Boldogan rohant be a kiadóvállalat igazgatójához.

– Nincs itt valami tévedés? – kérdezte. – A szerződés szerint csak az eladott példányok után jár nekem a honorárium. Csak nem kelt el egy nap alatt mind a tízezer példány?

– Dehogy. Az éjszaka leégett a könyvtár s a biztosító megtérítette a kárt.

*

JÓZSEF ATTILA ezzel a magyarázattal szolgált a kíváncsiaknak, akik félresikerült tisztviselői pályájának derékbaroppanása felől érdeklődtek:

– Már az első nap figyelmeztettek a kollégák, hogy a főnök időnként egy-egy viccet ereszt meg. De a viccen nem szabad hangosan röhögni, mert ez idegesíti őt. Ha azonban csak finoman mosolyognak rajta, akkor azt hiszi, hogy kinevetik. Ha pedig még csak nem is mosolyognak, akkor megsértődik. Így hát fogalmam sincs, hogyan kellene jó tisztviselőnek lennem, inkább otthagytam őket, mielőtt kidobtak volna.

Közlekedési idill

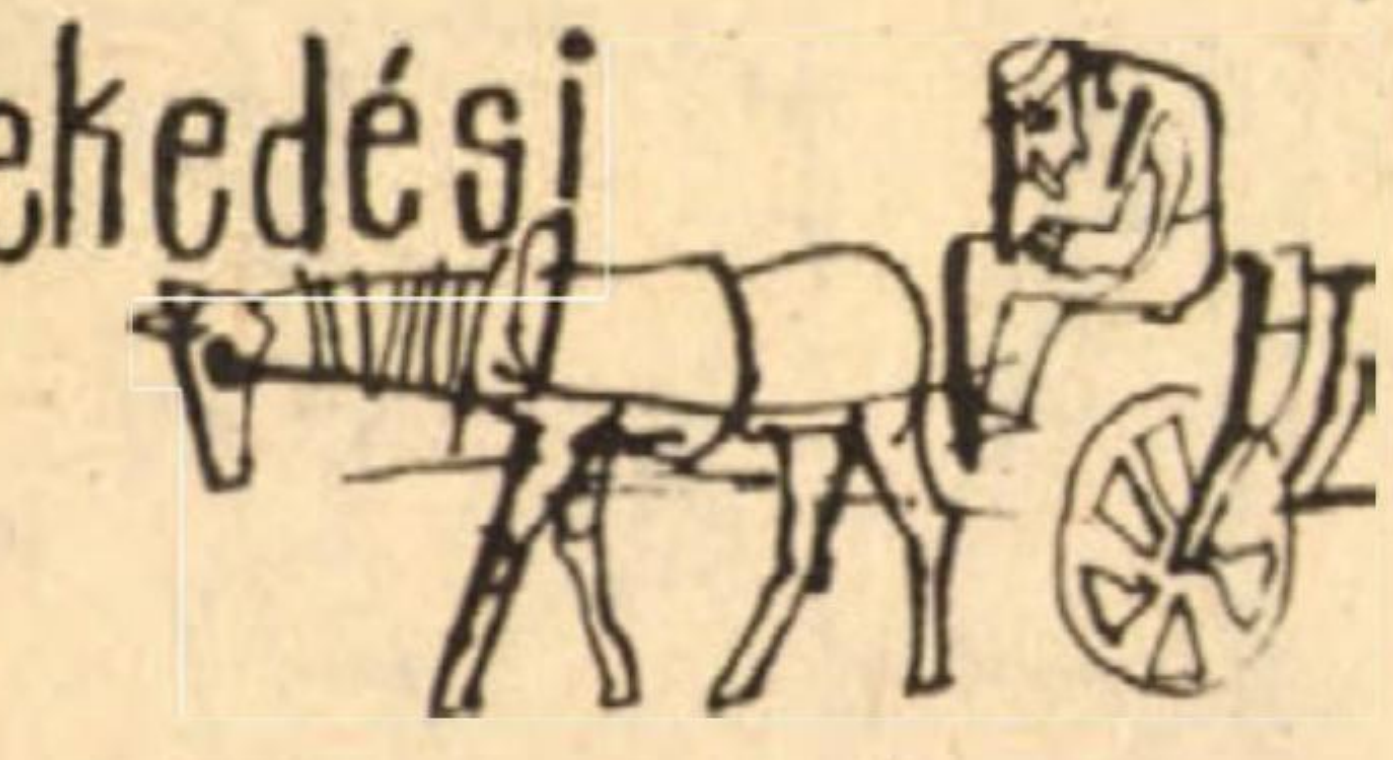

Parasztszekér poroszkál a Múzeum körúton. Autók, villamosok, tehergépkocsik robognak el mellette, de a két mokány lovacska egykedvűen kocog, gazdájuk is nyugodtan bóbiskol a bakon. A gyeplő a kezében, a pipa a szájában, az is elaludt már, akár csak a bakon ülő öreg magyar.

A forgalmi lámpa éppen szabadot jelez, amikor a Rákóczi úthoz érnek, a szekér zavartalanul áthaladhat a többi járművel együtt. A Tanács körútnál azonban hirtelen közbejön valami. Megafonos közlekedésrendészeti autó tűnik fel a láthatáron. A szekér bakján ülő öreget ez se izgatja. Olyan mélyen alszik, hogy csak arra riad fel, mikor az autó megafonjából megszólal egy hang:

– Bácsikám, a bakon nem alszunk!

Az öreg felrezzen, kiveszi szájából a pipát és hunyorgatva néz fel a magasba, hogy honnan beszéltek vajon hozzá? Aztán így dünnyög:

– Az áldóját! Már a pallásról is lesik az embert?

—hy

ÁLLATVÉDELEM

Az állatvédelem az ember nemeslelkűségének egyik legszebb megnyilvánulása. Hogy az emberek szeretik az állatokat, ez minden étteremben megfigyelhető. A legtöbb kultúrállamban törvény tiltja az állatkínzást. Az angol sajtó például hónapokon keresztül ostorozta a kegyetlen ír lókereskedőket, akik fárasztó hajóutazásnak tették ki a franciaországi lómészárszékeknek eladott lovakat. A brit állatvédő egyesületek követelték, hogy a lovakat a helyszínen vágják le, s ne tegyék ki őket fárasztó hajóútnak.

Tudjuk azt is, hogy milyen gondosan vigyáznak az államok az állatok egészségére, sertésvész, baromfipestis stb. ellen védőoltásokat adtak, a szarvasmarhát gondosan kezelik száj- és körömfájás ellen, s a legtöbb dél-amerikai államban törvény tiltja a liba tömését.

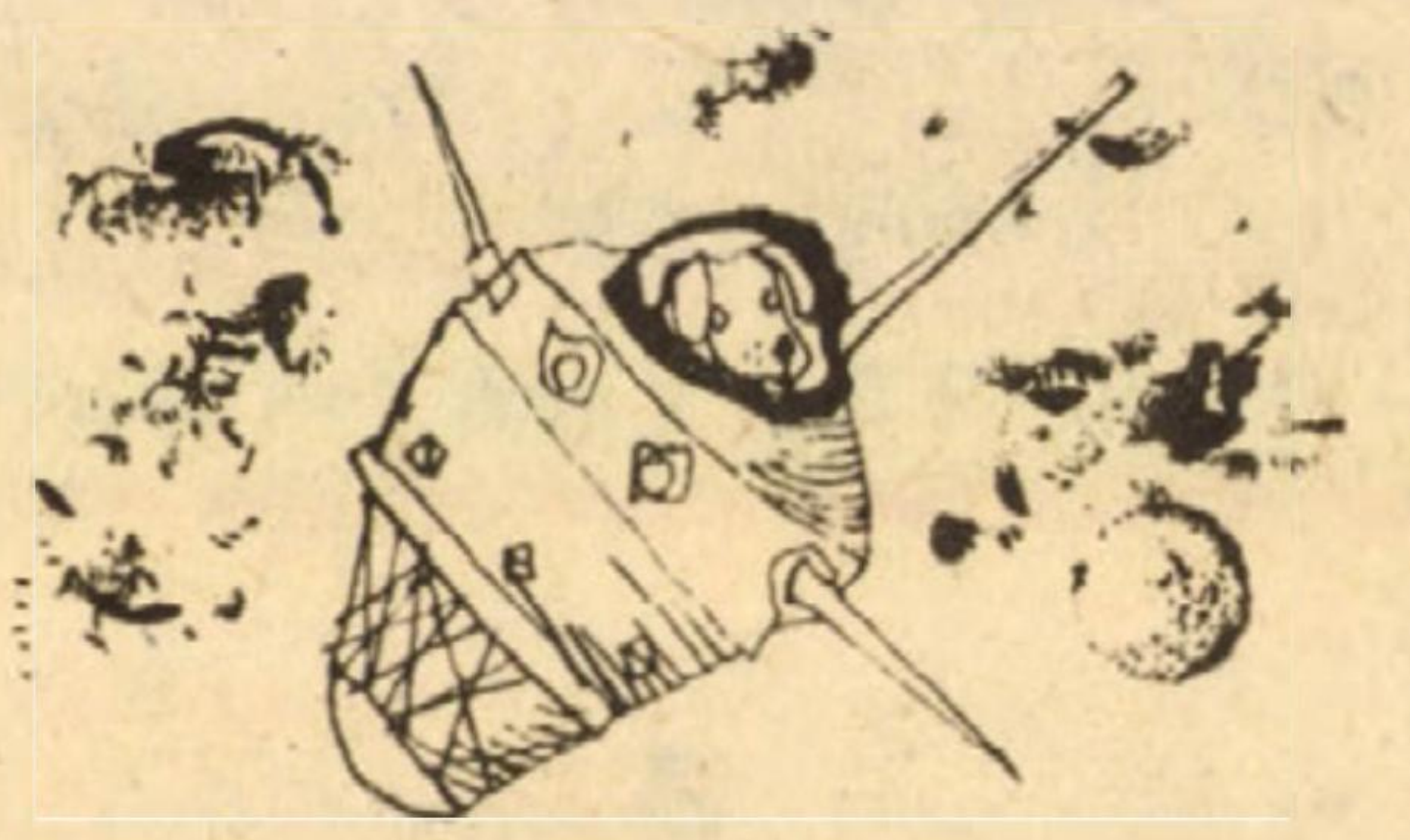

Amikor az első kutya megjelent a világtérben, az állatvédő egyesületek az egész világon rendkívüli ülésre jöttek össze, s ünnepélyesen tiltakoztak, követelve, hogy az ember inkább mondjon le a világűr feltárásáról, ha az állatéletet követel.

Maga az állatvédelem is fejlődik, szélesedik. Eddig a halakat nem védték különösebben. Nem hallottunk még arról, hogy bárkit is megbüntettek volna szardíniakínzásért. Még egyetlen állatvédő egyesület sem tiltakozott pontyok vagy sügérek bántalmazásáért. Most ez a hiányosság is eltűnt az állatvédelem világméretű mozgalmából. Mint az Associated Press hírügynökség jelenti Göteborgból, egy svéd halászt 20 svéd koronára büntettek, amiért megverte a feleségét. Eljárásában a büntetendő cselekedet az volt, hogy az illető halász élő angolnával püfölte a feleségét.

Csak egy svéd halász lehet ilyen durvalelkű. Az ilyen ember mitsem törődik a szerencsétlen angolna fájdalmával. Külön súlyosbította a halász bűnét az a körülmény, hogy felesége sovány, csontos alkatú volt, ami csak növelte az angolna sérülésének veszélyét. Megnyugtató, hogy a törvény teljes szigorral sújtott le a bűnösre, s anyagilag érdekeltté teszi őt az állatok megbecsülésében. Majd máskor jobban tiszteletben tartja az angolna érzékenységét, bármennyire is felbőszült lelkiállapotban van!

Feleki László

Szervusz, laptárs

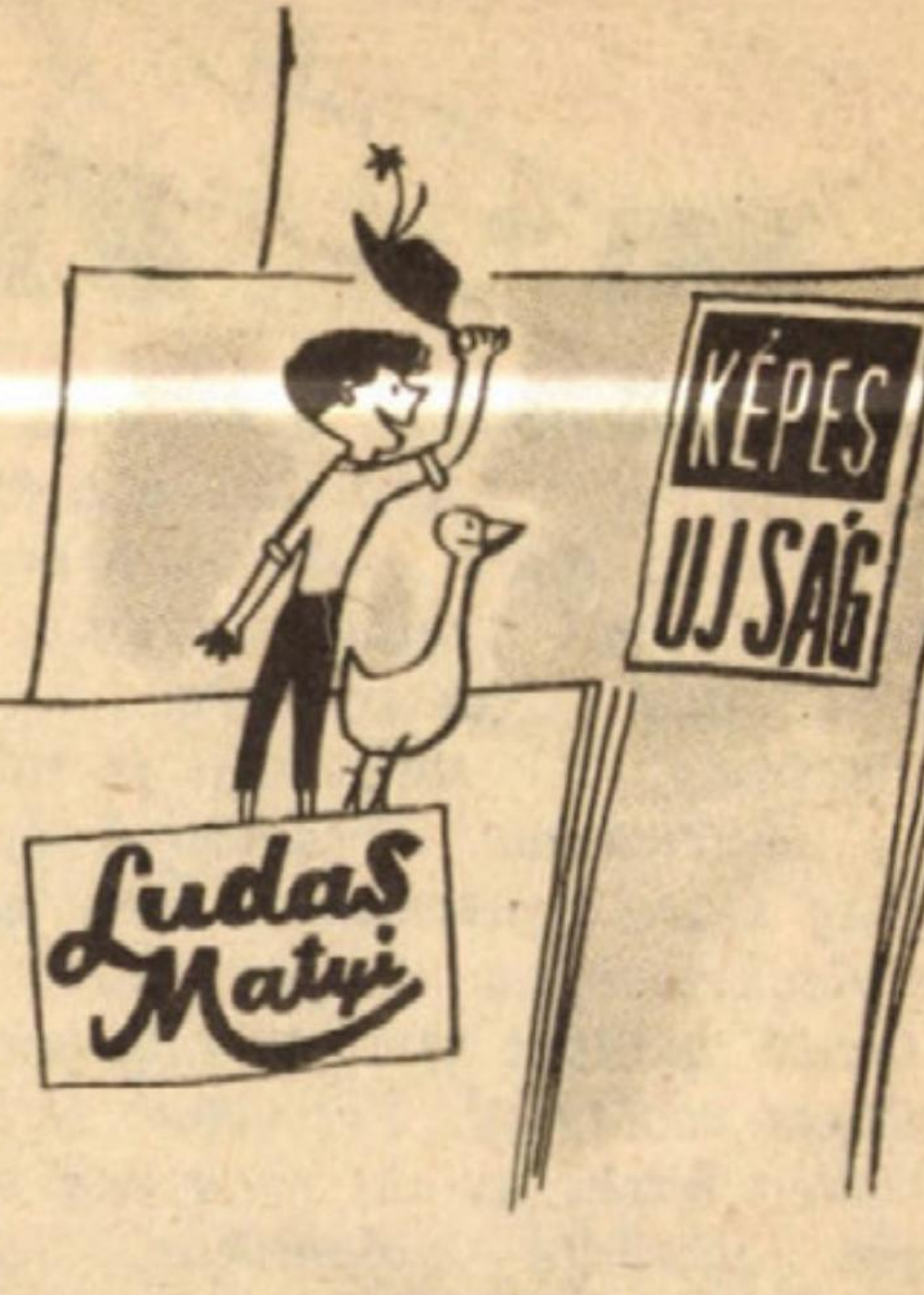

Szinházi műsor

Bekopog a szerelem

(Az asszony: „Menjen el, maga őrült, a férjem még itthon van!")

A medikus

(Két gyakorló orvostanhallgató beszélget. Az egyik: „Képzeld, a Kovácsnak még mindig nincs autója.")

Vízkereszt

(Gebines vendéglátóipari üzem söntése.)

Az ember tragédiája

(Egy lottózó az utolsó pillanatban a 7-es kockát ikszeli. Ha megmaradt volna eredeti elhatározásánál és a 8-ast választja, négyes találatot ért volna el.)

Ludas Matyi

(Tessék venni hozzá egy „Lombfűrészkedvelők lapját" is.)

Sok hűhó semmiért

(„Kérem, én már ötvenszer voltam itt, hogy javítsák meg végre a vízcsapot.")

Ilyen nagy szerelem

(Egy féltékeny férj félholtra verte a feleségét.)

(palásti)

Önkéntesek a világűrben

A „New York Herald Tribune"-ban olvastuk, hogy milyen módon választják ki a majmok közül azokat, akik „önként" vállalkoznak űrutazásra. Egy asztronautikai szakember szerint az „önkéntesség" a következőképpen nyilvánul meg:

– A majomnak banánt és almát kínálunk. Ha a banánt választja, ez igent jelent, az alma nemet.

Sohasem tudtuk, hogy az alma az angol nyelvben is tagadó értelmű.

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

AZ ARANY SZÍV TITKA

(Színhely egy vállalati irodahelyiség. Kallantyúné íróasztalánál ül, szorgalmasan tízóraizik. Belép Spárga kartárs.)

SPÁRGA: Kezét csókolom.

KALLANTYÚNÉ: Most nem érek rá, Spárga kartárs.

SPÁRGA: Magánügyben jöttem...

KALLANTYÚNÉ: Foglaljon helyet.

SPÁRGA: Köszönöm, sietek... Csak éppen... izé...

KALLANTYÚNÉ: Értem... Vagyis... mivel lehetek segítségére, kedves Spárga kartárs?

SPÁRGA: Ó, be kedves... Már az első kérdése ez: miben lehet segítségemre... Így hát valóban igaz, amit Rebegényiné mondott a kartársnőről!...

KALLANTYÚNÉ: Mit mondott ő?

SPÁRGA: Hogy Kallantyúnénak arany szíve van.

KALLANTYÚNÉ: Rebegényiné a legszavahihetőbb kartársnők egyike a vállalatnál. Mit mondott még?

SPÁRGA: Hogy Kallantyúnéhoz bizalommal fordulhatok.

KALLANTYÚNÉ: Így van. Tessék, forduljon.

SPÁRGA: Ugyanis arról volna szó... volna szó...

KALLANTYÚNÉ: Ej, ej, Spárga kartárs, máris?... A hónap közepén?... No, mennyi pénzre van szüksége?

SPÁRGA: Hát kisegít elsejéig?

KALLANTYÚNÉ: Kartársi kötelességemnek tartom.

SPÁRGA: Valódi arany szíve van!...

KALLANTYÚNÉ: Térjünk az üzletre.

SPÁRGA: Az üzletre...?

KALLANTYÚNÉ: No igen, viccesen szólván... Mennyi pénzt adjak kölcsön?

SPÁRGA: Jaj, de restellem... De, tetszik tudni, családi katasztrófák értek a hónap elején...

KALLANTYÚNÉ: Haláleset, betegség?

SPÁRGA: Névnap, házassági évforduló...

KALLANTYÚNÉ: Szóval, ajándékokra ment el a fizetés, nagyon szép, megérdemli, hogy segítsek magán... Ötszáz forint elég lesz?

SPÁRGA: Nem is értem, hogy lehet valakinek ilyen arany szíve!... Éppen ötszázra gondoltam. Hogy el tetszett találni!

KALLANTYÚNÉ: Van már egy bizonyos gyakorlatom...

SPÁRGA: Hogyhogy?... Ja, erről jut eszembe... Hogyismondjamcsak... Meg ne tessék sértődni, én csak úgy félfüllel hallottam affélét... Nem tetszik elsején... izé... többet követelni vissza? Egyesek azt suttogják, hogy ötszáz helyett legalább ötszázötvenet...

KALLANTYÚNÉ *(paprikavörösen fölugrik):* Ki terjeszti ezt az aljas rágalmat, hogy én a barátilag kölcsönzött összeg után tíz százalék kamatot kérek? Kicsoda?!

SPÁRGA: Gondoltam én, hogy ez nem lehet igaz... Ki is kerülhetne manapság uzsorások karmaiba?...

KALLANTYÚNÉ *(tovább dühöng):* Méghogy én tíz százalékra adok kölcsön!

SPÁRGA *(lelkesen):* Valódi arany szíve van. Nem is értem, hogyan lehet valakinek ilyen arany szíve!

KALLANTYÚNÉ: Tíz százalék kamatra, Hát lopom én a pénzt? *(Kivesz a bőre alól ötszáz forintot:)* Tessék, Spárga kartárs; elsején hatszázat kapok vissza.

SPÁRGA: Ja úgy. Szóval húsz százalék... Most már értem, hogyan telik valakinek valódi arany szívre... *(Fölháborodottan zsebreteszi a pénzt.)*

Dunai Ferenc

Egyszerűség nem boszorkányság...

Erdei Sándor rajza

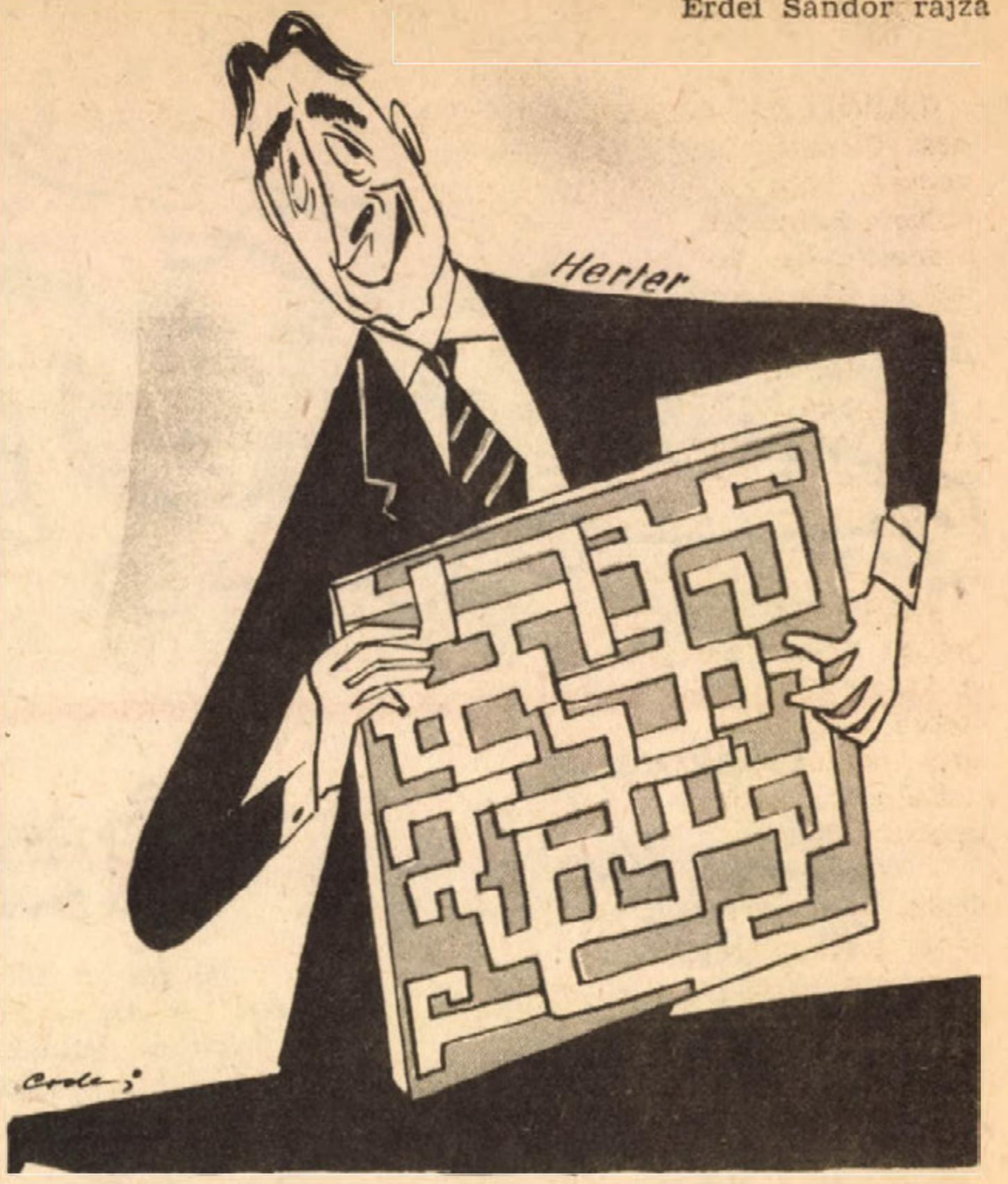

– Tanulmányozás végett átnyújtom az Egyesült Államok elképzeléseit a leszerelésre vonatkozólag!...

Javaslat új vendéglátóipari intézmény létesítésére

Kajan Tibor rajza

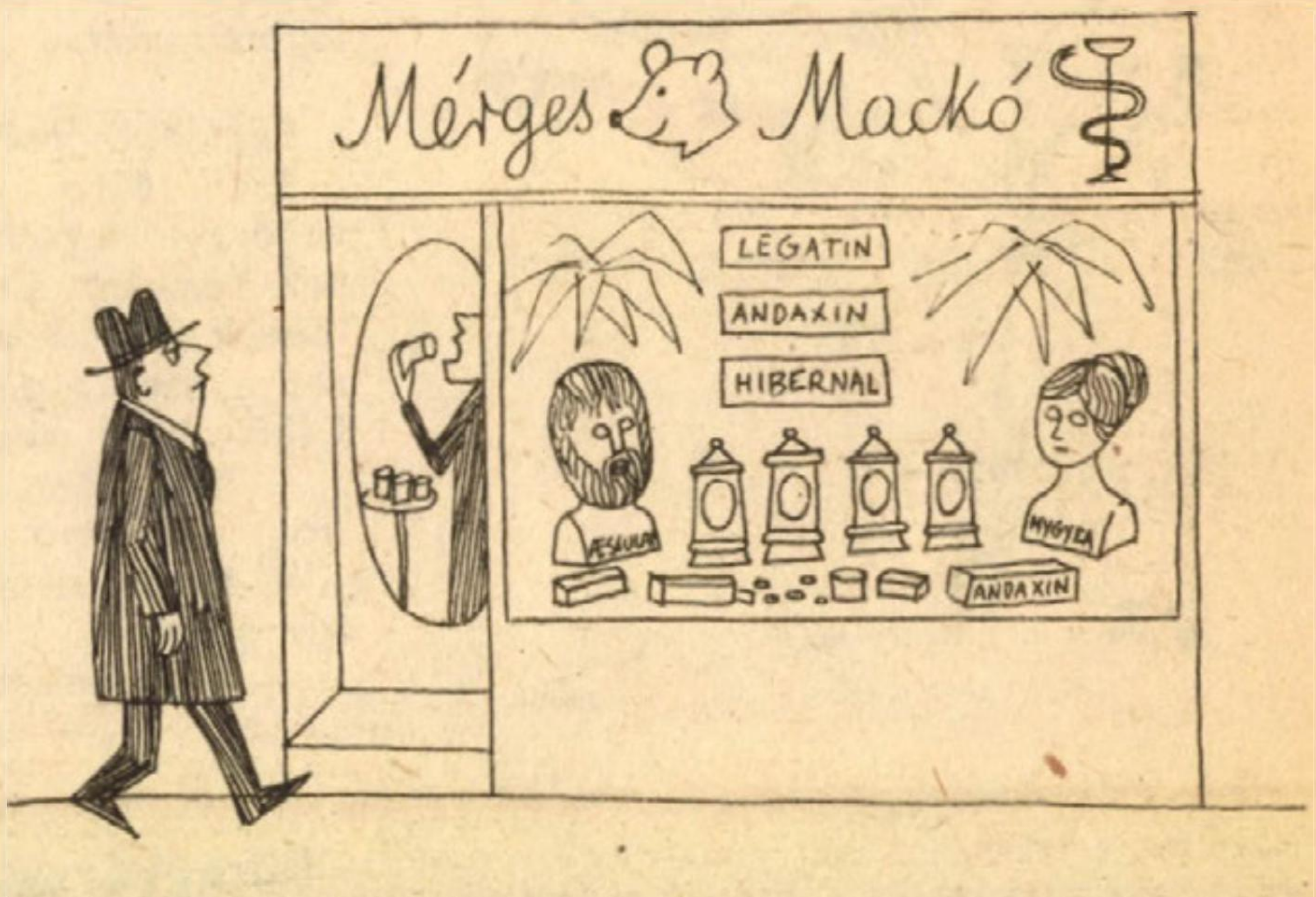

A Keravillnál

Erdei Sándor rajza

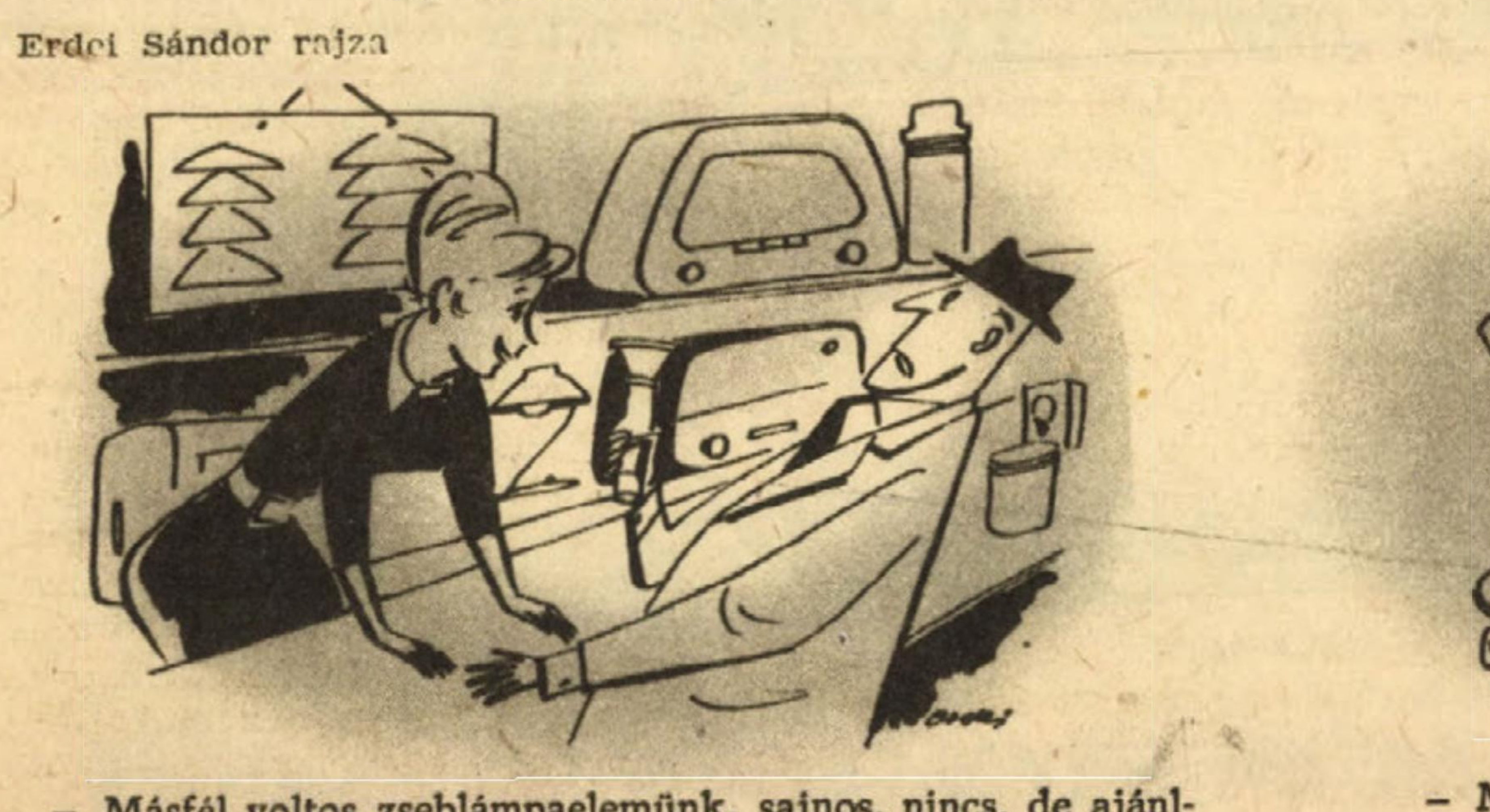

– Másfél voltos zseblámpaelemünk, sajnos, nincs, de ajánlhatunk önnek egy félmillió kilowattos centrálét!

Nem kapni T-elosztót

Erdei Sándor rajza

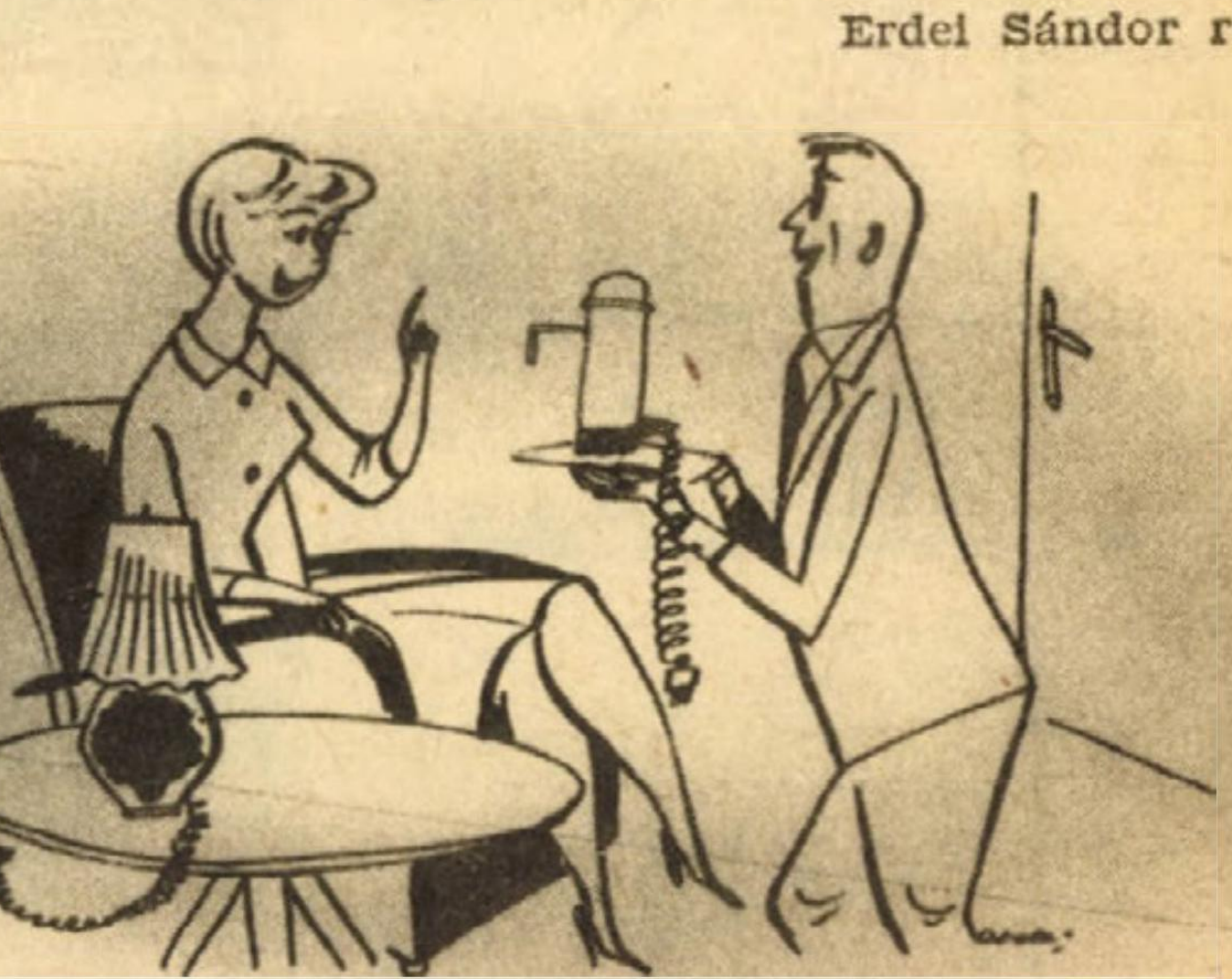

– Mancika, főzök egy jó feketét!
– Maga hamis, maga sötétben akar velem lenni!...

Mai szüreti mulatság

Szűr-Szabó József rajza

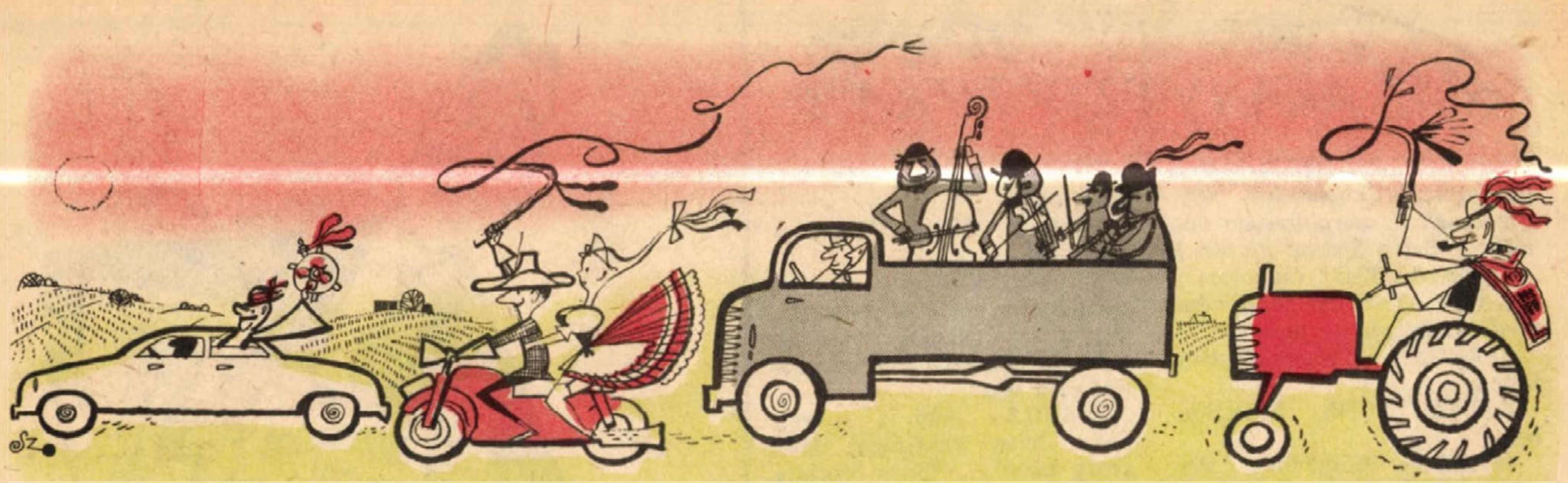

Gépkorszak

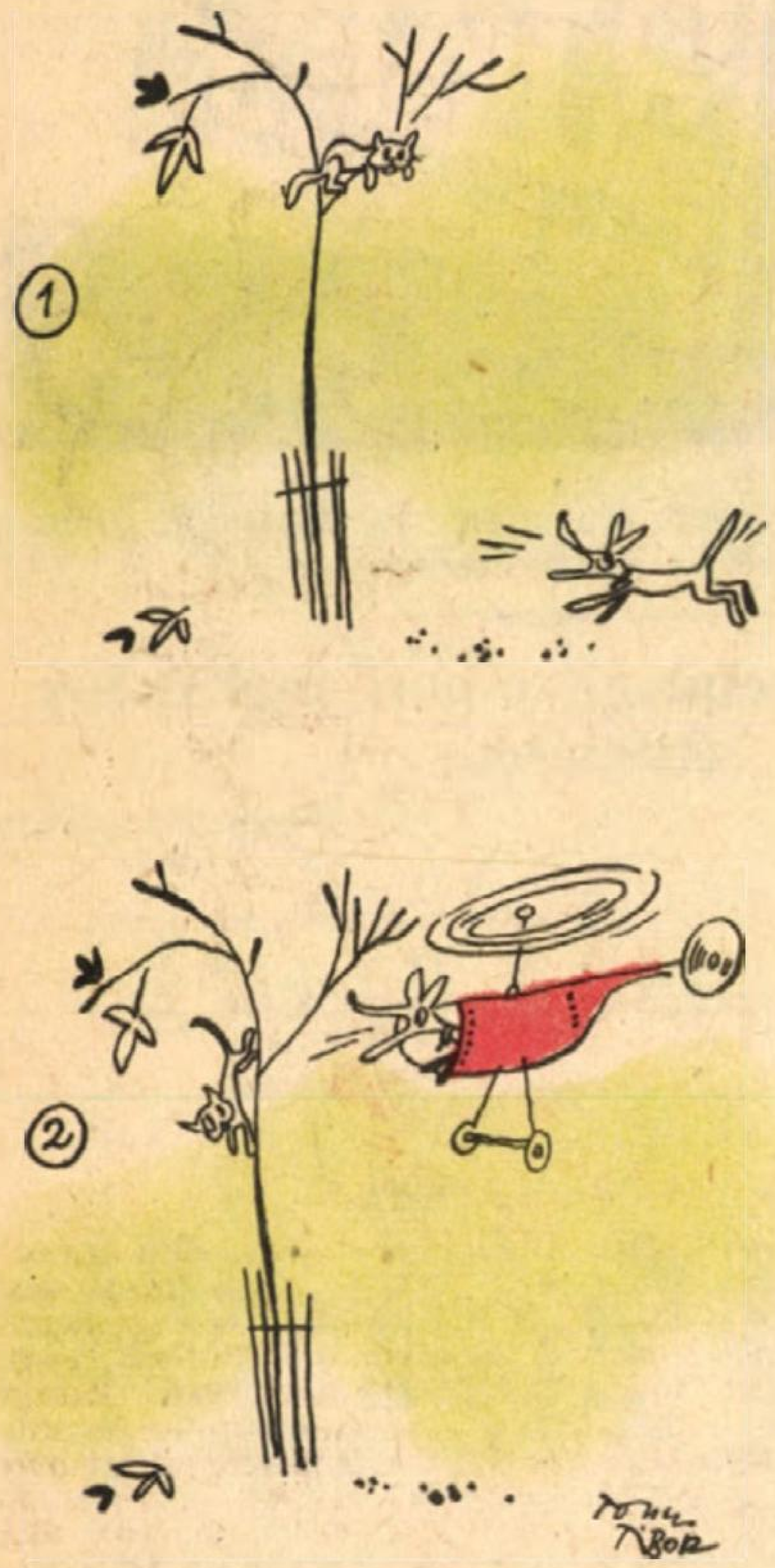

Pesti tudósítónktól

„Bármilyen távolságot áthidal a telefon” – ezt a jelszót egy postahivatal plakátján láttam. Nagyobb nyomaték kedvéért a jelszó igazságát a Lánchíd ábrázolta a plakáton.

Némi hiányérzetem volt. A „bármilyen távolságot” eléggé szerényen ábrázolta a dunai híd. Eszerint a telefon olyan nagyszerű találmány, hogy akár Pestről Budára is át lehet beszélni rajta, anélkül, hogy tölcsért formálva a kezéből, kiabálna az ember.

Vagy talán arról van szó, hogy ha elromlik a telefon, az ember a hídon átmegy, s személyesen mondja el a mondókáját. Ez különben technikailag is a legbiztosabb.

*

Legújabb irodalmi vízióm:

Jókai Mór elment kiadójához, és örvendezve mesélte el legújabb regényének témáját. Csillogó szemekkel beszélt többek között a mesterséges gépmadárról, a repülő gépről, amely az embert a felhők közé emeli.

– Már címe is van – lelkendezett az író. – A jövő század regénye.

A kiadó savanyú arccal nézett rá és így szólt:

– Mai témáról nem tudna írni?

f. l.

E heti hirdetésünk

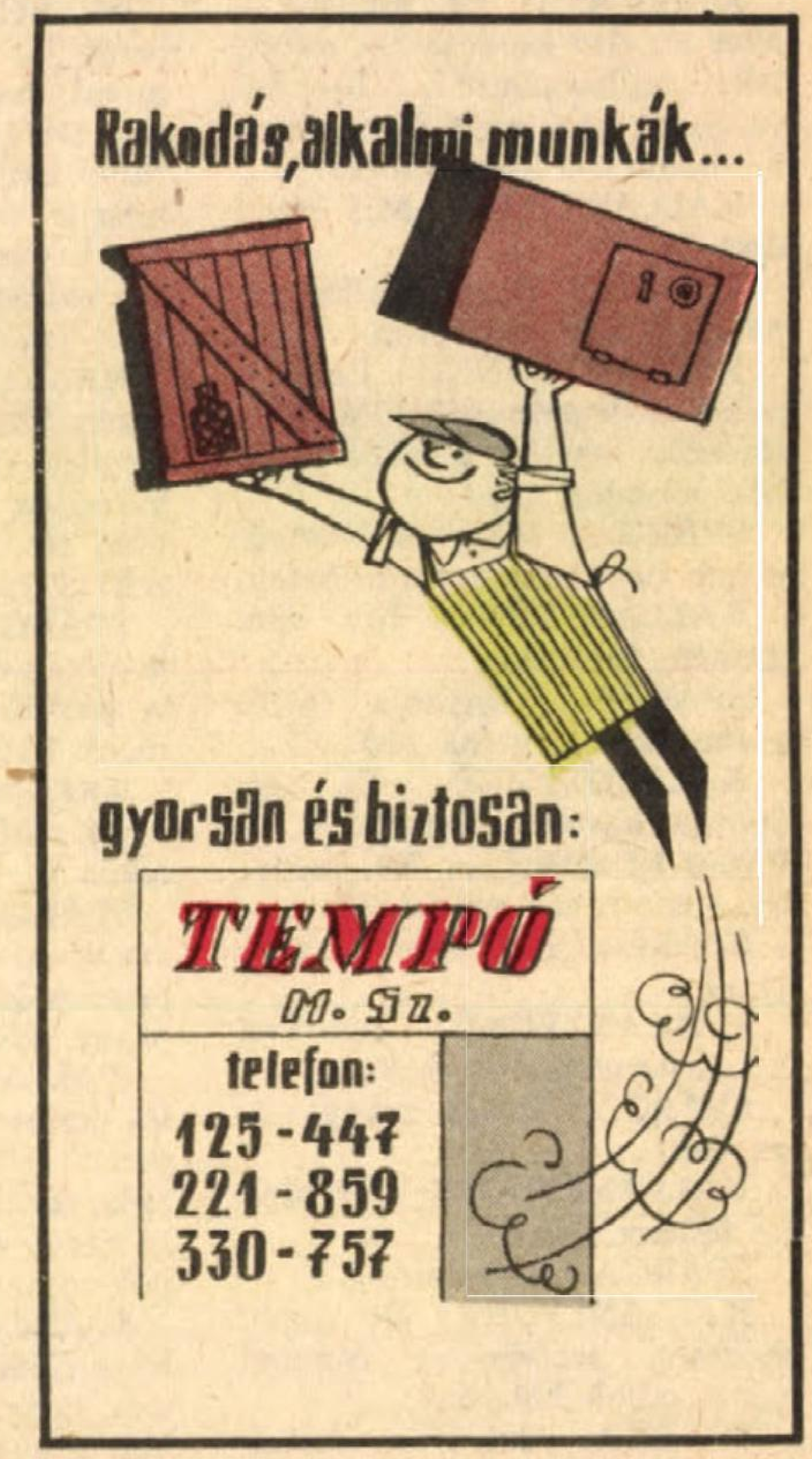

Rakodás, alkalmi munkák...

gyorsan és biztosan:

TEMPÓ
M. Sz.

telefon:
125-447
221-859
330-757

Filmgyártásunk fejlődése...

Réber László rajza

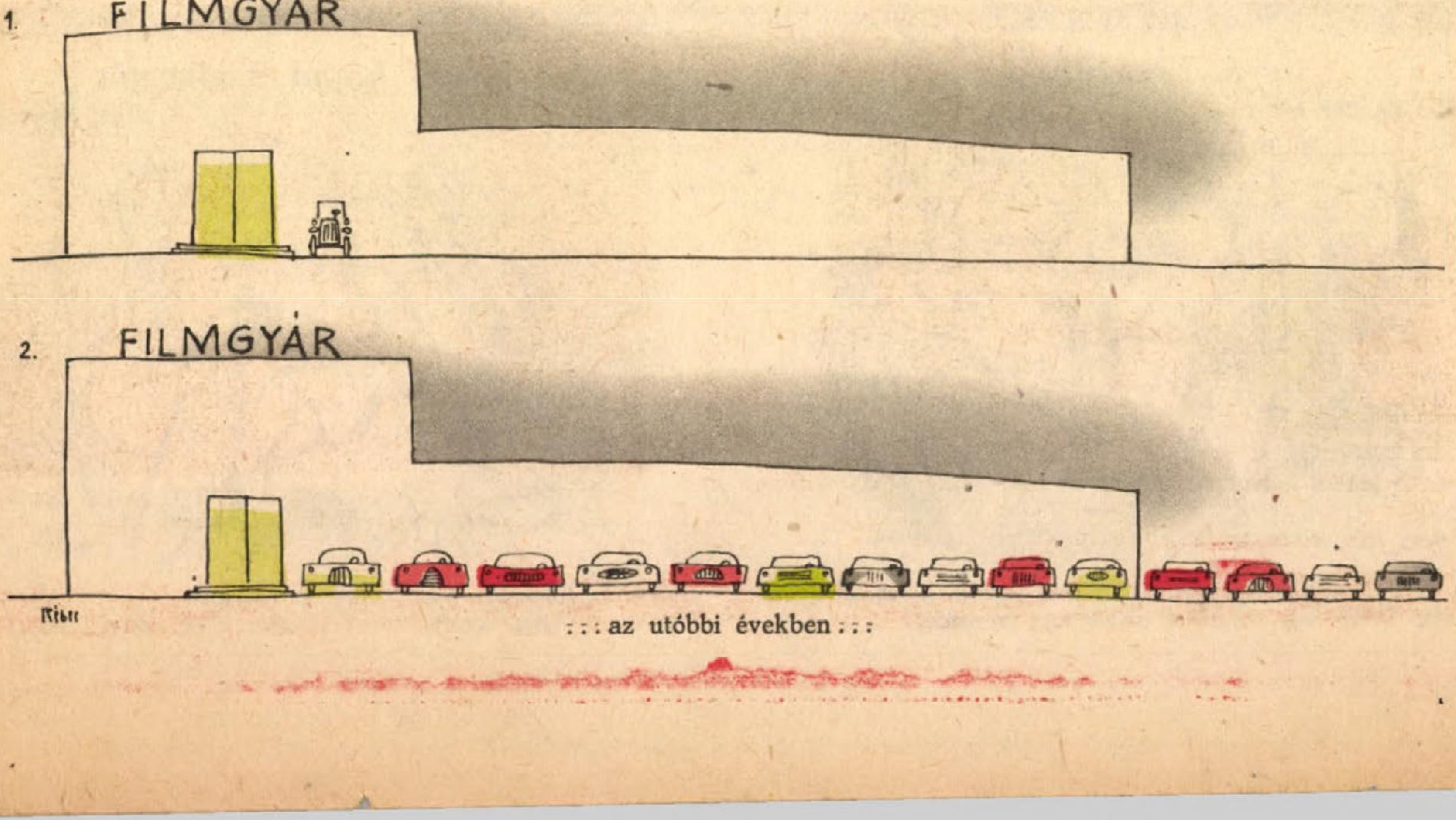

::: az utóbbi években :::

Földes-Gerő
riportja
Villányi
Vörös

Vízvezetéket kap a község

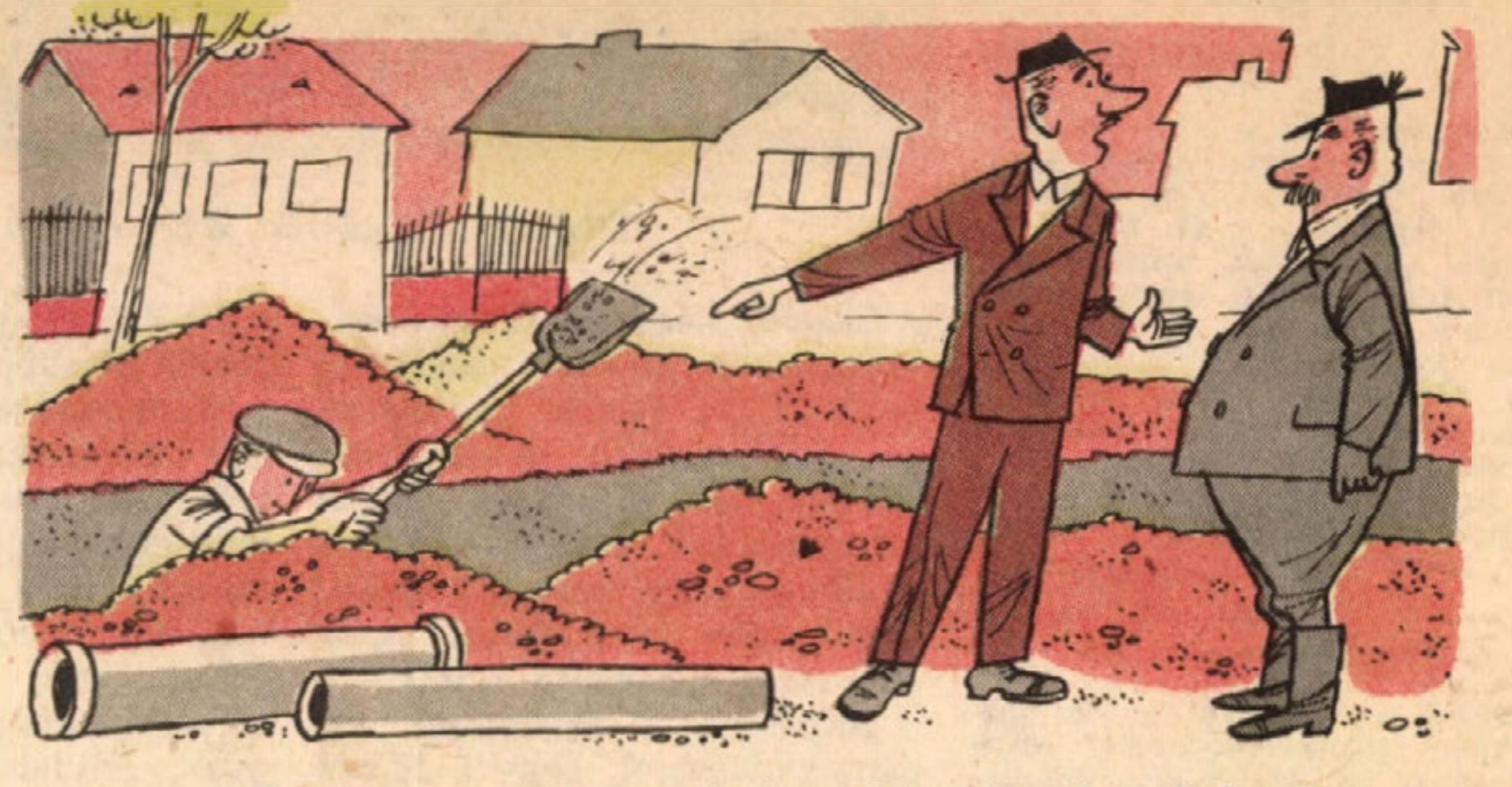

– Ha lesz víz, mit mondunk majd, miért iszunk bort?

A világ minden kincséért sem akarnám megsérteni a derék egrieket, de itt Villányban az a hír járja, hogy a villányi vörösborból készítik az egri bikavért. Ha ez nem is igaz, jól van kitalálva, mert tény, hogy a külföld ismeri a tokaji, az egri, a szekszárdi, a badacsonyi borokat, de arról halvány fogalma sincs, hogy villányi is van a világon.

Pedig van! Méghozzá nem is akármilyen! Mert – ahogy Villányban mondják – kis borvidék ez, de nagy borai vannak! (A villányi állami szőlőgazdaság pincészete két aranyérmet és nyolc ezüstöt nyert az idei országos borversenyen, egyik kadarját nemzetközi aranyéremmel díjazták.) Szem- és fültanúként állítom: a villányiak legnagyobb fájdalma, hogy az illetékesek export szempontjából mostohagyerekként kezelik a villányi bort és nem csinálnak a villányi vörösből nemzetközi márkát. Világmárkát!

A szőlők démona, a pince királynője – így becézik a villányi vöröst, de hiába. Úgy látszik a borszakmában nem karolják fel sem a démont, sem a királynőt, de nem irányítják Villányba a külföldi látogatókat sem, hanem csak mindig Hevesbe, Tokajba meg a Balaton vidékére és így külföldön sem terjed el a villányi borok jó híre.

Miután megtudtuk, hogy a villányi állami szőlőgazdaság termelése az ötéves tervben két és félszeresére emelkedik (a titkos terv három és félszeres, de ezt nem szabad elárulni!), végigmentünk a most elkészült 110 méter hosszú pincealagúton, majd megnéztük a 4000 hektós erjesztő kád építkezését, a töményszesz elleni harc jegyében hozzáláttunk a villányi borok minőségi ellenőrzéséhez.

Az egyik közepes nagyságú (130 hektós) hordó előtt kezdtük el a borkóstolást. Rajnai rizling, furmint, kétféle kadar között a vörös váltotta egymást, aztán a Medok, ami hivatalosan nincs is, de azért mégis van. (Nehogy az egriek megtudják, milyen illatos!) Végül is az utókóstolás következett...

Kollégám eddig gondosan titkolta, hogy milyen kitűnő művésze a portrérajzolásnak, de a villányi borok, mint a mellékelt ábra mutatja, megoldották a ceruzáját.

A villányi állami szőlőgazdaság háromtagú szakmai agytrösztje minket figyel, lesi a hatást, miközben a pince mélyén rágjuk, ízleljük a kóstolót, amit a vállára fektetett üveglopóból csorgat a poharunkba a hordótól hordóig ingajáratot végző segéd-pincemester. Már lejövet tanulmányoztuk a pince bejáratánál kifüggesztett hivatalos miniszteri leiratot, amely nagyon helyesen a borkóstolás rendjét szabályozza, elvégre a vendégek nem ihatják meg az egész állami készletet. Felelősségem tudatában már most kijelentem, hogy ha a villányi állami szőlőgazdaság pincészetében az évi zárlatkor a raktárkészlet nem stimmel, a hiányzó másfél liter bort – kizárólag riportkészítés céljából – mi ketten ittuk meg. Az agytröszt egyetlen tagja sem nyúlt a pohárhoz.

Szakmai agytröszt

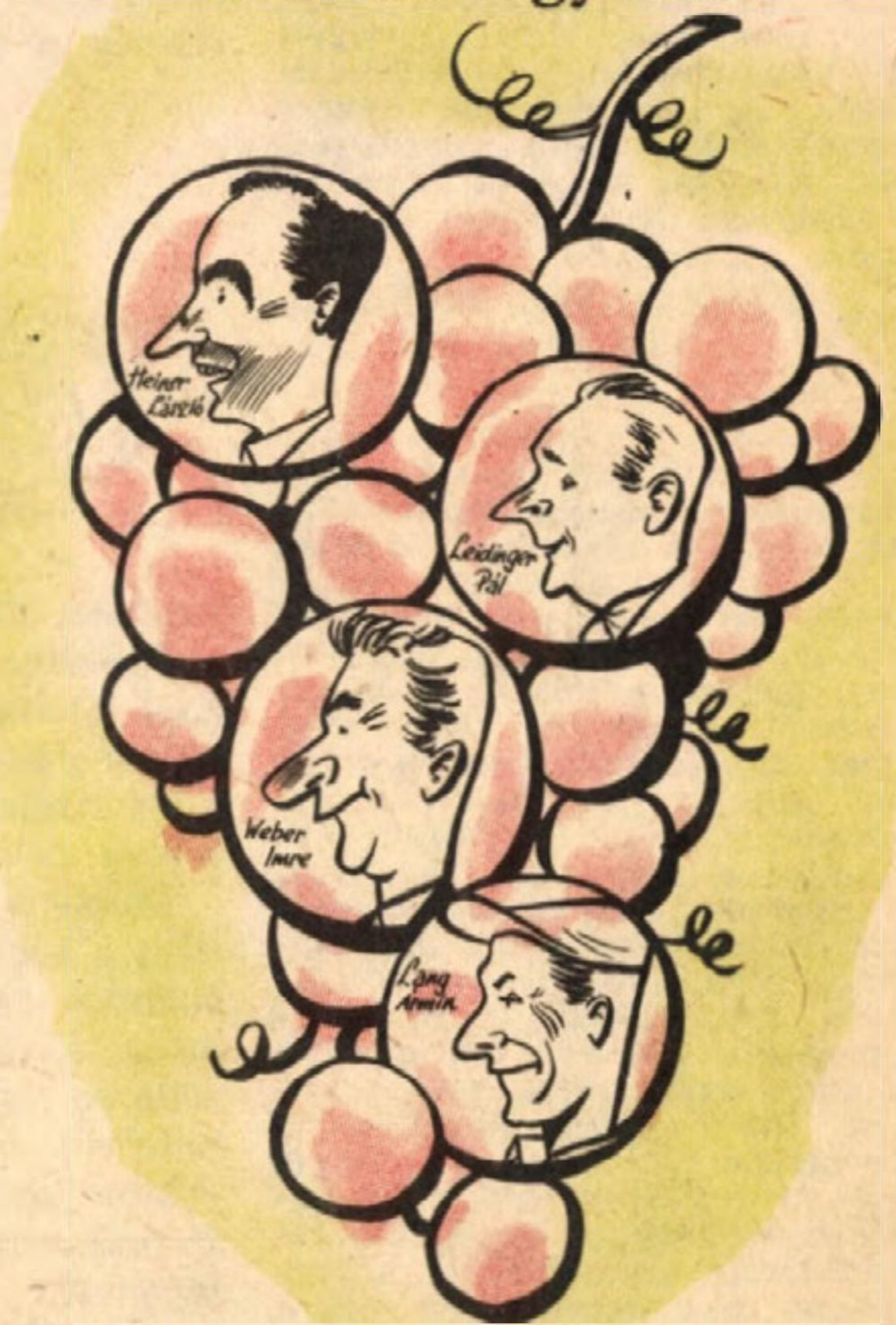

HEINER LÁSZLÓ főkertész, aki annyira finnyás, hogy még a saját borát sem szereti; LEIDINGER PÁL üzemegységvezető, akinek elsősorban köszönhető, hogy egyre több az egy torokra eső villányi vörösbor; WEBER IMRE pincemester, akinek egy kissé túlméretezett vörös orra a hírverést szolgálja; LANG ÁRMIN segédpincemester, aki szerint az igazi Kánaán nemcsak tejjel, mézzel folyik...

A présház előtt

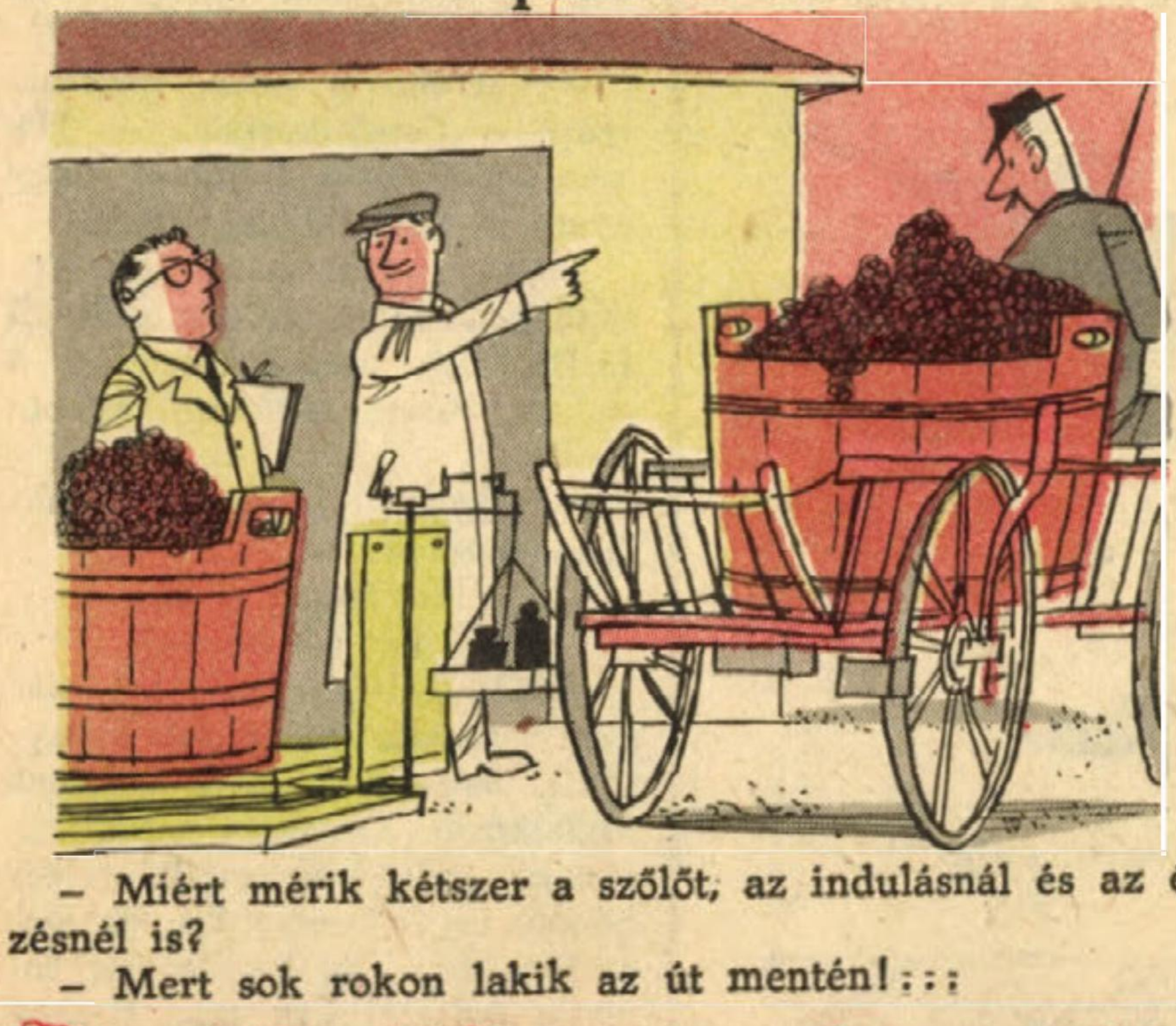

– Miért mérik kétszer a szőlőt, az indulásnál és az érkezésnél is?

– Mert sok rokon lakik az út mentén!...

Szerény kívánság

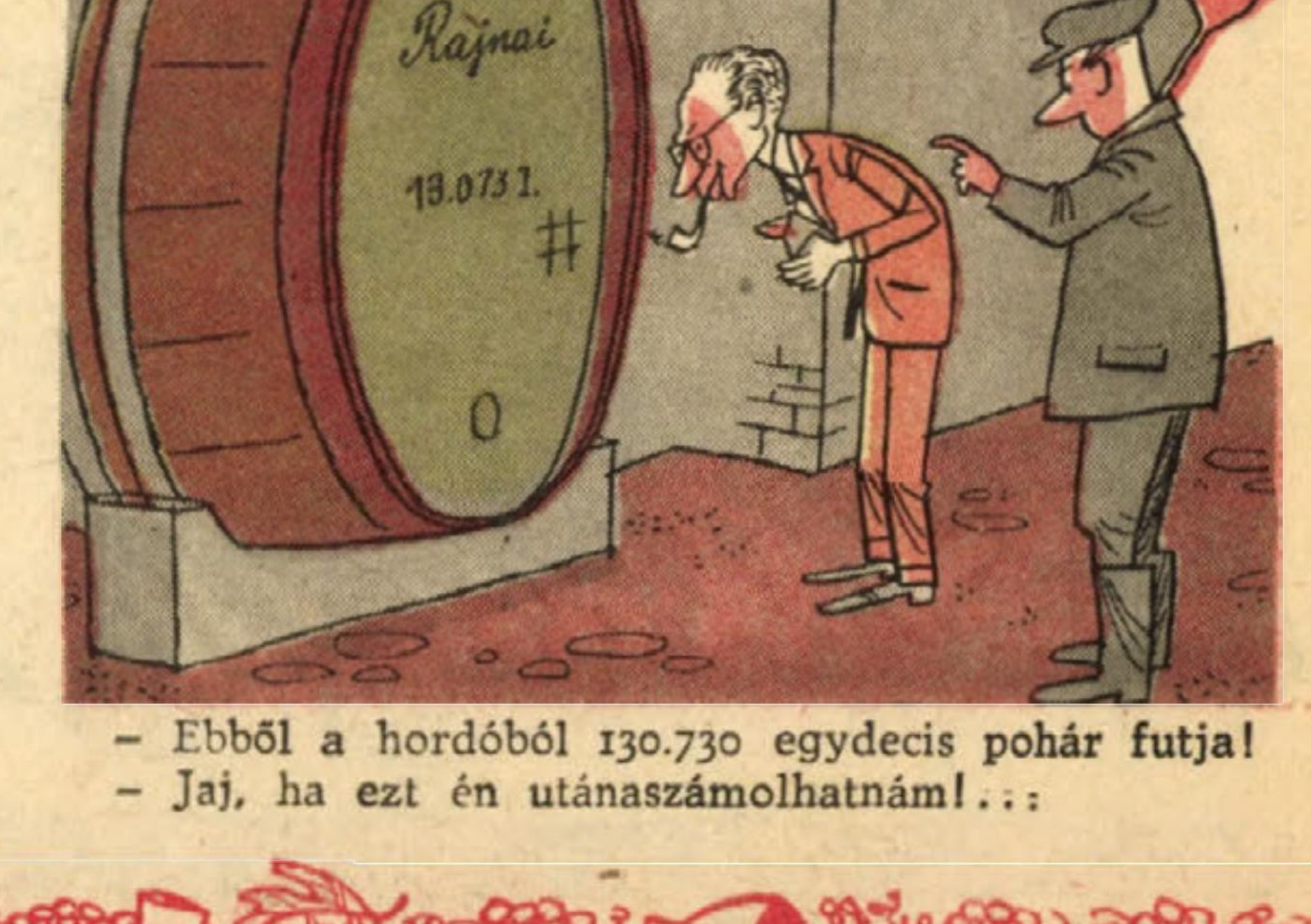

– Ebből a hordóból 130.730 egydecis pohár futja!

– Jaj, ha ezt én utánaszámolhatnám!...

Le a bürokráciával

Az érdekeltek hozzászólnak

„Hozzászólás a «Ludas Matyi cécó» ügyben" című bírálatukra közöljük: Teil Henrikné V., Szemere u. 17. alatti lakosnak igaza volt, amikor panaszt tett amiatt, hogy konyhájának kövezetét a Házkezelőség a csőrepedés miatt történt felbontása után hetekig nem állította helyre. Horváth István műszaki vezetőt helytelen eljárása miatt írásbeli feddésben részesítettük.

Boros György ig.
V. ker. Házkez. Ig.

*

„Néha a fogyasztónak is igaza van" című cikkükkel kapcsolatban az alábbiakat közöljük: A cikkben foglaltak a valóságnak megfelelnek. Ellenőrzésünk során megállapítást nyert, hogy a 1413-as (XIV. Erzsébet királyné útja 69/a.) üzemünk több gyengén sült kenyeret adott át értékesítésre. A telepvezetőt ezért írásbeli megrovásban részesítettük. Kérjük, hogy a jövőben is kísérjék figyelemmel termékeink minőségét.

XIV—XVI. ker. Sütőip. V.
Fila Jenő ig.

*

„5 kérdés 3 témáról a Balatonföldvári Tanácshoz" című cikkünkre a községi tanács többek között a következőket írja:

„Az Éttermi és Büfé Vállalatnak ez évben nem volt kerete egy új cukrászda létesítésére. Ennek pótlására a Motel teraszát rendezték be, ahol egész nap felszolgáltak fagylaltot, feketét és cukrászsüteményeket. A posta melletti üzletházat a Kaposvári Tataroző V. építette. Tudomásunk szerint anyaghiány miatt még jelenleg is folynak az épület szerelési munkálatai. A Balatongyöngyére véleményünk szerint az idén azért olyan sok a panasz, mert nincs szakképzett személyzetük. A koszt mennyiségi és minőségi kifogásai ellen emelt panasz nyomán a kirendeltség igazgatósága intézkedett, s e tekintetben azóta javulás mutatkozik."

A SZOT Balatonföldvári Igazgatósága hozzánk intézett levelében megemlíti többek között, hogy a Balatongyöngyében kifogásolt étkeztetés valószínűleg az előfizetéses menüt fogyasztók, vagy a fizetővendéglátó étkezői ellátására vonatkoznak.

Nem akarok 25-öt!...

Családi házikóm fürdőszobájának padlóját vörös cementtel boríttattam. Ennek tisztítására a mindentudó szakemberek csúszást gátló magnezit pasztát ajánlottak, amely a cementpadlónak szép fényt kölcsönöz, ugyanakkor meggátolja, hogy az ember elcsússzék rajta.

Napokon át folytattam vidám vadászatot, hogy a bűvös kenőcsből egy kilónyit beszerezzek. Végre a tizedik háztartási boltban azt az útbaigazítást kaptam, hogy ez a pasztaféleség a 703. számú boltban kapható. Elzarándokoltam tehát a Thököly úton levő 703-asba, ahol közölték velem, hogy van ugyan pasztájuk, de az csak 25 kilós tételekben kapható, kevesebbet nem adhatnak.

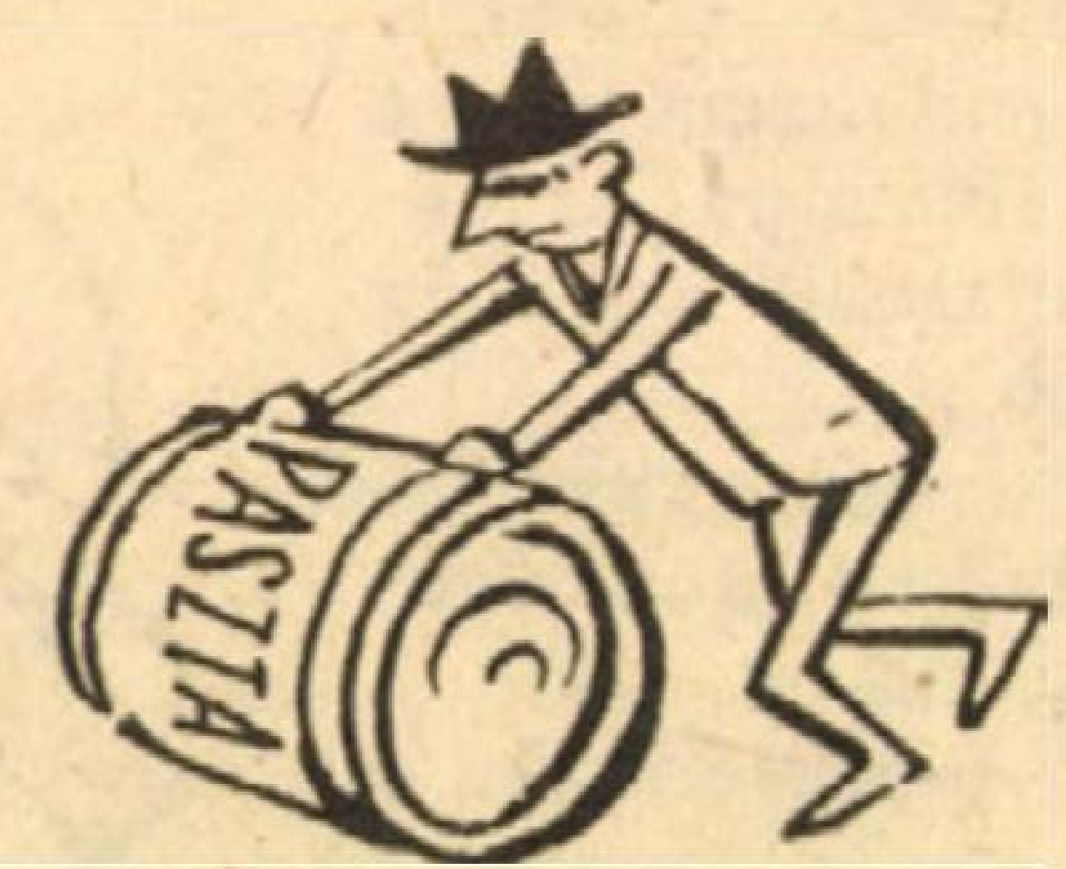

Mivel a sors különös kegyeként a napokban értem el hatvanadik életévemet, némi számolgatás után arra a meggyőződésre jutottam, hogy nem indokolt 25 kiló pasztát vásárolnom, mert hiszen hol leszek én már akkor, mikor ez elfogy! Ha pedig örököseimre hagyni akarok valamit, miért legyen az éppen padlópaszta?...

Miután a kisméretű fürdőszobámat megillető csekély pasztamennyiséget a 703-as sem tudta biztosítani, felkerestem a HBV ízlésesen berendezett József körúti mintaboltját, ahol bemutatókat és hasznos tanácsadó matinékat rendeznek. A bolt rokonszenves tisztasági propagandistája azt a szellemes tanácsot adta: vegyem csak meg a 25 kilós pasztát és adagoljam szét olyan kisigényű emberek között, mint én vagyok. Fájdalom, ezt a kitűnő javaslatot el kellett vetnem egyrészt azért, mert nem rendelkezem a kiszereléshez szükséges iparigazolvánnyal és telephellyel, másrészt nem kívánok maszek alapon belekontárkodni a HBV profiljába.

Még szerencse, hogy más, eladással foglalkozó boltok nem követik a háztartási boltok példáját, mert ha ezt tennék, akkor az illatszerboltokban csak gönci hordónyi tételekben árusitanák a hajolajat, a húsboltokban pedig nem vásárolhatnánk kevesebbet fél marhánál.

Farkas Tibor
XVI., Jávor u. 123.

Pótalkatrész!

Múlt év decemberében vettem a pesterzsébeti Vasért boltban egy salgótarjáni teatűzhelyet. Hogy hogy nem, a második begyújtás után a tűzhely lapja elrepedt. Azóta hiába járom a vasüzleteket, mert mindenhol azt mondják: ehhez a tűzhelyhez nem gyártanak pótalkatrészt. Mégis megkérdem, ha nincs is pótalkatrész, hol kaphatok egy tűzhely-lapot az egyébként kifogástalan salgótarjáni teatűzhelyemhez?

Bánhegyi Ferenc
XX., Nagygyőri I. u. 50.

Példázat

Mészáros András rajza

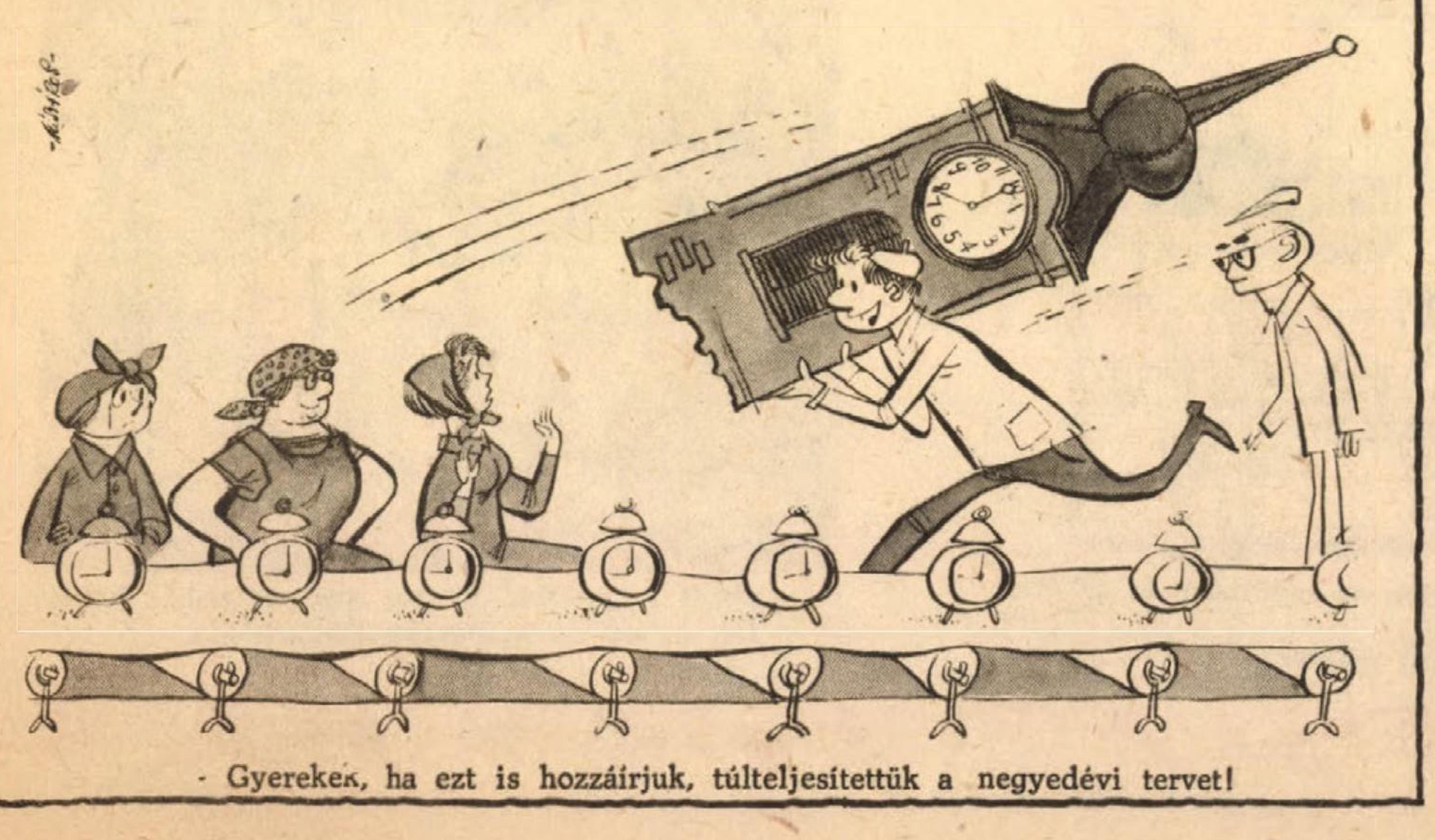

- Gyerekek, ha ezt is hozzáírjuk, túlteljesítettük a negyedévi tervet!

Kesztyűjavítás — akadályokkal

Mióta Kellér Dezső kitalálta és a kabaré színpadáról a köztudatba dobta a „maszek" szócskát, elég sokat beszélünk a hivatalosan magánszektornak nevezett kisiparosról, vagy kereskedőről. Sokszor dicsérjük különösen olyankor, ha például a Közért alkalmazottja nem tanúsít megfelelő magatartást.

– Bezzeg a maszeknál más modor uralkodik! – mondogatjuk.

De akad maszek-panasz is bőven. Hadd sírjam el rendkívül jelentéktelen esetemet azzal a szerény hozzátoldással, hogy jelentéktelen dolgok foglalják el életünk legjelentékenyebb részét.

Százötven forintért vásárolt bőrkesztyűm elszakadt, precízebben: kifeslett. Jó idejében, még a nyár végén elvittem a Kossuth Lajos utca és Városház utca sarkán elterülő kesztyűs kisiparoshoz azzal a nagyravágyó szándékkal, hogy rendbehozatom. A kis boltban egy nő kérdezte meg, mit óhajtok, és amikor előadtam jövetelem célját és eléje raktam a beteg kesztyűt, így szólt:

– Most nyaralni megyünk (ha jól emlékszem, Csehszlovákiát említette), majd ha visszajöttünk, hozza be.

Illedelmesen vártam néhány hetet. Már a szeptember is cihelődni kezdett, amikor újra megjelentem a kis boltban a kifeslett kesztyűvel. Javítást és tisztítást kértem.

Szóval kiderült, hogy nem a kirakatban díszelgő 171 forintos kesztyűt óhajtom megvásárolni.

– Tisztításra nincs engedélyünk – hangzott a rideg válasz –, a javítást pedig tessék varrónővel elvégeztetni.

– Varrónővel vastag bőrkesztyűt? – Csodálkoztam. – Hiszen azt tetszett mondani, hogy nyaralás után jöjjek vissza.

Vita keletkezett. A kis helyiségben dolgozott egy idősebb férfiú, úgy látszik, restellte a dolgot, mert szelíden közbeszólt:

– Tessék itthagyni, majd rendbehozzuk.

Mire felcsattant a nő:

– Majd két hét múlva!

Néhány öltésről volt szó, pár perces munka. Megértjük őnagyságát, ilyesmivel nem érdemes foglalkozni. De talán azért szerényen megkérdezhetjük, miért bánnak így a kuncsafttal egy maszek-boltban, ha csupán pár forintos üzletről van szó? Bezzeg a Közértnél más modor uralkodik!

(—n)

Ismeri a viccet?

Kivel nem fordult elő, hogy a főnök (vagy más fontos ember) azt kérdezte:

– Ismered azt a viccet, hogy ... De igazán, szólj, ha ismered!

Jól nevelt ember a viccet nem ismeri. Soha hírét nem hallotta. Jól nevelt ember nem rabolja el a mesélőtől a közlés örömét. Jól nevelt ember újra és újra meghallgatja a viccet, izgatottan figyel a csattanóra és megfelelő helyen harsány nevetésben robban ki.

Azoknak a számára, akik mindig zavarba jönnek, ha kedves ismerősük hozzálát ősrégi vicc elmondásához, hadd meséljük el okulás, sőt példakövetés céljából az alábbi történetet:

Beverley Nichols, a híres angol író egyetemi hallgató korában egy diák-küldöttséggel Washingtonba látogatott. Roosevelt elnök is fogadta az ifjakat. Kedélyes ember volt az Egyesült Államok akkori elnöke, nem a golfot kedvelte, hanem a vidám „story”-kat. Mesélt is fáradhatatlanul.

Egyszer Nicholshoz fordult:

– Mondja, hallotta már azt a skót viccet, amikor a skót a villamoson vette észre, hogy otthon felejtette a pénztárcáját?

Nichols ünnepélyes arcot vágott és szerényen válaszolt:

– Köztársasági elnöktől még nem hallottam. Tessék elmondani!

(s.)

AZ ELŐZETES

Társaságban egy filmről beszélgetünk. Bírálgatjuk a nagy szerelmi jelenetet, amikor barátom rámszól:

— Csendesebben, mert Pisti meghallja.

Pisti, aki 12 éves, tudálékosan megszólal:

— Láttam azt a jelenetet, amelyről ti beszélgettek. Csoda csókolódzás van benne!

— Láttad? — kérdezem ijedten. — Hiszen csak 16 éven felüliek nézhetik meg!

— A filmet nem. De az előzetest, egy gyermekeknek is ajánlott film előtt mutatták be. És pont ezt a csókolódzós jelenetet.

A gyerek egy kicsit elgondolkozik, aztán hozzáteszi:

— Most már nyugodtan megnézhetném az egész filmet ...

p.

Nyári emlék

A nyáron két hetet egy kis falusi parasztházban töltöttem. Csömört kaptam a főváros zajától, az unalomig ismerős arcoktól és legfőképpen saját magamtól, épp ezért úgy döntöttem, hogy szakítva mindezzel, a teljes kikapcsolódást vállalom. Csak, amikor falura érkezvén, kicsomagoltam a holmim, vettem észre, hogy szórakozottságból magamat mégis elvittem, de ezen akkor már nem tudtam segíteni.

Ott, a csendes falu magányában ismerkedtem meg Teodorral, a részeges libával. Mintha ma is látnám őt, amint jellegzetes járásával betér a talponállóba, ahogy a libák az eperfát hívják.

Teodor alkoholista volt.

Ugyanis a libák az epertől berúgnak, persze mértéktelen fogyasztás esetén. Három-négy szemtől még csak jókedvűek lesznek és elgágogják kedvenc dalaikat, de egy negyedkiló elfogyasztása után már megjelennek az alkoholmérgezés összes tünetei.

Ennek a szenvedélynek hódolt Teodor, aki — meg kell, hogy mondjam — bűbájos részeg volt. Sohasem randalírozott, nem kötött bele senkibe, nem akaszkodott senki nyakába. Reggeli után nyomban elballagott az eperfához, nyomában ifjú libákkal, akik részben filozófiát, részben az ivás nemes tudományát tanulták mesterüktől. Teodor filozófiájának egyetlen sarkalatos tézise volt, nevezetesen az, hogy csak egyszer élünk. Ez bizonyos fokig magát Teodort is lesújtotta, miértis az eperben keresett feledést.

Esténként az ifjú libák támogatták haza Teodort, miután megivott egy fél eperfát és ennek következtében minden segítség nélkül állandóan a püspökfalatjára ült. Ám az agya ekkor volt a legsziporkázóbb, kifogyhatatlan volt a tréfákban, s az ifjú libusok imádták, mert idős gúnár létére semmi nagyképűség sem volt benne.

(Mondanom se kell, hogy ez a kis írásom nem akar a részegeskedés apoteozisa lenni, de az ellenkezője sem, hiszen magam is megiszom egy-egy deci bort jókedvemben, hogy a rossz kedvemről ne is beszéljek. A tárgyilagosság azonban arra kötelez, hogy mint Teodor egyetlen életrajzírója, hű képet rajzoljak szerencsétlen véget ért barátomról.)

Teodor ugyanis szerencsétlen véget ért, amit mások is megjósoltak neki. Elsősorban egy Viktor nevű körzeti liba, aki gúnár és főorvos volt egyszemélyben s ebbeli minőségében többször megvizsgálta Teodort. Megállapította, hogy a mája mértéktelenül megduzzadt — persze, ez így emberszemmel nézve, egy libánál erény, de libaszemmel nézve kimondottan veszélyes. Teodor ilyenkor kiterjesztette szárnyait és magába szállt, javulást ígért, de aztán eszébe jutott az eperfa, kitört rajta öröklött alkoholizmusa, és a sárga földig leette magát. Kezdődött minden elölről.

De ha Viktor, a főorvos, féltette Teodort s ezért óvta az epertől, Lajos kimondottan gyűlölte őt az eper miatt. Lajos szintén gúnár volt, de aszkéta és bicsérdista. A hosszú élet titkát hirdette, vagyis a növényevés dicséretét, ha a csalánban legyet talált, kiköpte, mert tartózkodott minden húseteltől. Legfőképpen azonban az epertől, amely öl, butít és nyomorba dönt, s amelynek legfőbb prófétáját Teodorban látta.

Sajnos, az idő Viktort és Lajost igazolta Teodor ügyében. Elutazásom után tudtam meg, hogy egy lakodalom alkalmával mindhármukat egyszerre vágták le.

Darvas Szilárd

Versenyfutás az idővel

Toncz Tibor rajza

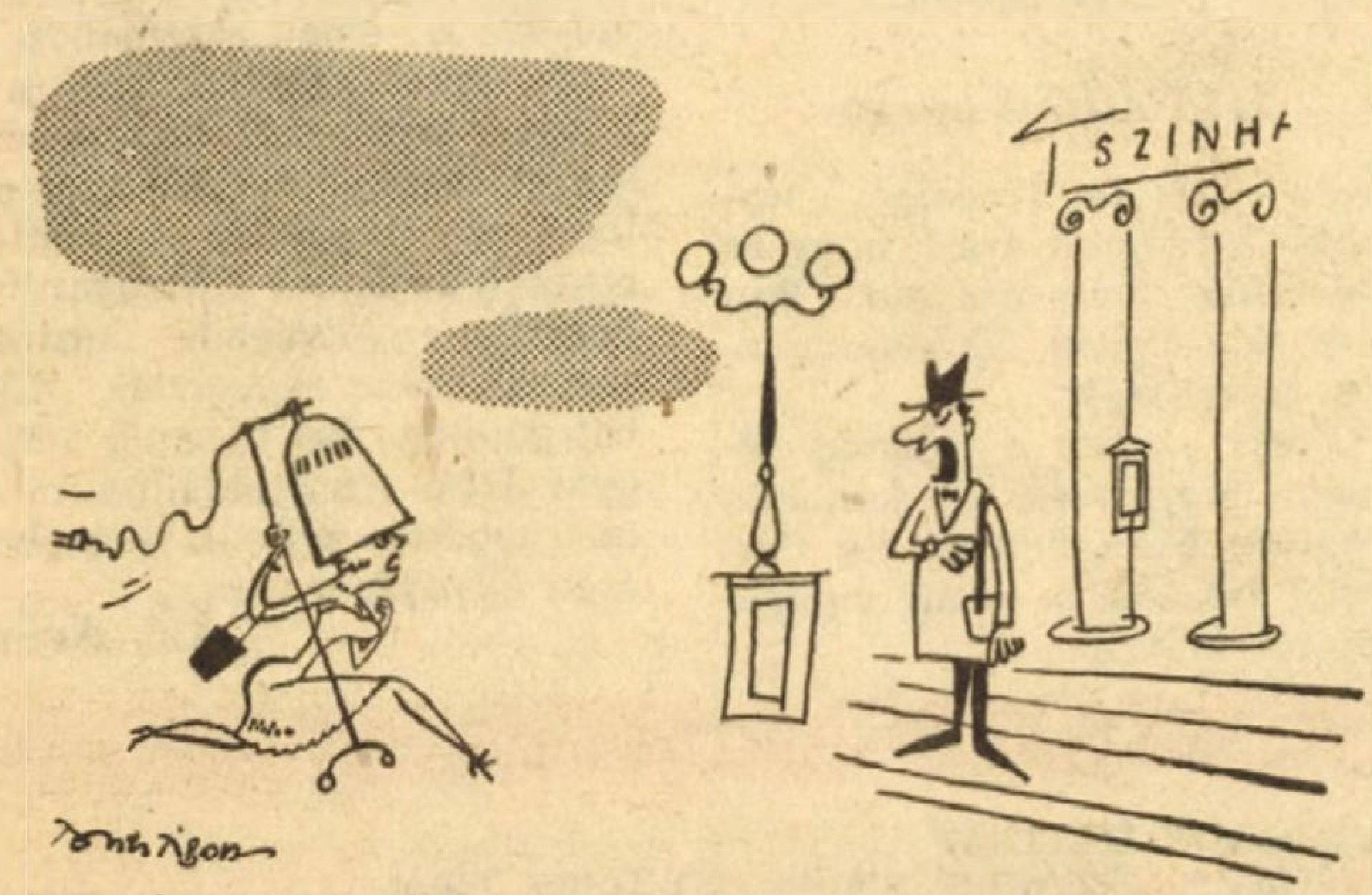

– Már rég elkezdték! ...

Főpróba

Toncz Tibor rajza

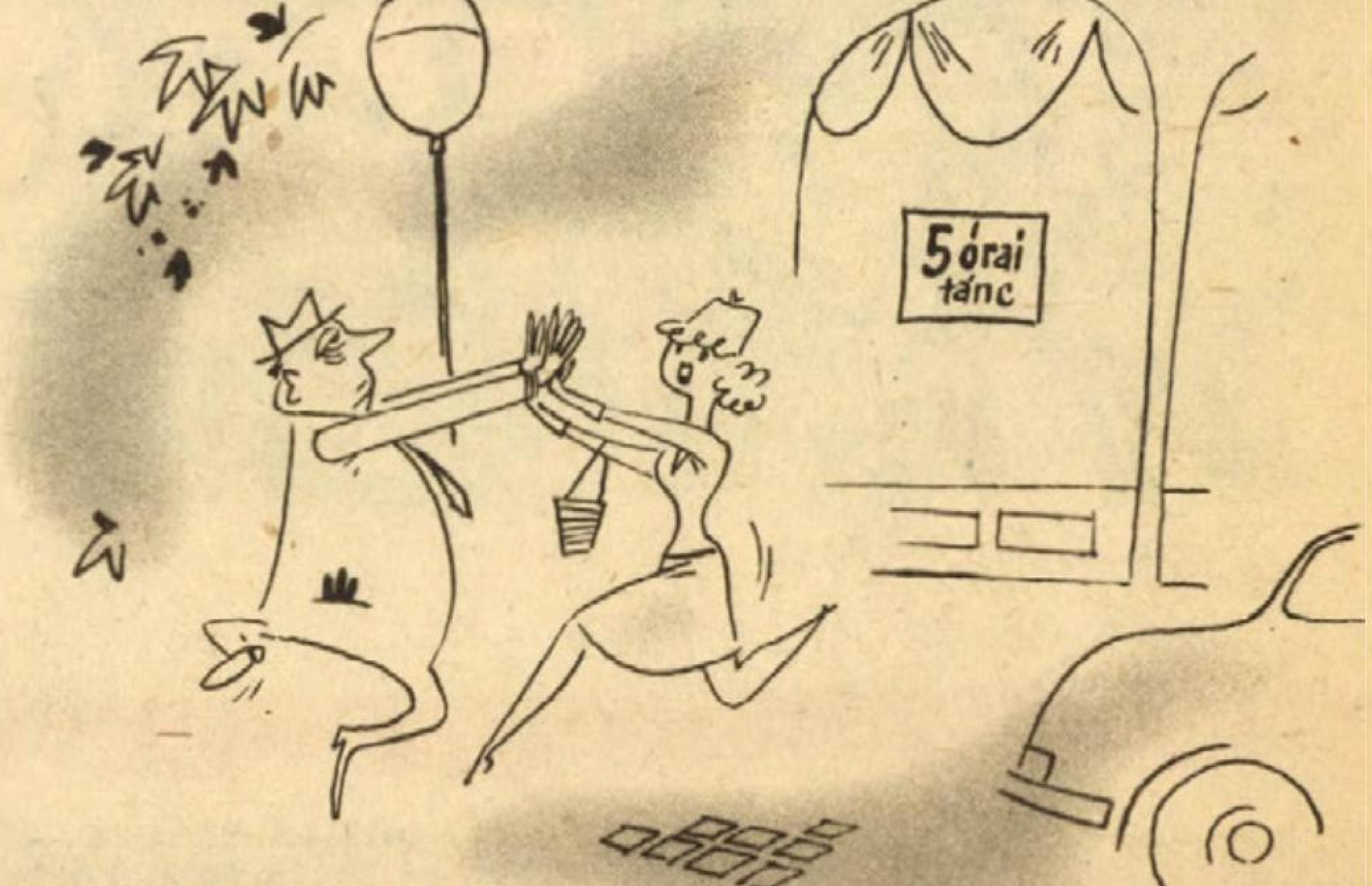

– Tudod, öregem, nem szeretném, ha szégyent hoznál a fejemre!

Előrelátó kereskedő

Szűr-Szabó József rajza

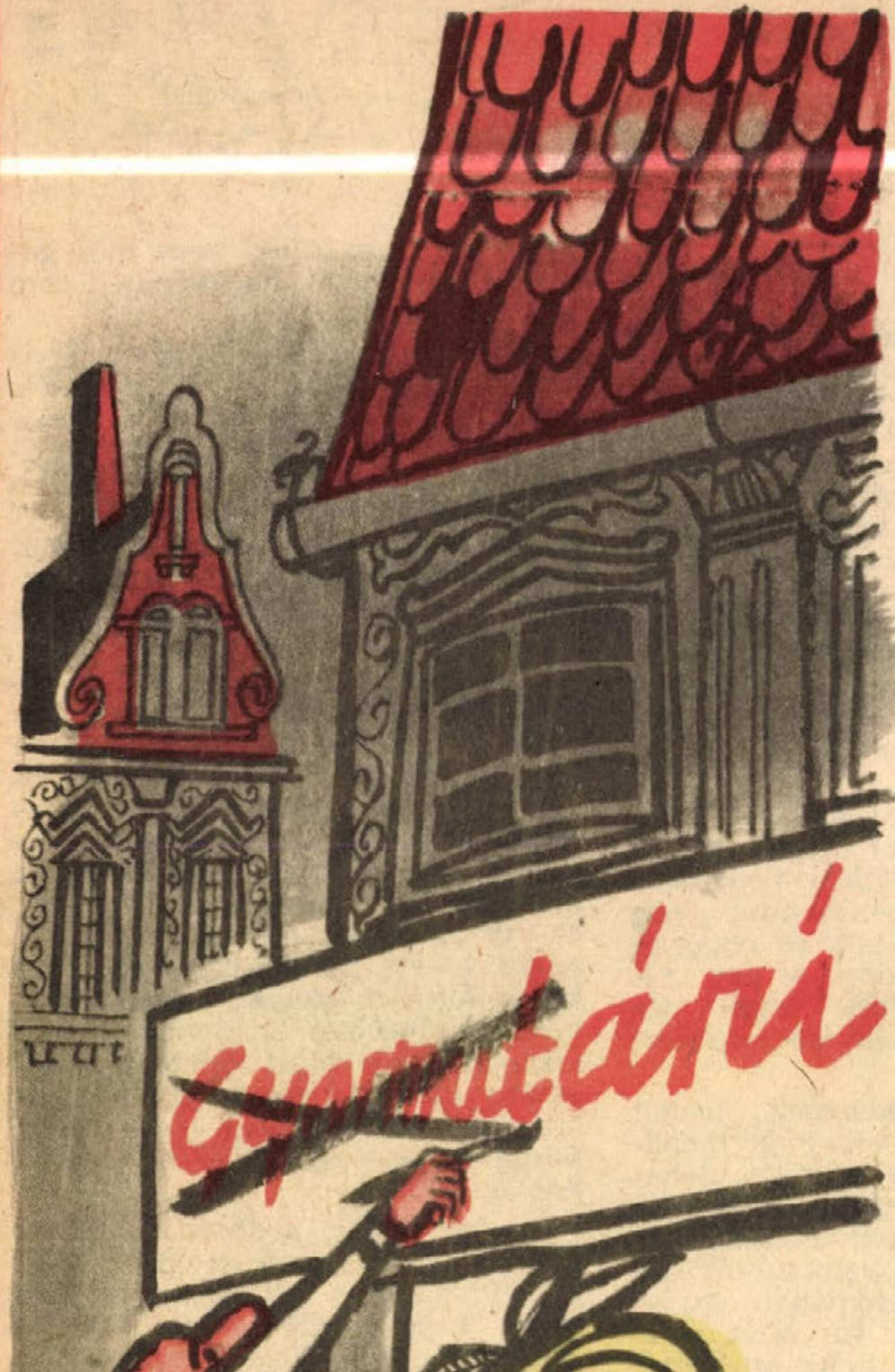

Nigéria független lett

Gerő Sándor rajza

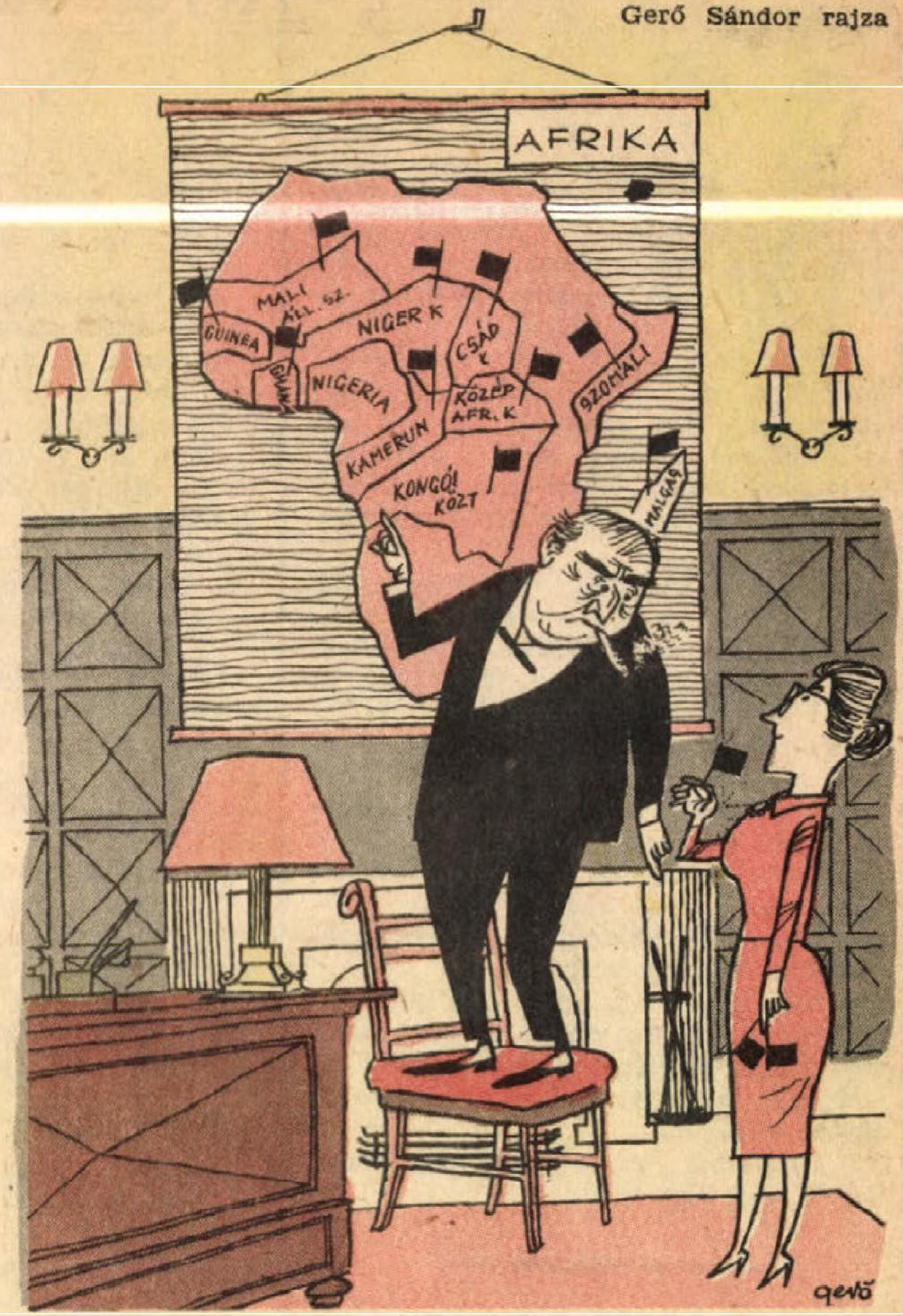

– Miss Smith, kérek ide is egy fekete zászlót . . .

Ezt olvastuk

Ügyetlen gyarmatosítók

A Népszabadságban olvastuk az ENSZ-közgyűlés tudósításában: „Libanon küldötte . . . hangsúlyozta, hogy a nyugat-európai országok, s Észak-Amerika fejlődése Afrika és Ázsia fokozott kizsákmányolásának rovására történt . . .”

Ha a kizsákmányolás rovására zsákmányolták ki Afrikát és Ázsiát, akkor nem is voltak igazi gyarmatosítók. Abban a kizsákmányolásban, sajnos, nem volt „semmi hiba”!

Új Poldini opera

Az Élet és Irodalom legutóbb beszámolt arról, hogy az Operaház műsorára tűzi Poldini Ede Falusi lakodalom című vígoperáját.

Ezek szerint a nemrég elhunyt agg mester új dalművet írhatott. Mert eddig csak *Farsangi* lakodalom című vígoperájáról tudtunk . . .

Sherlock Holmes legújabb kalandja

A Magyar Nemzet érdekes riportot közölt egy elveszett Benczúr-festményről, mely Mikszáth Kálmán portréja volt. „A festmény – sajnálkozik a cikk – ‚az idők viszontagságai közt, sajnos, eltűnt. Egyetlen fénykép maradt róla.” A fénykép alapján a riport leírja még, hogyan nézett ki az elveszett festmény: ülve ábrázolta Mikszáthot, szürkecsíkos nadrágban, sötét zakóban. Baljával szivart emelt a szájához.

Örömmel közöljük ezúton a Magyar Nemzettel, hogy a festményt megtaláltuk! A nyomtalanul eltűnt portrét ismeretlen tettesek évek óta a Magyar Tudományos Akadémia kézirattárának falán rejtegették! Közben mintegy két hónapig a Magyar Írók Arcképkiállításán is ott függött a sajnálatosan elveszett Benczúr-portré.

Dr. Árgus

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343–100, 142–220. – 60.4170 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.